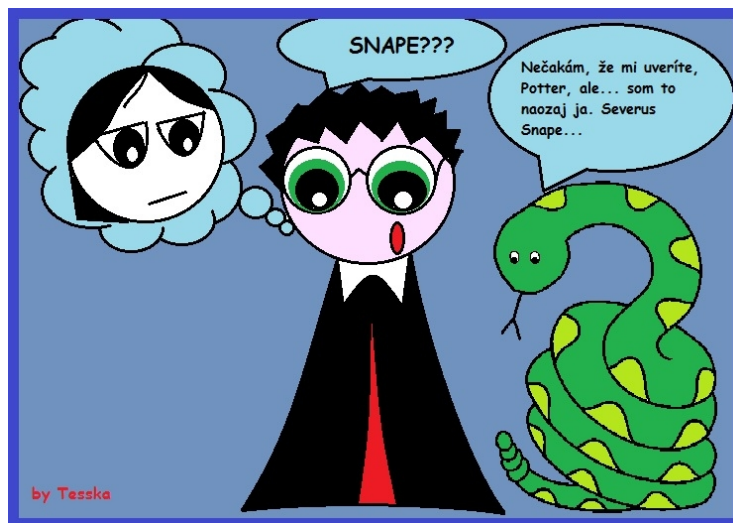

Bláznivo, úprimne, hlboko

Pairing: Severus/Harry

Iní: Draco, George, Hermione, Blaise

Obdobie: po vojne

Žáner: dráma, romantika

Varovanie: slash, vulgarizmy, sex

Popis: Harry je v šoku, keď ho v Škriekajúcej búde osloví had a predstaví sa mu ako Snape. Je zjavné, že muž je prekliaty. Podarí sa im kliatbu zlomiť? (r. 2013)

A/N: V príbehu neberiem do úvahy kánon, že u Rowly Harry stratil po Voldemortovej smrti schopnosť dorozumievať sa had'ou rečou, čo je v tomto príbehu dosť podstatný a potrebný fakt. Hadiu reč som odlišila tak, ako som vedela, troj-essami (sss).

1. Volanie

Harry prižmúril oči pred novým bleskom fotoaparátu a v duchu zahrešil. Neznášal to a ani za tie roky si na to nezvykol.

„Povedzte nám, auror Potter, stále udržiavate vzťah s pánom Malfoyom?“

Rita Skeeterová sa jednoducho nedala odbiť a nebola sama. Minimálne tucet ďalších zvedavých reportérov sa na nich lepili rovnako ako roje komárov v sparnom lete a Malfoy sa iba žiarivo usmieval.

„Bez komentára, madam Skeeterová,“ odvetil a pozrel na svojich dvoch osvalenejších kolegov, ktorých mal po stranách. „Watter, odpudzujúce kúzlo! Hneď!“ prikázal panovačne.

„Ty to nedokážeš?“ zašepkal mu do ucha plavovlasý slizolinčan, ktorý sa k nemu povážlivo naklonil a majetnícky ho objal okolo pása. V ďalšej chvíli Harryho oslepil blesk iného foťáku. Okamžite okolo nich vyčaroval vzduchovú bublinu a ďalším kúzlom ju zabezpečil tak, aby ich nik nemohol počuť. Až potom sa naňho oboril.

„Daj s tým pokoj, Draco! Dobre vieš, že toto na mňa už neplatí! A prisahám, že ti takto *vypomáham* posledný raz!“ škripal zubami v odozve na jeho podpichovanie.

„Ty cintľavka!“ neodpustil si mladík a uškrnul sa. „Tvoja škoda. Tá nová značka kozmetiky ma spraví bohatším ako som.“

„Ale nie láskavejším, nie vernejším a rozhodne nie ľudskejším!“ zakontroval.

Draco si iba posmešne odfrkol a Harry útrpne povzdychol. Premáhal sa, aby svojho bývalého milenca neprefackoval na fleku a ten šialený novinársky dav neočaroval mäťúcim kúzlom, pretože by si nič iné nezaslúžili. Tá sprostá konferencia predsa skončila! Mal by naháňať zlodejov a podvratné živly a nie sa tu naťahovať s tým rozmazaným boháčom a dávať pozor, aby sa na tej jeho dokonale nagélovej hlave neskrivil ani vlások!

A už keď tak v duchu hromžil, tak do toho zahrnul i svojho šéfa, ktorý trval na tom, aby robil ochranu pánovi Malfoyovi práve on, lebo bol vo svojom fachu tým najlepším. Akoby nevedel, že si ho Malfoy vyžiadal sám a primerane štedro za to i zaplatil.

Ak tie fotky uvidí Drew, nebol si istý, čo jeho terajší priateľ urobí a Draco, akoby ho naschvál provokoval a ešte sa v tom i vyžíval.

Uličkou sa dostali i vďaka odpudzujúcemu kúzlu nerušene k pristavenej bielej limuzíne. Malfoyov dokonale livrejovaný šofér už čakal, aby svojmu šéfovi otvoril dvere a Harry netúžil po inom, iba sa ho konečne zbaviť.

Nerátal s tým, že Draco spraví zákerný ťah a vybalí naňho ten svoj psí pohľad s dodatkom navyše.

„Naozaj ti nie je ľúto, že už nie sme spolu?“

Harry sa zamračil. Nestihol ani zareagovať, lebo Dracova tvár sa nebezpečne priblížila a on mu zašepkal: „Pretože mne chýbaš. Skutočne.“

A potom ho pobožkal. Čo na tom, že to bolo krátky a takmer cudný bozk, keď i ten zachytili pahltné objektívy fotoaparátov a zvečnili to?

„To si spravil naschvál!“ obvinil ho, ale to už Draco sedel na zadnom sedadle svojho auta a v ruke držal orosený pohár s chladeným šampanským.

„Samozrejme,“ odvetil úprimne s tým svojím provokačným úsmevom. „Vieš, že sa mi môžeš kedykoľvek ozvať, že?“ nadhodil, akoby sa nič nedialo a Harry iba zaškrípal zubami.

Napokon iba zatresol dvere na jeho aute a s úľavou sa díval ako konečne odchádza.

„Šéfe? Už máme pohov?“ opýtal sa Spirell a Harry prikývol. Odmiestnili sa a on ich nasledoval. Musel ujsť prv, ako sa k nemu dostane niektorí z tých novinárskych dravcov, ktorí boli pripravený roztrhať ho na kusy ako pirane kus šľavnateho mäsa.

Keď sa v ten večer vrátil domov, zistil, že Drew bol stále mimo mesta. Nedalo sa s ním ani spojiť, takže mal nepokojnú noc a stále sa prehadzoval na posteli, lebo vedel, že si to nestihnú vysvetliť tak, akoby si predstavoval. S chladnou hlavou.

A ráno nebolo o nič veselšie, keď zbadal na titulke svoju a Dracovu fotku. V tom momente leteli noviny rovno do krbu.

Doprial si dlhú sprchu a potom musel do práce. No a len čo sa vrátil, našiel Drewa, ktorý si balil svoje kufre.

Oprel sa o dvere a chvíľu ho zamyslene pozoroval. Jeho priateľ naňho ani nepozrel. Nevydržal to. „Vieš, že tie fotky sú podvrh, však?“ opýtal sa a z hlasu mu zaznieval hnev i frustrácia.

Nič. Iba si hodil do kufra novú kôpku dôkladne poskladaného šatstva.

„Spravil to naschvál, aby ťa vytočil. Drew?“

O niečo vyšší muž s orieškovými vlasmi sa k nemu konečne otočil. Zvesené plecia a kruhy pod očami nesvedčili o jeho momentálnej pohode. „Vieš, na toto nie som stavaný, Harry. Unavuje ma večne - byť v strehu. Nie som žiaden posraný muklovský skaut!“

„V akom strehu? Nikdy som ti nebol neverný, to dobre vieš!“ vypenil bezradne. Ďalší vzťah sa mu mrvil pod rukami a on mal dojem, že ani tento nebude v jeho silách zachrániť.

Drew prikývol. „Možno. Ale nejde o to...“

„Aké možno? Ako nejde o to? A o čo potom ide?! Vysvetlíš mi to, lebo v tom mám trochu zmätok!“

„To TY!“ zvolal frustrovane jeho milenec. „Tvoja sláva, tvoj bývalý a vôbec! Každý deň dostávaš záplavy milostných listov! V každom druhom balíčku je nejaký kus spodného prádla, dokonca pár nosených! Na každom rohu počúvam iba o tom aký si, ako by ťa chceli a čo všetko by s tebou robili a...“ odmlčal sa a z ústa sa mu vydral povzdych. „Mám toho dosť. Takto som si ten vzťah nepredstavoval. Asi som netušil, čo všetko to bude obnášať a... vyžadovať.“

Harry naprázdno prehltol. „Ale ja ťa mám rád! Naozaj, Drew, prosím...“

Mladík s jantárovými očami k nemu podišiel a po chvíli ho objal. Dokonca mu vzal tvár do dlaní a začal ju posievať drobnými bozkami, kým sa nestretli ich ústa a nepohltili sa vo vzájomnom vášnivom bozku, ktorý bohato okorenila príchuť zúfalstva i posledná iskra nádeje.

No potom sa Drew odtiahol. Výraz zasnených očí hovoril o tom, že sa mu to stále páči a Harry mal dojem, že ešte má nejakú šancu presvedčiť ho.

Ale Drewove slová ho úspešne schladili. „Toto nám vždy išlo, nie? Ak chceš, pokojne sa s tebou naposledy vyspím, Harry, ale na mojom rozhodnutí to nič nezmení.“

Facka, ktorú nečakal. Mal dojem, akoby vytriezvel. Odstúpil od neho a zasipel: „Vypadni! Nestojím o sex z ľútosťi. Vypadni!“

A Drew sa pokojne vrátil k baleniu. O chvíľu neskôr sa odmiestnil preč, priamo zo spálne Harryho prenajatého bytu.

Škriekajúca búda zývala prázdnotou. Len čiastočky prachu trblietajúce sa v rozvírenom vzduchu, slabé slnečné svetlo prenikajúce skrze hrubšie a špinavé okenné tabule a zaschynajúca kaluž krvi. Presne takto si to miesto vybavoval, keď sa sem v tú pekelnú noc vrátil, aby sa postaral o jeho telo a... nenašiel ho.

A teraz, po piatich rokoch... nemal dojem, že by sa tu bolo niečo zmenilo. Dobré, bolo tu o čosi viac prachu, kúty zdobilo pár nových pavučín a na podlahe sa skvela už iba veľká tmavá škvrna.

Vracal sa sem pravidelne každý rok. V ten istý deň. Na výročie jeho smrti. Chvíľu tu zotrval, chvíľu mlčky hútal a chvíľu hovoril k nikomu. A možno len sám k sebe, lebo si potreboval uľaviť. Tak ako teraz.

„Pred týždňom sme chytili posledného smrťožrúta. Skrýval sa v Albánsku. Mal novú identitu a dokonca si chcel založiť rodinu. Nestihol to. Chytili sme ho skôr, ako... sa stihol oženiť. Nevesta sa musela riadne čudovať, keď ju ženích nechal stáť pred oltárom.“

Na moment sa odmlčal. „No dobre, dobre. Nemohol som jej to spraviť a tak som... jej trochu upravil pamäť. Bolo by to kruté, nie?“

Povzdychol si.

„Občas zjdem do vášho domu v Pradiarskej uličke. Rád si tam čítam," priznal a pousmial sa. „Máte zaujímavú zbierku kníh, pane," povedal a zarazil sa. „Teda... mali ste."

Vošiel si prstami do vlasov a chvíľu tak ostal nehybne stáť, kým mu ruky unavene neklesli pozdĺž tela. „Hermiona si myslí, že mi šibe. Nechápe, prečo sem rok, čo rok chodím. Ronovi je to celkom fuk, ale aspoň Hermiona má nejaký ten záujem. Popri svojej práci. Tvrdí mi, že to bude tým, že mi začína z tej samoty prepínať. Pche! Ona má čo vravieť! V práci z nej už šalejú. Ak tu niekto potrebuje pretiahnuť, je to v prvom rade ona!" zahundral. „Asi by som o nej nemal tak hovoriť, je to stále moja najlepšia priateľka a mám ju rád. To len... Zabiniho slovník. Ak si myslí, že som si nevšimol tie jeho pohľady, je na omyle. On, slizolinčan a pasie po Hermione. Občas mám dojem, že je na hlavu celý svet a..." Zmĺkol. Toto fakt nemalo chybu. Keby ho niektorí z kolegov videl, poslali by ho expresom k Svätému Mungovi a rezervovali by mu molitanom vystlanú celu na doživotie. Akoby bol málo divný. Akoby toho už nebolo po tie roky dosť!

Občas bol vážne na smrť unavený.

„Mal by som ísť. Nie som si istý, či sa sem... o rok vrátim. Zbohom, pane."

Chvíľu tam ostal nečinne postávať s rukami vo vreckách a hlavou sklonenou k zemi. „Asi by som mal povedať čosi ako - odpočívajte v pokoji, ale... Je ťažké zmieriť sa s tým."

Povzdychol si a zamieril k dverám.

Toto bola jeho posledná šanca a zároveň jediná možnosť, ako sa o niečo pokúsiť. Riskoval, uvedomoval si to, ale mohol vari inak? Ak sa sem nevráti, ako hovoril... Zošalie! Úplne a načisto zošalie!

Odhodlal sa a vykukol zo svojho úkrytu. Tiché zasyčanie sa rozľahlo miestnosťou prv, ako sa polámané dvere na miestnosti dovreli.

Kroky znejúce z chodby neustali a tak to skúsil znova. Skúsil ho zavolať a modlil sa, aby ho Potter začul. Bola tu totiž dosť reálna možnosť, že chlapec prišiel o svoj dar spolu so smrťou Temného pána. Ďalšie a ďalšie zasyčanie, zúfale volanie jeho mena.

„Prosssím," zasipel a sklonil hlavu k podlahe.

Nič sa nestalo. Nevrátil sa. Nepočul ho.

2. Druhý Nagini?

Znelo to ako volanie odnikiaľ.

Tiché, šelestivé a predsa príliš skutočné na to, aby to bol klam. Podobalo sa presne na to, ktoré mu kedysi v druhom ročníku prinieslo toľko problémov, toľko znepriatelených, odsudzujúcich a podozrievavých pohľadov, toľko... *pochybností* o sebe samom.

Harry sa v prvom momente iba uveličene zarazil. Nikto so zdravým rozumom sa mu nemohol čudovať. Jeho dych sa stal plytším a zmysly sa prudko vyostriili v jedinej sekunde, ako dôkaz pudu sebazáchovy špičkovito vycvičeného aurora, na ktorého sa za tie roky vypracoval.

Chvíľu ostal nehybne postávať v tmavej chodbe, svietiac si pod nohy iba úzkym lúčom kužeľovitého svetla, ktoré vychádzalo zo špičky jeho cezmínového prútika. Naťahoval uši a počúval. Keď nič nezačul, uvoľnil sa a len nad sebou posmešne pokrútil hlavou.

„Už mi asi vážne začína šibať!" odfrkol si znechutene a vykročil preč. „Hermiona mala pravdu."

Lenže potom sa to zopakovalo a on počul, ako ho niekto zavolať po mene. To volanie teraz znelo hlasnejšie a zreteľnejšie ako predtým a on ho jednoducho nemohol prepočuť. A určite ho nedokázal ignorovať.

Dlane mu zvlhli a telo sa naplo. Prútik, ktorého špička ešte nedávno žiarila teplým mäkkým svetlom nechal zhasnúť. Bleskovo sa otočil čelom k rozbitým dverám, z ktorých len nedávno vybehol, s úmyslom, viac sa sem nevrátiť.

Srdce mu bilo silno ako zvon, hoci udieralo do hrudného koša o čosi razantnejšie, pretože sa v ňom zdvihla známa vlna adrenalínu, ktorá sa hnala riečištom jeho žíl.

Pri poslednom sýpavom - *Prossím* - sa s odvahou, ktorá mu nikdy nechýbala prisunul bližšie k schodíkom.

Nezdalo sa mi to! pomyslel si šokovane a trochu mu odľahlo, lebo to nesvedčilo o žiadnych sluchových halucináciách, ktorými by začal z nejakého prapodivného dôvodu náhle trpieť.

V tom zúfalom volaní a prosbe, ktorá sa k nemu niesla ťažkým vzduchom presýteným vôňou vlhkej zeminy a práchnivejúceho dreva celkom jasne rozpoznal jazyk, ktorý nepoužil už pár rokov.

Parselčina.

Hadí jazyk, ktorého výsadou ovládať sa mohli pýšiť jedine pokrvní príbuzní samotného Salazara Slizolina. Lord Voldemort ho zdedil po svojej matke Merope a Harry ho dostal nechtiac do vienka vedno s útržkom jeho temnej duše.

Cítil, ako sa mu pod odevom zježili chĺpky v očakávaní niečoho neznámeho, možno dokonca nejakej hrozby. V rukách pevne zvieral štíhly prútik, kým jeho myseľ horúčkovo pracovala, analyzovala a vyhodnocovala situáciu.

Veď len nedávno v tej miestnosti bol a zdržal sa minimálne dvadsať minút, ak nie viac. Nepocítil žiadny prejav cudzej mágie, tak... *ako?*

I teraz vyslal skúmavé úponky vlastnej moci napred ako svojich verných neviditeľných špehov, ale nezistil to, čo by očakával. To drobné mihotavé vlákenko, okolo ktorého sa na moment jeho mágia zavlňala a obopla - *to čosi* - nemohlo patriť žiadnemu človeku. A predsa mohol skôr intuitívne vybadat' nejaký magický podpis, ale zas prislabý na to, aby ho mohol správne identifikovať.

Vyslané kúzlo *Homerum Revelio* mu predchádzajúci prieskum iba potvrdilo. Vnútri nemohol byť iný človek.

Tak čo potom?!

Vystúpaj po schodoch a dvere pred ním sa s vŕzganím starých zhrdzavených pántov pomaly otvárali dokorán, rovnako ako i jeho ústa. Pri pohľade dovnútra izby ho obľial studený pot i horúčka naraz.

„Nagini!“ vykrikoval zmätene a už sa chystal vrhnúť po hadovi tú najúčinnjšiu sekáciu kliatbu, keď sa plaz stočený uprostred izby miesto útoku stiahol späť, bezbranne sklopil ploskú hlavu a spomedzi štrbinky na papuli švihol rozoklaným jazykom.

„Sssnape! Ssseverus Sssnape!“ zasyčal, ale znelo to skôr ako výkrik.

Harry zažmurkal a v poslednej chvíli odvrátil útočné kúzlo, hoci ruka s prútikom ostávala stále namierená na hada a v mysli sa mu formulovali nové a účinné kúzla v prípade potreby. Alarm pohotovostného režimu, ktorý mu blikal v mysli však pomaly ustával a dával priechod miernejším emóciám. A tiež chladnej logike.

Harry tam stál ako socha vytesaná z kameňa, s rukou namierenou na pokrúteného tvora, pokojne stočeného na špinavej dlážke potemnej izby. Jeho myseľ horúčkovo pracovala.

Snape? Blbosť! To nie je možné, uvažoval v duchu.

Prižmúril oči. Bol predsa pri tom, keď Neville usekol Nagini hlavu, takže... Toto nemohol byť Voldemortov had. Ibaže by mal nejakú zvláštnu samoliečiacu schopnosť, alebo čo?! A ak to naozaj nebol Nagini, ako bolo sakra možné, že sa mu ten had predstavil ako Snape?! Snape, ktorý bol viac ako päť rokov po smrti?!?

„Dokáž to!“ vyzval ho a zdalo sa, že had v porozumení prikývol.

„Jamess Potter bol tvoj otec. Lily Evanssová matka...“

Harry sa iba viac zamračil. „To je chabé. Toto o mne vie azda každý. Ak ma chceš presvedčiť, musí to byť niečo, čo sme vedeli len on a ja.“

Harry tomu proste nedokázal uveriť. Stále mal na jazyku najmenej desať vhodných kúzel, ktoré by z toho tvora urobili mávnutím prútika hadie suši.

Ale vážne to pôsobilo tak, že na tú jeho výzvu sa had na malý moment zamyslel a potom povedal tým syčivým hlasom: „Vyhodil sssom vás z hodiny oklumencie, keď sssom váš prisstihol hrabať sssa mi v mysssfómisse. Videl ssste niečo, čo ssste nemal. A nikomu ssste to o mne nevysssradiť.“

Ruka s prúťkom pomaly klesla k boku. V jeho tvári sa odrážala celá škála protichodných pocitov, kým v ňom neostal iba hlboký zmätok. Preto nasledujúca otázka, ktorá z neho svojvoľne vyšla bola celkom pochopiteľná.

„Ako?“

Had zasyčal. „To je na dlho, pán Potter.“

Harry tam ostával mlčky civieť, až kým po chvíli nepokrčil ramenami. Horel zvedavosťou, to sa mu uprieť nedalo. „Nevadí, ja mám čas.“

„Tak sssi prossím sssadnite.“

Harry sa obzrel po nejakej stoličke, ktorú by použil. Jednu rozbitú s polámanými zadnými nohami si privolať z kúta. Kúzlom *Reparo* ju opravil tak, aby sa na nej dalo tú chvíľu obsedieť.

Zo svojho miesta blízko dvier sa však stále nepohol a hadovej pozornosti to zdá sa tiež neuniklo. Proste chcel mať voľnú únikovú cestu, ak by to celé bol predsa len nejaký podivný komplot a tá najčudnejšia pasca, do akej sa svojou *šikovnosťou* a *šťastím* mohol priplieť.

Had sa zo svojho miesta tiež ani nepohol. Jediný pohyb bolo zdvihnutie alebo klesnutie ploskej zelenej hlavy a občasný povystrčenie rozoklaného jazyka.

oooOOOoooOOOooo

Severus vedel, že toto je jeho jediná šanca, ktorá ho delí od úspechu alebo od ďalšieho krkolomného pádu. A že tou šancou bol sám Potter, to bolo asi to najlepšie, čo sa mu vlastne mohlo prihodiť. Potter bol totiž jediný, kto okrem nebohého Temného pána ovládal hadí jazyk a on bol už pridlho v tejto podobe.

Okrem toho, Potter bol jediný, kto naňho zdá sa z nejakého jemu nepochopiteľného dôvodu nezabudol a chodil sem s jemu nevídanou pravidelnosťou.

Stačilo! Hltať prach a plaziť sa po zvyšok svojho života po bruchu nebolo jeho životným snom. Chcel len svoj pokoj. Utiahnuť sa niekde v ústraní, venovať sa svojím elixírom, výskumom a pokojne si žiť. Bolo to azda tak veľa?

Presne preto ho potreboval. Pottera a jeho znalosť parselčiny. Ako inak a hlavne s kým sa mohol dohovoriť?

Musel však postupovať veľmi opatrne. Stačilo by málo, aby sa situácia zvrtila v jeho neprospech.

„Ss stále ssste na pochybách, všššak?“ opýtal sa ho tým syčivým hlasom, ktorý neznášal.

Potter pritakal. „Isteže. Je to... to najpodivnejšie, čo sa mi v poslednom čase prihodilo. To musíte uznať, pane.“

Severus prikývol. „Sssamozrejme.“ Jeho trubicovité telo sa stiahlo ešte o stopu dozadu, ale nespúšťal z Harryho oči.

Zreteľne počul ako sa mladý muž zhlboka nadýchol a položil mu ďalšiu otázku, ktorá ho páčila na jazyku.

„Ak ste to teda skutočne vy, profesor, kde ste celé tie roky boli?!“

Severus sa naňho zadíval, hoci obraz mladého chrabromilčana, ktorý mal pred očami bol rozostrený a nejasný. I za to mohol poďakovať *výhodám* svojej novej podoby, ktorú nenávidel do morku kostí.

„Tu,“ priznal bez čakania na margo jeho výčitky, ktorú v tej otázke vybadal. „Nikdy sssom Ššškriekajúcu budú neopussstil.“

„Ale...“ tmavovlasý mladík sa zarazil. „To... nie je možné!“ zvolal napokon rozhorčene. „Hľadal som vás!“

Miestnosť sa na pár sekúnd ponorila do absolútneho ticha, kým od hada zaznelo tlmené priznanie: „Viem.“

Harry si frustróvane odfrkol a voľnou rukou si prečesal tmavé vlasy.

„Tak prečo ste sa mi neukázal?! Prečo ste nechal žiť celý svet v domnení, že ste zomrel?!“

Had najprv ticho sykol, kým pokojným hlasom prehovoril. „Possrite sa na mňa, Potter. Keby sssom sssa vám vtedy ukásssas, sss najväčšššou pravdepodobnossstou by sssom assi ssskončil sss uťatou

hlavou, všššak? Jedného Nagini ssste sssa zbavili, druhý by sssa ako sssázrakom objavil. Vyvolalo by to sssbytočnú paniku."

„Fajn, pripúšťam, že to má logiku, ale čo neskôr? Chodil som sem predsa po celých päť rokov, pravidelne v deň výročia vašej smrti!" zdôraznil posledné slovo a zvýšil od rozčúlenia hlas. „Päť rokov, počujete?!"

Dokázal si had povzdychnúť? Lebo on mal dojem, že práve toto urobil.

„Ja to viem, pán Potter. Mrssí ma to, ale nemohol sssom inak. Kým sssom... besss sssvojej ľudssskej podoby, besss prútika a besss čo i len jediného priateľa? Sssám najlepššie viete, ako to sssou mnou bolo. Neexissstoval nik, komu by na mne assspoň trochu záležalo."

Harry sa snažil upokojiť. Dýchal zhlboka a ako ho tak počúval, musel uznať, že má pravdu. Naozaj nebol nik, kto by sa oňho okrem Dumbledora - *kým žil* - zaujímal väčšmi, ak práve nepotreboval jeho schopnosti z oblasti elixírov.

Kto sa s ním vrátil do Škriekajúcej búdy, aby sa postaral o jeho bezduché telo? Nik mu neponúkol svoju pomoc. Ani len dokonca Ron, či Hermiona. Išiel sám a keď sa vrátil na prázdno, ani sa nezaujímal - *prečo?*

Prial si mu tie tvrdenia môcť vyvrátiť, skutočne. Ale bolo to nad jeho sily. Ani on k nemu nikdy nemal vrúcnejší vzťah. To už mal radšej svoju vlastnú ponožku ako jeho. Vždy sa preli. Nebolo dňa, kedy by jeden do druhého provokačne nezabrdli. No Snape nevedel jedno. Že sa to zmenilo, lebo on sa zmenil.

Ale potom zdvihol bradu a pozrel hadovi do tváre. „Aspoň trochu, vravíte? Ak to znamená to, že som sa sem kvôli vám bol ochotný vrátiť, ak to trochu zahŕňa i samotný fakt, že som sa chcel o vaše telo po boji primerane postarať a zariadiť, aby ste bol pochovaný so všetkými poctami, ktoré vám náležia, potom myslím, že vašu podmienku dokonale spĺňam a spĺňal som ju aj vtedy."

V miestnosti sa zasa raz rozhostilo podivné ticho, ktoré ich na moment pohltilo a donútilo premýšľať, kým sa hadie telo jemne nezavlnilo a Snape súhlasne nezasyčal.

„Áno, pripúšššštam. Ale to sssom nemal odkiaľ vedieť."

Harry sklonil hlavu a počúchal si unavene koreň nosa medzi prstom a ukazovákom. „Dobre, zabudnime na to. Ak ste sa mi rozhodol ukázať, zjavne ste ste usúdil, že mi prejavíte svoju dôveru, však? Domnievam sa správne, ak predpokladám, že potrebujete moju pomoc, profesor?"

Prikývnutie.

„Dobre, v čom to bude spočívať?"

oooOOOooo

Severus sa díval za odchádzajúcim mladíkom. Dohodli sa, že zatiaľ svoju skrýšu neopustí a Potter mu prisahal, že sa o ňom nezmiene ani živej duši, ak to nebude nevyhnutné. Bolo tu ešte pár faktov, ktoré mu zamľčal, ale tie sa dozvie už v dnešný večer.

Jeho prvoradým cieľom bolo zbaviť sa nejako toho prekliatia, ale na to potreboval zopár vecí. Zatiaľ si vypýtal iba zopár kníh a aj keď Harry nechápal, čo bude had robiť s knihami, sľúbil mu ich doniesť. Ešte podivnejšie sa zatváril, keď ho požiadal o svoj prútik a nejaké veci. Nesmelo chýbať ani jedlo. Konečne nejaké normálne, ktoré by sa v žiadnom prípade nepodobalo nijakej zajačine, či krysám a potkanom.

Nevedel, čo si od toho celého môže sľubovať, ale vedel jedno. Teraz má aspoň malú nádej...

Odplazil sa pod polámanú posteľ a rozhodol sa vyčkať v bezpečí svojej skrýše, kým sa Potter večer nevráti.

3. O polnoci

oooOOOooo

Blúdnil uličkami v kníhkupectve u Flourisha a Blotts a v úseku vyznačenom ako - *Náučná literatúra pre skúsených čarodejníkov*. Lenže tu našiel iba jeden z tenkých zväzkov, ktoré potreboval. *Elixíry pre pokročilých od Arleigha Burka*.

Nepremýšľal a len čo mu zrak padol na laminovanú ceduľku s červeným nápisom - *Oddelenie zakázaných kníh* - zahol doprava a začal skúmať ich nápisy jeden po druhom.

„Kliatby stredoveku i novoveku," mrmlal si dookola, keď ukazovák prechádzal po chrbtoch väčších i menších zväzkov. Hoci mu bolo záhadou, na čo presne jeden had môže potrebovať knihy, poslúchol bez reptania. I keď nedokázal zabrániť tomu, aby sa aspoň nepozastavil nad tým, ako si tú knihu napríklad vôbec otvorí, či ako v nej bude listovať stranami.

Nad tým, na čo má so sebou doniesť aj šatstvo a jedlo radšej ani nedumal. Netrúfal si a nebolo to tým, že by jeho fantázia bola obmedzená.

„Kliatby stredoveku a novo..." zarazil sa, keď ukazovák ostal stáť na objemnejšom zväzku. „Elias Howe," prečítal a spokojne prikývol. „To musí byť ono," potešil sa a vybral zväzok z police. Počožkal ho v ruke a zamračil sa. Bola to poriadna bichľa a on mal nájsť ešte ďalšie dva. Nechal obe levitovať, aby mal voľné ruky a pokračoval v prehľadávaní kníh v regáloch.

Hermiona, ktorá tu po víkendoch rada vypomáhala naňho stále ukradomky zazerala a mračila sa ako sto čertov, lebo rázne odmietol jej pomoc. Spravil to však iba preto, lebo netušil, ako by jej vysvetlil, na čo potrebuje práve tieto knihy. Odvolať sa na prípad, keď jej sám predvčerom povedal, že momentálne riešia iba drobné krádeže? To by mu veru nezhltla. A skúsiť sa ku knihe dostať privolávacím kúzlom by znamenalo veľmi pravdepodobnú možnosť, že ho zasype celá halda kníh.

„Ale, ale, zabľúdil si?" ozvalo sa prekvapene odrazu odkiaľsi a on mohol iba zaškrípať zubami. Spoza medzery v regáli priamo pred ním ho uprene pozoroval pár sivých očí.

Draco obišiel regál a oprel sa oň plecami. Harry netušil, či sa snaží naschvál vyzeráť ležérne alebo skôr provokačne, kým on sa rozhodoval medzi nasupeným výrazom a absolútnou ignoráciou.

Napokon zvolil nasupenosť, no na plavovlasého muža zjavne nezabrala. Draco rýchlym pohľadom preskúmal jeho výber kníh a spýtavo nad tým nadvihol obočie, prv ako sa znova ozval.

„Mám sa pýtať?"

Harry sa zamračil ešte viac a celkom plynule prešiel od svojej momentálnej nasupenosti k jeho ignorácii. Otočil sa mu chrbtom a zahol do prvej prázdnej uličky. Lenže tým sa Draca Malfoya nezbavil. Žiaľ.

„Zvláštny výber kníh," poznamenal a akoby mimochodom sa jeho ruka obtrela o tú jeho, keď s ním zjednotil krok. Harryho ovanula ťažká vôňa jeho drahého parfumu. Och áno, *Incredible*, na ten si nikdy nezvykol. Zakaždým ho z tej vône rozbolela hlava. Takže nebol až taký *úžasný*. Ani on, ani Draco.

Harry ruku okamžite stiahol a strčil do vrečka. Dokonca ustúpil, len aby bola medzi nimi vzdialenosť aspoň troch stôp, čo bolo obtiažne, lebo Malfoy očividne nebral ohľad na zachovanie jeho osobného priestoru a rozhodol sa uzurpovať si ho pre seba.

„Potrebuješ poradiť? Ak hľadáš niečo konkrétne, rád ti pomôžem," zapriadol tak sladko ako len dokázal.

Harry si frustrovane povzdychol. Napokon mu napadlo, že ak mu povie, čo hľadá a on mu pomôže, bude môcť skôr vypadnúť a odmiestniť sa niekam - hocikam, len nech to bude preč od neho!

„*Kruté kliatby* od Solomona Carnavona a *Krvné pomsty* od Efraima Cartera."

Dracovo plavé obočie vyletelo ešte vyššie ako predtým a prekvapene zahvízdal. Dokonca o krok cúvol, i keď to zdesenie a úľak, ktorý sa mu zračil v tej dokonalej tvári iba predstieral.

„Teraz sa vážne obávam," povedal a premeral si Harryho zvedavým pohľadom. Ten pohľad kedysi páliť a už sám o sebe vyvolával tie najvzrušujúcejšie predstavy, ktoré by sa pokojne mohli vyplniť kedykoľvek a kdekoľvek, pretože, čo sa týkalo sexu, išlo im to skvele. Draco by neváhal využiť žiadnu príležitosť a ľahko by ho presvedčil, aby spolupracoval. No teraz? Ani to s ním nepohlo.

Aj on sa uškrnul. „Nemusiš, ja nie som pomstychtivý typ, hoci je pravda, že by si si nejakú tú pestrú kliatbu zaslúžil."

Draco s jemným úsmevom prikývol a po dlhšej odmlke sa zvrhol na päte. Z regálu za sebou vytiahol jeden zväzok viazaný v koži farby červeného vína, potom regál obišiel, na chvíľu sa stratil a vrátil sa s druhým zväzkom, v obale čiernom ako smola. Podal mu ich.

„Takže ťa nechal?“ opýtal sa a prv ako Harry stihol knihy zovrieť v prstoch, mykol rukou dozadu, čím Harrymu ostala iba prázdna dlaň.

Neodpovedal. Nemusel. Draco si odpoveď prečítal priamo v jeho tvári znova stiahnutej zamračením.

„Hlupák," zamrmal plavovlasý muž a o čosi spokojnejšie dodal: „Aj tak sa k tebe nehodil."

Ak to malo byť povzbudenie, bolo mizerné. Hlavne, ak vzal do úvahy, že ich rozchod zapríčinil on. I keď si Harry samozrejme uvedomoval, že to bola len špička ľadovca.

Neprotirečil mu. Chcel len tie blbé knihy a vypadnúť. Nič viac. Znova sa po nich načiahol a Draco tentoraz neuhol. Miesto toho mu dovolil vziať ich a šokoval ho, keď ho pobožkal. Znenazdania, celkom nečakane. Ale určite plánovane.

Bol to pohlcujúci bozk a trochu hrubý. Hlavne bral. Draco mal vždy rád prevahu, vždy rád viedol. Vždy bol radšej ten hore.

Kdesi za ním alebo možno vedľa neho sa knihy doteraz vznášajúce nad zemou rozpleštili na podlahe, keď ho tým bozkom pripravil o koncentráciu a on stratil kontrolu nad levitačným kúzlom. Lenže momentálne to neboli knihy, na ktoré myslel. Nie, bol to vlhký, horúci jazyk, ktorý mu razantne plienil ústa.

Nie, že by to Harrymu nejako extra vadilo. Nemal problém sa prispôbiť, najmä, keď z toho dokázal vyťažiť. Dracove bozky boli pomerne elektrizujúce a motali mu hlavu ako keby vypil galóny whisky. Páčili sa mu, lebo štekli jeho zmysly tak dokonale, že pri nich zabúdal na celý svet. I jeho dotyky boli vedené presne a s efektom, ktorý docielil, aby ho spravili poddajnými. Ak už nič iné, Draco bol ozaj skvelý milenec.

K dobru mu musel pripísať i to, že mu nešlo iba o vlastné uspokojenie, lebo zakaždým sa postaral aj oňho. Sex s ním bol skutočne... nezabudnuteľný.

Ale Draco bol ako jeden z mnohých pomerne promiskuitný a to sa Harrymu nepáčilo. Nedokázal to mlčky znášať a ani teraz by to k ničomu nevedlo, tým si bol viac ako istý. Nepochyboval o tom, že Draco sa nezmenil.

Odtiahol sa od neho vo chvíli, keď mu jeho ruky šikovne vkľzli pod habit a zovreli mu zadok, pritlačiac si ho na svoju vlastnú erekciu.

„Povedal som - nie!" riekol tlmene a odtisol ruky, ktoré sa po ňom dychtivo znova natiahli.

„Pre mňa tvoje nie, nie je odpoveď," zamrmal. „Dobre viem, že ma chceš!"

„Draco, prosím, prestaň. Rozišli sme sa. Nechaj to tak."

Malfoy sa naňho pozorne zadíval. Pery stiahnuté v tenkej linke, sivé oči hodnotili nielen jeho, ale i situáciu. Harry bol smrteľne vážny a zjavne tak myslel aj každé vyslovené slovo. „Rozídeme sa až vtedy, keď ti to dovlím!" vyštekol rozladene, ruky zovreté v päst.

Harry naňho chvíľu mlčky cival. Napokon pokrútil hlavou a povzdychol si. „Si detinský!" Pozbieral knihy zo zeme a zamieril k pokladni.

Tam musel čeliť sérii otázok od Hermiony, kým mu všetko nablokovala, zabalila a kým sa nezjavil Draco a konečne pochopila, prečo sa Harry viac v obchode nehodlá zdržiavať.

„Dobre, tak choď, ale neskončili sme!" zamrmala, zvierajúc mu rukáv habitu silou, ktorú by u nej nepredpokladal.

„Fajn, ako chceš. Ozvem sa," odvetil a vyparil sa skôr, ako stihol Malfoy dôjsť k pokladni. Nevidel, ako naňho Hermiona zagánila a už vôbec nepočul tú poznámku na výber kníh, ktoré si plavovlasý muž vybral.

Keď Draco Malfoy opúšťal obchod, Hermiona červená v tvári zúrila a on sa spokojne uškrňal.

Škriekajúca búda stále vyzerala rovnako odstrašujúco, ako keď ju uvidel prvý raz. Už na prvý pohľad to bola chajda na spadnutie. Často sa sám seba musel pýtať, ako je možné, že sa pri Remusových premenách nezmenila na triesky. Pravda, keby neexistovali rôzne účinné kúzla, asi by tak dávno skončila.

Schovaný pod neviditeľným plášťom, s taškou prehodenou cez plece sa dostal bez problémov až k Zúrivej vrbe. S halúzkou ležiacou neďaleko poľahky štuchol do hrče, aby znehybnil jej konáre a vošiel do tmavého tunela. Ovalil ho závan vlhkej zeme a dreviny, ktorým bol nasiaknutý vzduch v meter a pol širokej chodbe osvetlenej každých pár metrov fackou, ktoré sa postupne zažínali a hasli. Nepochyboval o tom, že je to Dumbledorov výmysel. Ale rozhodne praktický.

Došiel až k dverám a zhlboka sa nadýchol. Takmer nad sebou pokrútil hlavou. Bodaj by aj nie. Ešte stále nemohol uveriť tomu, čoho sa stal svedkom. Stiahol zo seba neviditeľný plášť a do ruky vzal prúťik. Pre každý prípad. Až potom zaklopal na dvere.

„Profesor Snape?“ ohlásil sa, keď odchýlil dvere alebo to, čo z nich časom ostalo.

„Vssstúpte, pán Potter!“ vyzval ho had, stále ostávajúci v dostatočnej vzdialenosti, ktorá sa dala nazvať viac, než len diskrétnou. Trochu ho to upokojilo.

„Mám všetko, čo ste žiadali, i keď sa musím priznať, že tomu vôbec nerozumiem,“ povedal, dívajúc sa ostražito na tvora stočeného pri nohách rozbitej posteľe.

Had jemne kývol hlávkou. „Viem a nemusíte sa obávať. Dossstane ssa vám vysssvetlenia.“

Harry sa pousmial. „S tým rozhodne rátam, pane.“

Snape si odfrkol. Alebo ten zvuk, ktorý had vydal za čosi také považoval.

Harry namieril na rozbitý stôl prúťik a bez toho, aby nahlas vyslovil kúzlo *Reparo*, stôl vyzeral o sekundu ako nový. Z tašky naň vyložil všetko, čo doniesol a veci zväčšil na normálnu veľkosť.

„Ďakujem,“ zamrmal Snape. „Ak ssa neponáhľate, môšššete počkať.“

Harry mykol plecami, akoby na čase ozaj vôbec nezáležalo a rozhodol sa usadiť na stoličke, ktorú nechal postávať blízko dverí.

„Počkať?“ opýtal sa zvedavo. „Na čo presne?“

„Na polnoc,“ odvetil stručne had a zložil si hlavu na pokrútené telo.

Nech už sa stane čokoľvek, Harry nebol hlúpy, aby nepochopil, že to príde okolo polnoci. Iste, hodina duchov. A on bol zvedavý, čo za *ducha* uvidí.

Celá táto situácia bola viac ako len bizarná. Díval sa na hada, ktorý pokojne stočený čakal a zísal kamsi do prázdna. Nagini alebo skutočný Snape? A ak to bol skutočný Snape, ako je možné, že sa z neho pre všetko na svete stal plaz?!

Zakúzlil *Tempus*. Minulo pol desiatej. Merlin, to tu má sedieť mlčky ešte dve a pol hodiny a čakať? To rozhodne nevydrží!

Sledoval ho. Vlastne z neho nespúšťal zrak po celú tú dobu, i keď naňho ostro nevidel. Musel uznať, že Potter už dávno nebol chlapcom, ktorého poznal, ktorého cepoval na každom kroku, ktorému celé roky kryl zadok. Za tých pár rokov sa z neho stal muž.

Koľko vlastne mal? Ak sa nemýlil, toto leto dovŕši dvadsaťtri rokov. Nikdy nebol zvedavý, ale musel priznať, že po tom, čo na tak dlho stratil kontakt so svetom, celkom znenazdajky v ňom vykličila túžba dozvedieť sa viac. O ňom. O čomkoľvek. Potreba hovoriť bola silnejšia ako jeho niekdajšie zásady. A cítiac Potterovo napätie usúdil, že mu rozhovorom skráti čas.

„Ako ssste zvládol aurorsské ssskúšššsky?“ opýtal sa ho.

Harry zažmurkal, akoby nemohol uveriť, že Snape bol prvý, kto porušil mlčanie. A on si už hodnú chvíľu lámal hlavu nad tým, ako nejako rozumne načatť rozhovor. Usmial sa.

„Prekvapivo dobre. Skončil som s hodnotením *výborný*. Elixíry, *prekonáva očakávania*,“ pochválil sa.

„Vssskutku neveriteľné,“ poznamenal Snape s jemnou iróniou v syčivom hlase.

Harry sa pobavene rozosmial a pritakal. „Veru.“

„A potom?“

Zelenooký mladík pokrčil ramenami. „Kurz bol intenzívny a trval pol druhu roka. Po vojne zmenili podmienky a aurori sa stali nedostatkovým tovarom.“

„Sssdá sa, ššše vášss práca baví,“ povedal a Harry prikývol.

„Áno. Napokon, je to to, po čom som túžil.“

„A čo šškola? Je riaditeľkou Minerva?“

„Áno. To miesto dostala ona. Zvolili ju jednohlasne.“

„Učí aj Ssslughorn?“ to bolo to, čo ho zaujímalo v prvom rade. Kto dostal jeho miesto profesora Elixírov.

Harry pokrútil hlavou. „Nie, pane. Pokiaľ viem, na škole je nová profesorka. Madam Hollanderová.“ Severus sa na moment zamyslel. „Hollanderová? Rosssamund Hollanderová?“ uisťoval sa.

„Presne. Poznáte ju?“

A znova ten divný povzdych. „Dá sssa to tak povedať. Učil sssom ju. Nebola najhoršššia, ale rozhodne sssa mala v čom zlepššovať.“

Minúty plynuli a zlievali sa do hodín, avšak akosi pomaly. Aspoň Harry to tak vnímal. Viečka mal čoraz ťažšie a ani hlavu nedokázal udržať vzpriamene. Zívól už azda po siedmy krát.

Snape zdvihol hlavu a ticho sykol. „Ak ste unavený, pokojne si zdriemnite. Prebudím vás.“

Harry pokrútil hlavou. „Nie, to je...“ zas zívól, „v poriadku. Ja vydržím.“

„Issste,“ poznamenal Snape skepticky.

O pár minút na to už Harry rozvalený na stoličke ticho odľukoval. To, že zaspal v jednej miestnosti s hadom dlhým približne tri, tri a pol metra, ktorý by ho pokojne mohol zhltnúť ako malinu mu bolo zrejme celkom jedno.

Hadie telo sa pohlo. Cítil to jemné brnenie od špičky tupého nosa po konček chvosta. Vedel, že je čas. Tešil sa. Ako ostatných pár dní, keď zistil, čo dokáže. Zdvihol ploskú hlavu do výšky a rozmotal svoje telo stočené do špirály.

Plameň stopenej sviece horiacej na stole sa zamihotal. Tiene v miestnosti sa už dávno prehĺbili. Cez škáry sem presvitali strieborné lúče kosákovitého mesiaca.

Zasyčal a napol sa. Jeho trubicovité telo sa rozochvelo, koža sa matne leskla a trhala.

A Harry stále pokojne odľukoval na stoličke.

4. Znova človekom

oooOOOooo

Zmena bolo dokonaná.

Dokonale.

Prerývane dýchal a snažil sa zo všetkých síl, aby nestratil rovnováhu. Nohy mal stále vratké ako čerstvo vrhnutý hipogrif. Na toto si bude musieť nejako zvyknúť, kým sa toho nezbaví. Ceľ tej šialenej premeny v toho nechutného plaza.

Merlin, čo komu urobil, že musel prežívať toto?

Zažmurkal. I zrak sa mu vyjasnil. Žiadne druhotriedne rozmazané podoby, ani úzka štrbina čiernej zrenice. Jasný obraz a kontrastné farby. To sa mu teraz premietalo na sietnici, ktorá si vďaka tlmenému svetlu sviec nemala problém rýchlo privyknuť.

Znova mohol normálne vnímať, počuť a cítiť. Cítil ako mu splašene búši srdce a telo sa chveje nedočkavosťou, pretože jediné, čo chcel v tejto chvíli viac ako čokoľvek iné, bolo zovrieť v prstoch svoj prútik.

Vedel, kam ho Potter uložil, keď prišiel. Obrátil sa k stolu a zbadal ho ležať na stole vedľa nachystaného jedla. *Jedla!* Normálneho, ľudského jedla. Žiadne potkany, myši, či jašterice. Ani hraboše.

Severus sa ebenového dreva dotkol končekmi rozochvených prstov. Skusmo. Akoby sa po dlhom čase zvítal s dávnym amantom. Nesmelý a dlho očakávaný moment opätovného stretnutia, na ktorý sa tešil väčšmi ako na chvíľu Voldemortovho pádu. Väčšmi ako na svoj profesorský titul, či ako na ktoréhokoľvek svojho bývalého milenca.

Uchopil svoj milovaný prútik do ruky a chvíľu sa s ním nerušene maznal. Kízal po jeho štíhlej dĺžke a vychutnával si ten pocit, že ho môže po celých tých rokoch znova držať v dlani. Z jeho končeka vystrelil prúd zelenkavých iskier a on si nahlas spokojne povzdychol. Bol to opojný, slasťný pocit, ktorému sa nemohlo vyrovnáť nič. Pociť, ktorý pokojne mohol prirovnať k orgazmu.

Mágia prúdila jeho telom i tým štíhlym magickým predmetom ako znovuobjavená rieka a tryskala do priestoru každou bunkou jeho tela. Nevedel, že sa usmieva a zároveň má oči zaliate slzami.

oooOOOoooOOOooo

Ako prvé, čo si následne uvedomil bol chlad, ktorý zahalil neviditeľným plášťom celé jeho nahé telo. S prúťikom v ruke na seba namieril jeho špičku a zamrmlal čistiace kúzlo. Prvé kúzlo, ktoré použil po neskutočne dlhej dobe.

„Depuro!“ zamrmlal. Jeho vlastný hlas mu v prvej chvíli znel, akoby sa mu hlasivky skĺzli po brúsnom papieri. Takmer sa rozosmial. Ako dlho ho nepoužíval vo svojej ľudskej podobe? Merlin, naozaj uplynulo prekliatych päť rokov?

Spokojne sa vystrel a usúdil, že ešte nedávny pot, špina a nevábny zápach, ktorý zo seba cítil bol razom preč.

Na holom chrbte ho pošteklila nevidaná záplava vlasov. Nepamätal si, žeby ich mal niekedy také dlhočizné. Nikdy. Ale už mu neviseli okolo tváre ako odporne záclony. Teraz ožili svojím čiernym leskom, i keď by im kúpeľ a šampón asi prospeli viac.

Nabudúce, pomyslel si a v duchu si vybavil vaňu plnú teplej vody, možno s troškou levanduľovej vonnej soli alebo bubliniek peny a...

Vtedy si spomenul, že v miestnosti nie je sám. Zvrtol sa na päte a pohľadom neomylnne zavadil o jedinou obsadenú stoličku umiestnenú blízko dverí.

Jeho zrak sa okamžite stretol s vyvaleným a rozospatým pohľadom toho večne strapatého aurora. Mladý muž od úžasu otváral ústa a Severus čakal, že z neho každú chvíľu vypadne čosi podobné ako - *Ste to naozaj vy!*

Bolo by to iba logické. Napokon, sám by mal rozhodne veľké pochybnosti a trval by na nejakom hodnovernom dôkaze. A určite by pokojne nezaspal v jednej miestnosti s troj a pol metrovým hadom. Odrazu si všimol, že líca zelenookého muža pokryl mierny rumenec a tie jasné oči sa zviezli niekam poniže jeho pása. Až vtedy si uvedomil, že stojí pred Potterom iba v Adamovom rúchu a vplyvom chladu sú jeho genitálie...

Dofrasa! zanadával v duchu a stúpol, keď mu došlo, že tu stále stojí neschopný pohybu.

Potterove vecné slová: „Pane, vaše šaty sú na stoličke,“ a následne odvrátená hlava, aby mu doprial súkromia ho primeli rozhýbať sa.

V miestnosti zavládlo ticho, prerušované iba šušťaním odevu, keď sa obliekal. Snažil sa nemyslieť na to, že práve kompletne pochoval pred Potterom svoju dôstojnosť a mohol len dúfať, že ten chlap bude mať v sebe toľko slušnosti, že to nikdy a za žiadnych okolností nespomenie.

Ale na druhej strane, ani fakt, že ho Potter práve uzrel nahého ako palec nemohol zabrániť jeho eufórii plynúcej z pocitu, že sa znova na pár hodín bude cítiť ako plnohodnotný človek.

Mal tu všetko, čo potreboval. Nepomyslel by si, že Potter bude až taký dôsledný. Myslel naozaj na všetko. I na spodné prádlo. I keď veľkosť si musel predsa len prispôbiť.

Obliekal sa otočený chrbtom k nemu a dúfal, že mu Potter necivie pre zmenu na zadok.

Poznámka, ktorú od Pottera ešte pred chvíľou očakával vo forme prihlúplej otázky predsa len prišla, hoci s menším oneskorením.

„Naozaj ste to vy,“ hlesol uznanlivo, a keď Severus pootočil hlavu, mohol vidieť, ako sa stále odvrátený mladík nervózne pohráva s vlastným cezminovým prúťikom a len merlin vie, čo sa mu preháňa hlavou.

Chcel niečo odvrknúť ako mal vo zvyku, ale zarazil sa. Musel si jednoducho pripomínať, že potrebuje jeho pomoc. A napokon, uvedomil si, že k nemu nemusí byť viac hrubý. Ten chlapec mal so svojím otcom spoločné skutočne iba črty tváre a ak majú spolu vychádzať, mal by sa konečne spamätať a pochovať nevábnu minulosť raz a navždy. Určite mu to nebude na škodu. Napokon, Potter mu svoju loajálnosť dokazoval po celých päť rokov. Bol by hlupák, keby sa vrátil k svojmu starému a uštipačnému ja. I keď sa vraví, že zvyk je železná košeľa. Bude sa musieť pri ňom ovládať. Ale v živote už zvládol horšie veci, takže... stačí si dať šancu, nie?

„Chápem, že je tomu stále ťažké uveriť, ale áno. Som to ja, pán Potter," prehovoril po chvíli rozvažovania.

Snehobielu košeľu so stajačikovým golierom si nechal pod krkom rozopnutú. Na čierne sako ani nepozrel.

„Hotovo," povedal spokojne ako signál pre to, aby sa k nemu Potter mohol otočiť.

Mladík po jeho postave skĺzol hodnotiacim pohľadom. „Nezmenili ste sa. Azda... vlasy máte dlhšie ako..." zahryzol si do pery a hlavu naklonil mierne na bok. Dokonca spravil viac ako len to, pretože vstal a podišiel až k nemu. Natiahol ruku a prsty svojej ľavačky vnoril do tej zamatovej záplavy.

Prečesal ich, dvihol prameň z pleca a nechal ich naň znova spadnúť. Len tak, bez varovania.

Severus ustrnul v nemom úžase. Potom nasucho preglgol. Pocit, ktorý ho v tej chvíli premkol nevedel správne identifikovať.

„Ako?" vyzval ho zdanlivo pokojným hlasom.

„Ako by vám pristalo," dokončil Potter. „A ako som bol zvyknutý. Ale je skvelé vedieť, že žijete. Aj keď to má svoju chybičku krásy," šepol tlmene a pousmial sa.

Severus sa zamračil. Nehodlal rozpitvávať jeho posledný výrok, ale aj on s ním súhlasil. Potter zjavne narážal na jeho hadiu podobu a nie na formu tváre a veľkosť nosa. Ale jednak ostal prekvapený.

„A ako by mi to pristalo?"

Nemohol sa neopýtať a takmer s úškrnom sa zadíval do Potterovej tváre, ktorej výraz sa za posledné minúty takmer nezmenil. Akoby bol duchom neprítomný. Severus si nemohol pomôcť, ale mal dojem, že sa naňho díva ako na zázrak.

„Môžem? Trochu by som vám ich upravil. Viem pár trikov," povedal Harry a pristúpil k nemu s určitým odhodlaním v očiach. Severus zaváhal.

„Máte s tým nejaké skúsenosti?"

Harry sa usmial. „Iste."

Neznelo to dvakrát presvedčivo. Aj tak mal v pláne sám s tým niečo spraviť a samému by to asi išlo len veľmi ťažko. Trpcol však, či by to predsa len nebývalo lepšie, ako sa zveriť do Potterových rúk. Predsa len, to hniezdo na jeho hlave sa ani po tie roky nezmenilo.

Potter na jeho prekvapenie nepoužil nožnice ani iný ostrý predmet, ktorým by ho zbavil tej neželanej záplavy. Miesto toho sa znova dotkol rukami jeho vlasov, privrel oči a čosi zamrmľal. Hoci sa mu Severus z tej bezprostrednej blízkosti zameral práve na ústa, nerozpoznal, čo presne vyslovil. Ale zaregistroval, že má odrazu hlavu o čosi ľahšiu, lebo ju neťažila prerastené čierne pramene vlasov.

„Ako ste to?" opýtal sa v nemom úžase, keď mladík odstúpil a zadíval sa naňho odobrujúcim pohľadom. Vyčaroval mu zrkadlo a nastavil ho tak, aby sa starší muž mohol obzrieť.

„Vravel som, že poznám pár trikov."

Severus nevychádzal z údivu. Poďakoval. Čo iné mu vlastne i zostávalo, však? Musel uznať, že Potter mal ozaj potenciál. Asi i preto bol špičkovým aurorom.

Sadli si k stolu. Kým ho Potter len zamyslene pozoroval a sem tam mu položil zvedavú otázku, on sa nasýtil. K svojej spokojnosti zistil, že jedlo nie je studené, lebo ho mladík opatril ohrievacím kúzlom. Navyše, bolo nesmierne chutné. Jemne pripravená teľacinka s opekanými zemiačkami a k tomu zeleninový šalát.

Nepamätal sa, kedy naposledy si jedlo tak vychutnal.

oooOOOoooOOOooo

Harry ho pozoroval s čistým žasnutím. Neuveriteľné. Snape. Živý. Z mäsa a kostí. Musel sa nanápadne uštipnúť, len aby sa uistil, že sa mu to nesníva.

Keby nebol zaspal, nebol by prišiel o jeho premenu. Ľutoval to, ale na druhej strane veril, že ešte bude mať možnosť stať sa svedkom jeho premeny. Podľa Snapových slov sa tak udialo už piaty raz. V prvú noc bol príliš vykoľajený, aby si to vychutnal. Kým pochopil, čo sa deje, chvíľu to trvalo. I keď to zjavne nerád priznal. Vždy sa hrdil svojou bystrosťou. Potom napäto čakal, či sa tá premena nasledujúcu noc zopakuje. Stalo sa.

Druhú premenu zvládol o čosi lepšie. Ale čo mohol, celkom nahý, bez svojho prútika a v opustenej búde robiť?

Až potom zvažoval, ako to využiť vo svoj prospech a spomenul si, že sa blíži deň výročia jeho *smrti*. A aj Harryho príchod na toto miesto. Videl to ako svoju šancu. Zrejme jedínú.

Len čo muž dojedol, vysvetlil mu, čo sa deje. Respektíve, čo si myslí, že sa s ním deje.

„Osobne sa domnievam, že klatba začína nejakým spôsobom poľavovať. Len preto sa dokážem v určitej chvíli premeniť späť na človeka.“

Harry prikývol. „Rozumiem. Ale prečo práve o polnoci?“

Snape sa zamyslel. „Zrejme to bude tým, že ma v rovnaký čas zastihla klatba. Musí tam byť určitá časová slučka. Chcem tú klatbu zlomiť a preto som vás žiadal o tie knihy.“

Harry pozrel na malú kôpku kníh. „Naozaj si myslíte, že tam niečo nájdete?“

Aj Snape uprel svoj zrak na knihy. Popravde, nemal tušenia, ale niekde začať musel.

„Dúfam,“ šepol a kúzlom nechal zmiznúť prázdny tanier zo stola. „Každá klatba sa dá zlomiť, ak vieme, o čo sa jedná. A v mojom prípade to musíme zistiť.“

Harry prikývol. Znelo to logicky.

Ale on bol stále unavený. Príšerne. Keby aspoň nemusel na druhý deň do práce. Prečo nepožiadal o deň voľna? Iste by mu ho schválili.

Snape si to všimol. Mávol prútikom smerom k posteli. Najprv sa opravili zlomené nohy, potom zmizol potrhaný a zaprášený baldachýn visiaci v nepekých zdrapoch. Nafúkol sa matrac preliačený hneď na niekoľkých miestach, pružiny znova zapadli na svoje miesto a potrhaný poťah sa zacelil. Zjavili sa nadýchané periny a páperový vankúš.

„Zajtra vás čaká práca. Zobudím vás, keď mi uplynie čas, pán Potter.“

Chcel namietat, vážne, ale už sa mu plietol jazyk. Ešte mal naňho predsa toľko otázok.

„Tak dobre,“ zamrmal. „Aspoň na malú chvíľu.“

Severus prikývol a kým si Harry unavene líhal do postele, on začal v tichosti listovať v prvej z kníh.

oooOOOoooOOOooo

Harry sedel za svojim pracovným stolom a hoci mal pred sebou otvorený spis, aby ho skontroloval, nevedel sa sústrediť na text. Keď sa pristihol pri tom, že už po ôsmy raz číta tú istú vetu, vstal, pretrel si oči a usúdil, že je čas na kávu.

Myslel na Snapa. Bodaj by aj nie. A myslel aj na to, či sa zveriť svojim priateľom. Všetko to bolo stále čerstvé a stále pomerne divné. Mal pocit, že to bol stále len nejaký šialený sen a on sa z neho ešte nezobudil. V noci sa tak silno ušpipol do ruky, že sa mu na pokožke zjavila malá modrinka.

Naozaj bdel.

A Snape naozaj žil. Prežil ako had, ktorý sa o polnoci mení nazad v človeka. Nedokázal pochopiť, aká klatba toto dokáže. Poznal ich predsa toľko! Ako školený a špičkový auror nahliadol i do oblasti čiernej mágie. Ale nič podobné sa nikde ani len nespomínalo.

Vážne, sám by tomu neveril, keby...

No áno. Keby neovládal hadiu reč. Keby tam za ním nechodil a keby sa Snape nerozhodol vyjsť s pravdou von. Inak by to nikdy v živote nezistil a žil by s vedomím, že je dávno mŕtvy.

Zamračil sa. Dnes pôjde znova do Škriekajúcej búdy a tentoraz si pekne vyčká na jeho premenu. Od zajtra si vzal na pár dní voľno. Zaslúžene. I jeho vedúci to vzal s odobrením a bez reči ho uvoľnil.

Napokon, mal celé more starej dovolenky a každoročne ho na ňu museli priam duriť nútením. Toto bola pre nich vítaná zmena.

Och a nesmie zabudnúť na zoznam vecí, ktoré ho Snape požiadala doniesť.

Pokrútil hlavou a nalial si do šálky kávu z kanvice. Toto voľno možno bude náročnejšie ako posledný polrok v práci.

5. Mátožné obydlie

oooOOOooo

Nikdy sa nikam neponáhľal tak veľmi ako do Škriekajúcej búdy, hneď na druhý deň po práci. Skončil o štvrtrej a na ďalších pár dní mal voľno. Nepochyboval o tom, že urobil dobre. Snape bude potrebovať jeho pomoc, ak sa chce zbaviť tej kliatby. Otázkou ostávalo, koľko času im také čosi zaberie. On osobne si to netrúfal tipnúť ani odhadom.

Schovaný pod neviditeľným plášťom sa premiestnil za Rokville a vydal sa poľnou cestou k búde. To obydlie vyzeralo... jednoducho hrozne. Zrelé akurát na spadnutie. Vystavané z pálenej červenej tehly na trávnom kopci. Tou neistou konštrukciou pripomínal tak trochu Brloh rodiny Weasleyových. Harry sa zadíval na sivočiernu škridlu strechy, ktorá i teraz držala na mieste, hoci vďaka kúzlam, ktoré vycítil vyzerala na niektorých miestach poničená a prepadnuto. Okná, i samotný vchod do domu boli zadenené drevenými latami a búdu ohraničoval na malom kúsku pozemku krivoľaký plot. No aspoň stál na svojom mieste.

Tá chatrč mala i teraz, po všetkých tých rokoch povestí toho najmätožnejšieho obydlia v celej Británii. Harry si otvoril bránku, ktorá ho privítala strašným výzvaním a vošiel do nikdy neudržavanej predzáhradky. Ak k tým dverám niekedy nejaký chodník viedol, teraz to vážne nebolo poznať. Kúzlom odstránil drevené laty, ktoré bránili dverám otvoriť sa a potom skúsil jednoduché *Alohomora*. Nepodarilo sa, ale neprekvapilo ho to. Dvere ostali pevne na svojom mieste, akoby boli k zárubni privarené.

Bodaj by aj nie. Stále tu cítil mocnú mágiu a hoci bol Dumbledore mŕtvy, čo malo znamenať, že kúzla mali dávno aspoň poľaviť, ak už nie sa celkom stratiť, bolo mu jasné, že sa na tomto nemohol bývalý riaditeľ podieľať sám.

Postával pred dverami so zavretými očami a skúmavo pátral vlastnou mágiou, kým neobjavil dva ďalšie magické podpisy.

Samozrejme, mohol to tušiť. Minerva McGonagallová (*súčasná riaditeľka Rokfortu*) a Poppy Pomfreyová. Toto ho trochu prekvapilo. Mágia oboch žien bola dosť silná na to, aby odolala i silnému odporu, ale nebolo to nič, čo by nezvládol.

Kúzlo síce chvíľu bojovne odolávalo, ale napokon sa vzdalo pod náporom jeho magického jadra. Usmial sa a vošiel dnu.

Privítala ho temnota, puch, more prachu a záplava pavučín, cez ktoré si statočne kliesnil cestu. „*Lumos*,” zamrmľal, stiahol zo seba neviditeľný plášť, schoval ho do batoha a vydal sa do jedinej okupovanej miestnosti v tomto neudržavanom stavenisku. Takto, keď nemusel zdolávať dlhokánske metre podzemnej chodby s druhým vstupom vyhlbeným pod Zúrivou vrbou, sa mu zdalo, že spravil sotva pár krokov.

Dom bol v podstate malý a postavený do písmena L. Mal síce dve poschodia, ale tam by sa nik nedostal kvôli chýbajúcemu schodisku. Na čo aj? Nikdy nikomu nebolo potrebné.

Zakľopal.

Odpoveďou mu bolo hadie zasyčanie a zdvorilý pozdrav. Tiež zmena oproti niekdajšej dlhoročnej tradícii zlostného pohľadu alebo úsečnom sarkazme, ktorým bol častovaný pri každej vhodnej, či nevhodnej príležitosti. Hlavné bolo, že sa vždy nejaká našla.

„Pán Potter,” sykol had a jeho ploská hlava sa dvihla zo zvinutého tela ležiaceho na drevenej podlahe v jednej ohromnej špirále.

„Dobrý, profesor,” zamrmľal Harry a teraz už celkom bez obáv vošiel dovnútra. Nie ako v ten prvý raz, keď sa rozhodoval medzi sekacou kliatbou alebo silným omračujúcim kúzlom. A vlastným pomätením zmyslov.

„Nečakal sssom vás tak ssskoro,” poznamenal had a jeho jazyk zakmital vo vzduchu.

Harry sa pousmial. „Zohnal som všetko, o čo ste žiadal a v práci som skončil pred dvoma hodinami. Nemal som prečo zdržiavať sa.”

To, že mu prišla do práce sova od Draca Malfoya s pozvaním na večeru a čosi viac, odignoroval.

Harry vybalil na stôl jedlo, ktoré so sebou doniesol a opatril ho ohrievacím kúzlom, znova nejaké knihy, pre ktoré bol pre zmenu v knižnici v Šikmej uličke a nie v kníhkupectve, a navyše pribalil pár obložených sendvičov a termosku voňavej kávy.

V zálohe mal aj povzbudzujúci elixír, pre každý prípad. Dnes tú jeho premenu rozhodne nehodlal prespať. Za žiadnu cenu.

Had ho mlčky zvedavo pozoroval. Harry práve vytiahol zopár ďalších sviec a umiestnil ich do plochého dreveného stojana, ktorý položil na stôl. Naschvál kúpil najhrubšie a najväčšie aké mali. Chcel pomôcť s hľadaním v knihách a svetlo sa im predsa zide. Čím viac, tým lepšie. Aspoň tu nebude neskôr škúliť.

Ako zistil ešte včera, žiarovka nad ich hlavami nefungovala. Skúsil ju vymeniť, ale nič sa nestalo.

Zrejme musel byť niekde narušený rozvod elektriny. A to už overovať nemienil.

Keď Harry skončil, zložil batoh na zem a usadil sa k stolu.

„Kde ste včera skončil s hľadaním?“ opýtal sa zvedavo profesora.

„Chsssete mi naosssaj pomôsssť?“ ozvalo sa z podlahy prekvapene. „Pokiaľ sssi ssspomínam, šššítanie nebolo práve vaššším koniššškom, pán Potter.“

Harry sa uškrnul. Pochopil, že to Snape nemyslel ako urážku a iba pokrčil plecami. „Povedzme, že som sa odvtedy zmenil,“ zamrmal pokojne a po chvíľke dodal, „trochu.“

Had kývol hlavou na znak súhlasu a jemu sa zazdalo, že mu zaiskrili oči. „Prešššiel sssom *Kliatby ssstredoveku i novoveku a Kruté kliatby od Ssolomona Carnavona*. Takže ak máte záujem, Krvné pomsssty od Cartera sú vaššše.“

Harry prikývol. Predtým ako sa načiahol po knihe otvoril termosku a nalial si trocha kávy do jedného z dvoch pohárov, ktoré tiež pribalil do batoha.

Na hadie zasyčanie sa pozrel na Snapa a usmial sa. „Mám aj pre vás, profesor.“

Zdalo sa, že had, ktorý doteraz iba nasával známu vôňu sa pousmial. Alebo si to možno iba mylne predstavoval, ale vyzeralo to tak. V každom prípade mu tie malé očká znova zaiskrili, keď prehovoril.

„Sssdá sa, že tá sssmena vám iba prossspela.“

Harry sa uznanlivo rozosmial. Odpil si z kávy a z kôpky kníh vybral tú spomínanú. O chvíľu bol už celkom pohrúžený do čítania.

oooOOOoooOOOooo

Prvú prestávku si spravil po vyše dvoch hodinách. Vstal zo stoličky, aby si pretiahol nohy a vystrel chrbát. Chvíľu sa prechádzal po izbe, kým had pokojne stočený na zemi spal a vyčkával na svoju hodinu H. Alebo prinajmenšom vyzeral, že spí.

Ale v momente, keď naňho Harry znova pozrel, zistil, že ho tie jašteričie zrenice pozorujú.

„Našššiel ssste niešššo?“

Harry pokrútil hlavou. „Nie. Nič užitočné. Teda, pokiaľ nechcete pripraviť svoju švagrínú o možnosť splodiť potomstvo, alebo vás v tom predbehnúť. Alebo ak nechcete pripraviť svojho mužského príbuzného o možnosť dediť.“ Prehrabol si vlasy a uškrnul sa. „Ale má to i svoje svetlé stránky. Viem novú spútavaciu kliatbu. Na jazyk.“

A napadlo ho, že by nebolo zlé vyskúšať ju na Malfoyovi, ak mu nedá pokoj a neprestane dopaľovať. Alebo bude zákernejší a prekľaje ho sedemdňovou kliatbou nadmieru chlpatých somárskych uší, na ktorú mu nezaberie nič, kým neuplynie stanovený čas.

Naozaj, čítanie vedelo vážne i pobaviť a bolo nesmierne náučné. Hlavne, ak sa to týkalo vzdelávania takéhoto druhu, ktorý mohol navyše aj vyskúšať v praxi.

S tou pomocou vážne neľutoval.

Takého prestávky mal Harry ešte tri, kým uplynula polnoc. Ale bol taký pohrúžený do čítania, že to takmer nepostrehol.

„Pán Potter, je čas,“ upozornil ho had, ktorého telo sa rýchlo rozvinulo a začalo sa chvieť.

Harry ostal sedieť na mieste, iba čo prikývol. „Môžem... môžem to vidieť?“

Had neodvetil, ale zdalo sa mu, že prikývol.

Jeho telo sa zdvihlo do výšky, na zemi ostal iba konček chvosta a stále sa podivne chvel. Nie príliš, ale ani nie tak nenápadne, ako keď vám brní pokožka.

Harry ho sledoval so zatajeným dychom.

Odrazu sa jeho telo naplo, stuhlo a medzi radmi drobným šupiniek sa vytvorila trhlina, ktorá sa postupne zväčšovala. A objavovali sa nové. Hadia koža mizla a pred jeho očami sa formovalo ľudské telo.

V živote toho Harry videl už dosť, naozaj. Dokonca aj premenu človeka na vlkolaka. Ale toto bolo predsa len čosi iné.

Nezdalo sa, že by tým procesom Snape nejako trpel. Remus Lupin naopak vždy kričal od nesmiernej bolesti. Ale medzi hadom a vlkom bol ozaj poriadny rozdiel. Priam diametrálny.

Ani sa nestihol spamätať a pred ním ostal stáť nahý muž. V momente, ako sa Snape zaknísal bol Harry pri ňom, aby ho podoprel. Cítil, ako sa mu pod rukami zahrieva studená pokožka, ktorá postupne strácala svoj matný lesk a bledla do porcelánového odtieňa, u ktorého bol na Snapa vždy zvyknutý. Snape prerývane vydýchol a odtiahol sa. „Potter, ak sa to ešte niekedy bude opakovať, vážne začnem uvažovať o vašej sexuálnej orientácii.“

Harry spustil ruky z nahého chrbta svojho bývalého profesora a s červenými lícami o krok odstúpil. Teraz rozhodne nehodlal riešiť podobné témy a už vôbec nie s ním a o sebe.

Problém bol, že v danom okamihu sklopil zrak a ten sa mu nechtiac zastavil na Snapovom rozkroku. Nemal poňatia, či sa dokáže červenáť ešte viac i po tom, čo bol podobnému pohľadu vystavený už včera v noci.

Bleskovo sa odvrátil, aby doprial mužovi súkromie a sebe čas na spamätanie.

Snape sa iba uškrnul. Načial sa po svojom prútiku a len čo sa očistil, obliekol sa.

Harry ho následne ponúkol kávou a večerou, a kým muž jedol, on pokračoval v štúdiu kníh.

oooOOOoooOOOooo

Skončili nad ránom, Harry poriadne unavený. Lenže ani teraz neobjavili nič prevratné, alebo aspoň niečo, čo by ich odkázalo na inú knihu alebo príhodnú kliatbu.

No ani jeden nestrácal nádej.

Teraz iba sedeli, popíjali poslednú šálku kávy a ticho sa zhovárali.

„Mohol by som skúsiť i ministerskú knihovňu. Nepochybne tam niečo bude a možno budeme mať šťastie.“

Snape prikývol. „Na škodu by nebola ani tá Rokfortská. Albusove súkromné zbierky pretekali podobnými skvostami a nepochybujem, že ich odkázal škole.“

Harry prikývol. „Rozhodne by to stálo za pokus.“

Snape vzal do ruky svoj prútik a chvíľu sa s ním zamyslene hral. „Ako sa vám ho podarilo získať? Myslel som, že bude zničený.“

Mladý auror pokrútil hlavou a sklopil pohľad. „Nie. Ja... po tom, čo som vás prišiel hľadať, som našiel iba váš prútik. Vzal som si ho.“ A nedodal - *na pamiatku*.

Snape prikývol a cez zabednené a zaprášené okno vyzrel do tmy. O chvíľu sa rozvidnie.

„Mám jeden nápad,“ vyrušil ho Harry z myšlienok a odkašľal si.

„Áno?“

„Čo tak opustiť Škriekajúcu búdu?“ navrhol to, nad čím uvažoval už od včerajšieho večera. „Nebolo by jednoduchšie a možno pohodlnejšie, keby som za vami nemusel každý deň dochádzať sem?“

„A kam by som podľa vás mohol asi tak ísť? Pokiaľ viem, môj dom na Pradiarskej uličke vyhorel, nie?“

Harry prikývol. „Áno, ale... Prekážalo by vám, keby ste bývali u mňa?“

Snape naňho iba hľadel tým svojím neurčitým, nečitateľným výrazom a tak Harry pokračoval. „Mali by ste svoju vlastnú izbu, mohli by ste si dopriať kúpeľ, nehovoriac o tom, že by to pre nás bolo rozhodne ľahšie v pátraní. Nie som až taký zlý spolubývajúci, naozaj.“

Snape ho stále iba prepaľoval tým svojím obsidiánovým pohľadom. „A čo vaši priatelia?“

„Žijem sám,“ odvetil chytro mladík.

„Tak dobre," prisvedčil, čím ho očividne zaskočil, súdiac podľa toho vyjaveného výrazu. „Alebo to chcete vziať späť?" opýtal sa, aby sa uistil.

Harry sa pousmial. „Nie, ja len, nečakal som, že vás presvedčím tak rýchlo.

Severus sa uškrnul. „Kedy chcete ísť?"

„Stihneme sa premiestniť ešte teraz pred svitaním. Stačí nám rýchlo zbaliť a vrátiť miestnosť do pôvodného stavu. Pre každý prípad."

Severus prikývol. A kým mladší muž balil veci do batoha, on vrátil posteli i ostatnému opravenému nábytku pôvodný neutešený retro pôvab.

Harry ich premiestnil z predzáhrady. Nepotreboval ani svoj neviditeľný plášť. Pochyboval, že by bol o takom čase niekto v blízkosti tohto mátožného obydli. Všetci sa mu vyhýbali poriadnou okľukou.

Snape sa nechal asistovane premiestniť a tak sa za jednu noc ocitol po druhý raz v náručí Harryho Pottera. Nebol by to priznal za nič na svete, ale nebol to práve pocit, ktorý by označil za nepríjemný. Práve naopak.

A kým svitlo, ocitol sa v Potterovom dome a ten ho ubytoval do jednej z najpohodlnejších hosťovských izieb.

Čo iné si mohol priať? Ak nebral do úvahy zbavenie sa tej ohavnej kliatby, tak momentálne mu k šťastiu nechýbalo celkom nič.

6. Lekcia

ooo○○○○oo

Premiestnili sa priamo do záhrady. Harry otočil hlavu za vychádzajúcim slnkom a pozrel na Snapa. Ten sa díval rovnakým smerom.

„Ostáva už len pár minút," poznamenal, stojac vedľa neho.

„Dobre, to stihneme," povedal Harry a voviedol muža dovnútra. „Nasledujte ma," požiadal ho a náhlil sa cez chodbu k jedným z orechových dverí na prízemí. Otvoril ich a rozhlíadol sa po izbe. Až potom ustúpil a nechal Snapa vojsť.

„Bude vám vyhovovať táto?" opýtal sa a čakal na odpoveď, ktorá prišla obratom.

„Rozhodne je to väčší luxus ako poskytovala Škriekajúca búda."

Mladík sa pousmial. Nemyslel si, že tá izba je čosi extra, ale bola pohodlná a presvetlená. Zariadená skromne, ale útulne.

Keď zvažoval, ktorú izbu poskytne profesorovi, napadla ho práve táto, lebo len v nej sa nachádzala knižnica kompletne zaberajúca jednu celú stenu. Sám v nej rád trávil čas, ak potreboval vypnúť a na lietanie na metle nebolo vonku práve vhodné počasie.

Snape podišiel priamo k posteli a bez slova sa začal vyzliekať. Sako prevesil cez operadlo stoličky a zobul sa. Štíhlymi prstami si šikovne rozopínal gombíky na košeli a vyťahoval si ju z nohavíc.

Harry naprázdno prehltol. Jeho myšlienkový pochod razom ustal a vlastne mal dojem, že mu v tej chvíli vyhlásil taký menší štrajk. Len s námahou sa znova skoncentroval.

„Ja..." zahabkal, keď sa k nemu profesor spýtavo pootočil. „Hm, nechám vás osamote. Potrebujem si pospať a... Ak by ste niečo potreboval," pokrčil plecami a sledoval, ako biela bavlnená látka pristála na posteli, „moja izba je na poschodí. Dvere hneď oproti schodisku. Budú vám v tej podobe robiť schody problém?"

Snape pokrútil hlavou. Očividne sa chvel.

„Nechám vám otvorené dvere. Do istoty. Krb som zabezpečil ešte včera a je zamknuté. Nemal by nás... nikto prekvapiť."

Snapove ruky sa preniesli k zapínaniu nohavíc.

„Pôjdem," zamrmlal, hypnotizujúc čiernu látku, ktorá sa bleskovo pretiahla cez úzke boky. Ale ani sa nepohol.

K pohybu ho primel až zamračený pohľad čiernych očí. Ustúpil odo dvier a chrptom sa prilepil na stenu. Chvel sa a prerývane dýchal, akoby celú tú tortúru so zmenou podstupoval on a nie Snape.

Ale potom si uvedomil ešte čosi. Sklopil pohľad a zadíval sa na vlastný vydutý poklopec spraných džínsov.

Ako k tomuto prišiel? vydýchol šokovane.

Únava. Potrebuje sa vyspať. To v prvom rade.

oooOOOoooOOOooo

Harry sa pomaly preberal zo spánku. Pretočil sa na bok a zažmurkal. Nahmatal okuliare a so zívnutím si ich nasadil na nos.

Pozrel na hodinky. Bolo po tretej.

Vymotal sa z prikrývok a oblečený len v pyžamových nohaviciach sa odšuchtal do kúpeľne. Vyprázdnil si močový mechúr a pustil sprchu.

Nemal poňatia, ako dlho tam zotrval, ale uvažoval, čo asi po celý ten čas robil Snape vo svojej hadej podobe. Tiež premýšľal nad reakciou vlastného tela, keď sa díval, ako sa Snape rýchlo zblieka.

Nemusel sa na vlastné oči presviedčať, aby vedel, že teraz je jeho pohlavný orgán pokojný ako nikdy predtým.

Povzdychol si a otočil kohútikmi vody.

Ak takto zareagoval, muselo to mať len jediný dôvod. Nedostatok sexu. Napokon, boli to dlhé mesiace, od kedy nemal nikoho. Možno si to nechcel pripustiť, ale rozchod s Dracom s ním napriek všetkému zamával.

Načiahol sa za ručníkom a akoby na potvoru sa v rovnakej chvíli ozval alarm. Zablokovaný krb sa hlásil o slovo tlmeným hučaním.

Nerobil si s tým starosti, lebo o pár sekúnd to i prestalo. Osušil si vlasy a obliekol sa do pohodlného oblečenia, čo znamenalo, že na seba natiahol jedny zo svojich obľúbených svetlých a miestami vyšúchaných džínsov a trochu vyťahaneho čierneho trička.

V dome bolo ticho.

Zišiel zo schodov a zamieril k izbe, kde ubytoval Snapa. Zaklopal a poodchýlil otvorené dvere ešte viac. „Profesor?“

Had ležal stočený na rohoži pri krbe, ale len čo vošiel, dvihol hlavu a pozrel naňho.

„Myslel som, že spíte,“ zamrmal.

Had zasyčal. „Sssnašššil sssom sssa, ale ten krb hučal už tretí rass. SSSdá sssa, ššše vásss niekto sssúrne sssháňa.“

Harry sa zamračil. Musel spať poriadne tvrdo. „Mrzí ma to. Zablokoval som ho, ale asi som ho mal radšej celkom deaktivovať. Hneď to napravím.“

Len čo vošiel do haly, aby krb deaktivoval, začul zvuk, ktorý pripomínal ťukanie sovieho zobáka na oblok. Strčil si prútik do vrecka a prešiel do kuchyne, odkiaľ to vychádzalo a v momente zakľal.

Na parapete sedel čierny výr s jantárovými očami a - *zasa zakľal* - s vreštadlom v zobáku. Veľmi dobre vedel, čomu sa nevyhne.

Otvoril okno.

„Ahoj Áres,“ pozdravil výra, ktorý nasrdene zahúkal a pustil zo zobáka obálku červenú ako krv.

Áres odletel a obálka sa okamžite vzniesla do vzduchu, aby prehovorila nanajvyš rozčúleným hlasom Draca Malfoya.

„Kde si dopekla včera trčal, Potter! Na niečom sme sa predsa dohodli! Dúfam, že si šťastný, že si mi pokazil celý večer, nehovoriac o noci, ktorá mohla byť úžasná! Očakávam, že to napraviš! A neopováž sa mi viac vyhýbať! Stačí, že si zablokoval ten idiotský krb!“

Hlas sa upokojil a prehovoril normálnym tónom. „Dnes večer mám čas a dokonca, aj chuť ťa vidieť. Veľkoryso ti odpúšťam. Ozvi sa.“

S tým sa list zničil a jemu k nohám dopadli iba červené franforce papiera.

„Vedel sssom, ššše Draco preferuje mušššov, ale ššše im dávate prednosssť aj vy, pán Potter, to je novinka.“

Harry sa bleskovo zvrtol, červený v tvári ako rak. „Ja som... to nie je...“

„Nemússíte mi nižšš, vyssvetľovať. Len sssa mi sssasssdalo, ššše pošššujem jeho hlas. Ossspravedlňujem sssa vám za vyrušššenie.“

Had sa vzápätí otočil, ale prv než zmizol, obrátil k nemu svoju ploškú hlavu a na Harryho sa upreli jeho jašteričie oči.

„Vo sssvetle nových okolnosstí vášss musssím pošššiaadať, pán Potter, aby ssste v časste mojej premeny neboli prítomný.“

Harry stále červený v tvári prikývol. Vlastne mal dojem, že mu horia aj uši. Tak a bolo to vonku. Môže sa tešiť na chvíľu, keď bude Snape zase Snapom, aby mu vyčistil žalúdok onakvejšie, ako mu práve predviedol.

A akoby to nestačilo, vedel, že Draco neprestane domrúzať, kým sa mu neozve.

oooOOOoooOOOooo

Žiadnu návštevu nečakal. Preto bol prekvapený, keď mu pri dverách ktosi zazvonil. Upozornil Snapa a zavrel ho v izbe. Až potom sa pobral otvoriť.

Georga Weasleyho by rozhodne nečakal. „Ahoj, George,“ pozdravil a ustúpil, aby mohol o hlavu vyšší muž vstúpiť.

„Ahoj, Harry,“ pozdravil ho a na krátko objal. „Neruším?“

Harry pokrútil hlavou. Potreboval rozptýlenie a možno i radu a vedel, že od Georga sa mu dostane jedného i druhého.

Uvaril obom kávu a zo skrinky vytiahol škoricové pečivo. Ponúkol i Ronovho staršieho brata.

„Potreboval som vypadnúť,“ vysvetľoval starší Weasley. „Vieš, prečistiť si hlavu a vypnúť. A doma sa to nedá.“

„Pracuješ na niečom novom?“ zaujímal sa Harry.

Ryšavý muž pokrčil plecami. „Ako sa to vezme. V poslednej dobe mám pocit, že mi niekto pritiahol kohútik. Míňajú sa mi nápady,“ priznal neveselo. „Už to nie je to, čo bývalo, keď tu bol ešte Fred. On bol ten, kto vždy prišiel s niečím novým, vieš?“

Harry prikývol. Vedel, že jeho smrť niesol druhý z bratov dvojčiat oveľa horšie ako zvyšok veľkej rodiny.

„A Ron? Mal som dojem, že mu to ide,“ zamrmlal a odhryzol si kus pečiva.

„Hm, veď hej, len jeho momentálne viac zamestnáva Romi ako práca,“ zafrflal George. Odpil si z kávy a zamračil sa.

„Romi?“ ozval sa Harry. „On už nechodí s Lavender?“

„Nie. Tú poslal k vode ešte v jari, nepovedal ti? Potom sa chvíľu stretával s jednou z tých Pattilových a teraz sa vláči s Vanovou.“

„S Romildou Vanovou?“

George prikývol a nad jeho udiveným pohľadom sa prvý raz od kedy prišiel uškrnul. „Viem, to dievča má proste hrozný vkus.“

Zasmiali sa.

Neskôr Harry privolať Rachotiacu sedmu, aby si zahrali pár partičiek a klábosili. A potom si George všimol červenú kôpku franforcov na zemi a spýtavo sa naňho zadíval.

„Dostal si vrešťačlo? Ale, ale, od koho?“

Harry si povzdychol a zložil karty. Prehrával na celej čiare.

Zagánil naňho. „Skús uhádnuť.“

George sa uškrnul. „Nevrav, že Malfoy je taký vytrvalý!“ zvolal prekvapene.

Harry prikývol. „Žiaľ. Neviem, čo s ním. Nechápem, o čo mu ide, veď sme sa rozišli.“

George sa oprel v kresle. „Zjavne mu nie si ľahostajný.“

Kuchyňou zaznelo hlasné odfrknutie. „To iste. Skôr sa správa ako veľké trucovité decko, ktorému niekto vzal hračku.“

A vzápätí mu Harry rozpovedal, akému nátlaku z Dracovej strany čelil ostatné dni.

George ho mlčky počúval a napokon sa opýtal. „Takže čo?“
Harryho obočie vyletelo hore. „Čo, čo?“ vybafol nechápavo.
„Čo plánuješ?“ vyzvedal ryšavec.
„Čo by som mal? Budem ho ignorovať," odvetil a rozhodil rukami. „Nenechám sebou manipulovať."
„A čo tak dať mu lekciu?" navrhol George a jeho modré oči ožili nezbednými iskričkami.
„Lekciu? George, ja mu nechcem... ublížiť," dostal zo seba. „Je síce otravný, ale..."
„Neboj sa. V podstate Malfoy dostane, čo chce," zamrmlal bez toho, aby si ten nápad poriadne premyslel. S tým sa nahol ponad stôl a vyšklbol Harrymu pár vlasov.
Zelenookému mladíkovi jeho úmysel došiel až v tej chvíli. „George, to nemyslíš vážne!" Jeho zelené oči sa zabodli do tváre Ronovho staršieho brata. Nevyzeral, že by žartoval.
„Neboj sa, nič sa mu nestane. Ja sa zabavím, on si užije a ty budeš mať pokoj. Minimálne dnes v noci určite," povedal, odkladajúc si Harryho vlasy do kapsy. Keď videl jeho rozladený výraz, prestal sa tak vyšklbiať a zvažnel. „Nemaj obavy, Harry. Neurobím nič, čo by sám nechcel. A rozhodne mu nehodlám ublížiť. Prisahám."
Harry si prehrabol rukou vlasy, ale stále si tým nebol istý. Na jednej strane to nebol zlý nápad, lebo Draco Malfoy príučku naozaj potreboval. Ale to, čo napadlo Georga bolo... hm, no, trochu slizolinské. Ak nie príliš.
„Tak dobre. Ale sľúb mi, že sa mi ozveš, ako to dopadlo. Vie sa totiž poriadne rozčertiť, ak..."
George sa znova nezbedne uškrnul. „Áno, draci bývajú od prírody popudliví a zvyknú prskať. Uvidíme, čo sa vyklúje z toho tvojho."
„Nie je môj," zašomral Harry a šiel staršieho chlapca, ktorý sa zdvihol na odchod vyprevadiť.
Zamkol za ním a pobral sa otvoriť dvere na Snapovej izbe. „Vzduch je znova čistý."
Had prikývol, ale rohožku pred krbom neopustil.
Rýchly pohľad na hodinky Harrymu pripomenul, ako čas pokročil. Mal by niečo pripraviť na večeru a potom sa konečne pustiť do kníh, ktoré im ostali k nahliadnutiu.
Nemohol si však pomôcť. Bol rozladený a mal obavy. Bodaj by aj nie. Po tomto mu Malfoy asi rovno vykrúti krk.

7. Domáci maznáčik

oooOOOooo

Snape vošiel do kuchyne asi hodinu po polnoci. Zo sviežej vône, ktorá sa okolo neho vznášal Harry usúdil, že si konečne doprial poriadny kúpeľ. Nevedel, ako sa asi musel cítiť, po všetkých tých rokoch, kedy len hltal prach schovaný v hadom tele a váľal sa v blate a špine.
Predsa len, ani kúzlo nenahradí pôžitok, ktoré poskytne chvíľa v bublinkovom kúpeli.
Muž vyzeral dokonale upravené a uvoľnene, čo bolo asi prvý raz, kedy ho mal šancu uzrieť v takomto rozpoložení.
A navyše, nevyzeral, že by sa ho chystal prekliať, čo bolo nesmierne povzbudivé, ale i tak bol Harry v strehu.
Na stole bolo prestreté pre dvoch a Snape nadvihol obočie.
„Napadlo ma, že na vás počkám s večerou," vysvetlil Harry a odčaroval strieborné poklice, ktoré zakrývali taniere udržiavané pod ohrievacím kúzlom. Aj to následne zrušil jednoduchým *Finite incantatem*.
Snape prikývol a sadol si na voľné miesto. Úkosom zavadil o kôpku kníh poukladaných na seba po ľavici mladého aurora a jednu roztvorenú, ktorá ležala trochu bokom.
„Pokračoval ste?" opýtal sa zdvorilo a pozrel na Harryho, ktorý súhlasne pritakal. „Áno. Žiaľ, v tých dvoch knihách nebolo nič zaujímavé. A ani tu," štuchol malíčkom do rozčítanej knihy, „som zatiaľ na nič nenarazil."
Severus prikývol a následne mu priprial dobrú chuť.

Starší muž musel uznať, že jedlo bolo lahodné a tieto chvíľky si naozaj užíval. Hoci to možno dnes tromfol ten úžasný kúpeľ. Bol dokonca taký márnivý, že si doprial nielen trocha bubliniek, ale i morskej soli. Napriek tomu, musel Potterovi uznať, že nápad presťahovať sa mal všetky možné výhody, ktoré mu mohol poskytnúť.

Ten mladý muž mu skutočne pomáhal viac, akoby si bol zaslúžil a on vedel, že jeho dlh voči nemu neúmerne vzrastá každým dňom. Ale kde by bol, keby tu nemal tohto konkrétneho chrabromilčana? Kto iný by rozumel jeho hadej reči? Kto iný by mu bol ochotný bez dlhých rečí pomôcť?

V nasledujúcej minúte si musel pripustiť, že tak, ako veľmi nenávidel kedysi jeho otca, tak si teraz začína vážiť jeho jediného syna.

Neváhal mu ponúknuť svoju pomoc, strážil jeho hrozné tajomstvo, kým taký Draco napríklad, by sa... zamračil sa a Harry si to všimol.

„Nechutí vám?“ opýtal sa sklamane. „Pridal som tam veľa kari korenia alebo je to na váš vkus veľmi pálivé?“

Snape odtrhol pohľad od taniera a zadíval sa naňho. „To ste varili vy?“

Harry neisto prikývol. „Varím... od kedy sa pamätám. Najprv som bol nútený, ale potom... začalo ma to baviť.“

Snape sa zamračil ešte viac. „Ako je potom možné, že ste boli v elixíroch menej, než priemerný?“

„No, elixíry sú predsa len o čomsi inom a potom... nebolo veľmi príjemné, keď ste mi neustále dýchali na krk,“ odvetil úprimne a očakával výbuch hnevu.

Snape sa na jeho prekvapenie iba uškrnul. „Áno. Iste. Nepochybne máte pravdu. Mrzí ma to. Staré predsudky a hnev boli silnejšie. A priznávam, nemal som ani chuť zmeniť to. Ospravedlňujem sa vám aspoň takto, dodatočne.“

Harry šokovane zažmurkal a podarilo sa mu čosi zahabkať, čo znelo ako - *Prijímam. Aj tak je to už zabudnuté.*

Dojedly v tichosti. Harry poslal kúzlom riad do dresu, aby sa sám pod prúdom tečúcej vody umyl a oni sa presunuli do jeho pracovne, aby mohli pokračovať v načatej práci.

Kým sa Harry načial po svojej rozčítanej *Encyklopédii všeobecných kliatob* od Brodericka Gawina, Snape si vzal prvú z menšej kôpky, ktorú Harry doniesol ešte v ten podvečer z ministerskej knižnice. *Pojednanie o zákerných kliatbách* od Emeraldy Kettleovej.

oooOOOoooOOOooo

O chvíľu neskôr si zložil okuliare a počúchal si oči. Vydýchol a zamrmal, že potrebuje kávu.

„Dáte si aj vy?“ opýtal sa Snapa, ktorý okamžite vstal zo svojho miesta pred kozubom, kde si presunul pohodlné kreslo potiahnuté čiernou kožou, ktoré mu ihneď padlo do oka.

Muž odložil knihu na malý okrúhly stolík, ktorý si predtým privolať, aby mu bol po ruke a kde sa teraz všíla malá kôpka kníh.

„Ak dovoľíte, ja ju pripravím,“ prekvapil ho svojou ponukou.

Harry nenamietal. Miesto toho si privolať zo skrinky čajové pečivo polomáčané v čokoláde a vysypal ho z balíčka na malú striebornú tácku vo forme listu, ktorý dostal vlani od Hermiony, hoci už ani nevedel, pri akej príležitosti.

Snape sa vrátil levitujúc pred sebou malý, okrúhly podnos. Postavil pred Harryho farebnú šálku kávy s čiernym nápisom „*Aurorský borec,*“ a pred seba s nápisom „*Z mojich bozkov omdlieš!*“

Harryho líca sa v tej chvíli pokryli sýtym rumencom. Celkom na ne zabudol a v duchu sa vyhrešil, že ich nevyhodil vtedy, keď mohol.

Snape sa usadil oproti nemu tváriac sa, akoby sa nič nedialo. Podal mu cukorničku a krčiaztek s mliekom, pričom sám si nedal ani jedno, ani druhé.

Harry mlčal. Cítil, ako sa naňho upierajú skúmané oči profesora Snapa tak odhodlane, akoby zaujato študoval nejakú exotickú mikroskopickú vzorku svojím pozorným okom. Napokon si povzdychol a vzhliadol k nemu. Ich pohľady sa vpili do seba.

Avšak nedokázal rozlúštiť ten Snapov.

Ukázal na šálku a zamrmlal: „Kúpili sme ich na Svätobjánskom jarmoku. Dracovi to prišlo vtipné.“

Snape chvíľu nereagoval, akoby ho bol prosto prepočul. Začudoval sa tomu, lebo by sa stavil, že muž je naozaj zvedavý.

Miesto toho si najprv odpil z čiernej kávy a položil šálku na stôl. Jeho dlhý ukazovák potom prešiel po tom výroku a on na moment odul pery. Pôsobil zamyslene.

„Nemusíte mi nič vysvetľovať,“ prehovoril a znova naňho pozrel.

Harry však pokrútil hlavou. „Viem, ale... Pozrite, je to trochu zložité. Pred časom sme sa rozišli, no Draco to odmietol akceptovať. Dôkazom bol ten nahnevaný list, ktorého... obsah ste si vypočuli a...“ odmlčal sa, dívajúc sa kamsi do prázdna, „chcem, aby bolo medzi nami jasno. Aspoň nebudete prekvapení. Okrem toho,“ stiahol ruky zo stola do lona a nervózne si ich trel, „nechcem to pred vami tajiť. Je to síce moja osobná vec, ale takto to bude lepšie. Zároveň sa vám chcem ospravedlniť, že som... Viete, keď ste boli nahý... ja som nechcel, ale...“

„To je v poriadku, pán Potter. Nemáte sa mi prečo ospravedľovať,“ zastavil jeho hanblivý, nesúvislý prejav.

„Takže sa vám nehnuším? Nebude mnou opovrhovať?“ uisťoval sa Harry. Nehodlal si s tým mužom znova skočiť do vlasov len preto, že nedokázal zmeniť čosi, čo sa jednoducho zmeniť nedalo.

Snape sa uškrnul. Odrazu vyzeral tak záhadne, akoby sám skrýval nejedno tajomstvo. A priznajme si pravdu, ten muž bol chodiacou záhadou sám o sebe.

Snape sa oprel v kresle a končeky prstov si spojil do striešky, ako to mal vo zvyku i Dumbledore.

„Dobre, priznávam. Vy a Draco? Nepredstaviteľné, ale zjavne nie nemožné,“ zamrmlal. „Naozaj ste sa rozišli?“

„Pred pol druhu rokom.“

Snape sotva prikývol. No áno, Draco bol už taký. Nestály, ale v svojom jadre nie nebezpečný. Ak niečo chcel, musel to mať. Možno mu tá lekcia ozaj neuškodí. Weasley nikdy nemal zlé nápady, hlavne tento, ktorého svojho času pripravil nechtiac o ucho.

Severus si uhlipol z kávy a vstal z kresla. Obišiel Potterov masívny pracovný stôl a prešiel k oknu s výhľadom do záhrady.

Noc bola tmavá a bezhviezdna. Iba malý rožtek strieborného mesiaca vykúkal spoza atramentovo čierneho oblaku.

„Všetci si mysleli, že s Dracovým otcom máme aj iný vzťah,“ počul sa hovoriť a sám nevedel, prečo s tým začal. Možno, aby sa Potter necítil tak nervózne a neisto. „Dokonca i Narcissa nás istý čas upodozrievala.“

Nevedel, ale počul, ako sa mladší muž pomaly obrátil na stoličke. „A mala dôvod?“ ozval sa Harry vyjavene. Predstava, že Snape je... tiež rovnaký, bola fatálna.

„Nie. Ani ten najmenší. Bol som vždy iba jeho priateľom. Nič viac. Netušil, že preferujem mužov. A nikdy nikto ani nezistil, že... som sa stretával s Lockhartom.“

Harry vyvalil oči, sánka mu padla azda až ku kolenám a onemel. Severus sa k nemu pootočil s krivým úsmevom na perách a opýtal sa. „Tromfol som vás?“

Mladík bol sotva schopný prikývnuť.

„Tak vidíte. Týmto pokladám túto... tému za uzavretú. Viem, že si necháte moje tajomstvo pre seba, pán Potter.“

Harry znova prikývol.

„Vrátíme sa ku knihám, čo poviete?“

Ďalšie nemé prikývnutie.

Noc plynula svojím temer lenivým tempom. Nad ránom sa z oblohy zniesol dážď a za oknami sa ozýval jeho tlmený šelest.

Harry zaklapol knihu a na Snapov zvedavý pohľad iba pokrútil hlavou.

„Nič. A vy?“

Ani Snapovo hľadanie nebolo úspešné.

Harry si zívola. „Zdriemnem si a potom zájdem na Rokfort. Musíme predsa na niečo prísť.“ Severus si počúval koreň nosa ako mal vo zvyku a oprel sa o stoličku. „Dúfam v to.“ „Alebo skúsím ešte...“ nedopovedal.

Pri dverách ktosi zazvonil a potom do nich hneď so všetkou silou začal búšiť pästami.

oooOOOoooOOOooo

„Potter! Vylez odtiaľ! Okamžite, počuješ?!”

Len čo začul ten hlas, hneď vedel, čo sa stalo. „Draco.”

Severus vstal z kresla a pozrel na hodinky. „Nesmie ma tu nájsť.”

„Izba,” zamrmlal Harry a rýchlo sa šinul z pracovne spolu s ním.

„Potter! Okamžite mi otvor, inak tie posraté dvere vyrazím!” začuli novú vyhrážku.

„Choďte!” Severus vystrčil Harryho zo svojej izby a zavrel za sebou.

Harry sa oklepal a snažil sa pôsobiť pokojne, no za tých pár sekúnd sa mu to nevydarilo.

„Ako chceš!” zaznelo spoza vchodových dverí. „Jedna, dva...”

Dvere sa s trhnutím otvorili. „Draco,” pozdravil ho nie práve milým hlasom, „čo ťa sem v túto skorú rannú hodinu privádza?”

Ten naňho iba vyjavene civel, kým nabral druhý dych a bez pozvania vpálil dnu. „Akoby si nevedel!” vyštekol, schoval si prútik do vrecka habitu a zazrel naňho ako boh pomsty.

Harry si všimol, že pod habitom má svoje najlepšie hodvábné pyžamo a obuté papuče. Zjavne vybehol z domu narýchlo. A bol navyše aj neučesaný. Harry sa v poslednej chvíli zastavil, len aby k nemu nenatiahol ruku a neodhrnul mu z čela tie neposlušné platinové pramienky.

„Ako si mohol?!” zaškrípala zubami a dŕbol ho svojim dokonale pestovaným prstom do hrude.

„Večera nedopadla podľa tvojich predstáv?” odvážil sa opýtať, čo mladíka zjavne ešte viac popudilo.

Líca mu ozdobili dva červené škvrny. „Nie!” vyprskol. „Večera bola vynikajúca. Tešil som sa, že si prišiel a bol si... taký zábavný a vtipný, a ja som dúfal, že si si to celé rozmyslel a... Merlin,” zamrmlal, keď sa začal prechádzať hore-dolu, „mal som vedieť, že to nie si ty, koho bozkávam. Tak ľahko by som ťa nedokázal zlomiť!” hundral si skôr sám pre seba.

„Neprotestoval si, keď som sa s tebou odmiestnil do spálne a... Mal som vedieť, že to nie si TY!” zvolal naštvane. „Ale bol som príliš vzrušený! Príliš som sa na teba tešil a chcel som ťa tak, ako nikoho predtým! Vo chvíli, keď si nad tým všetkým prebral kontrolu... Ja, dúfal som, že... Bolo to skvelé! Nikdy predtým si si ma nevzal, vždy som to bol ja, kto...” zmĺkol.

Harry sklopil pohľad, keď si mladík stojaci pred ním vošiel prstami do vlasov. „Vieš si predstaviť ten šok, keď som sa nadržanom prebudil a zistil, že som pritulený k niekomu inému? Že to nie si ty, kto sa so mnou miloval? Že nemám prsty vmotané v tmavých, ale v ryšavých vlasoch?!” postupne opäť zvyšoval hlas.

Harry naprázdno preglgol a odkašľal si. „Ale užil si si, či nie?”

Draco zažmurkal a zatváril sa, akoby práve dostal facku. „Áno, ale... Kurva, Potter! O to predsa nejde!” Tmavovlasý čarodejník sa začínal hnevať. Ďalšie, z čoho ho ten nafúkanec obviní?

„A o čo teda išlo? Lebo pokiaľ viem, vždy si uprednostňoval sex, než city. Koľkokrát som na teba čakal po večeroch a ty si sa zatiaľ odbavoval na niekom inom? O čom toto celé je, Draco? Odmietol som ťa a rozišiel sa s tebou, tak čo sakra odo mňa ešte chceš?!” aj on zvýšil hlas.

Draco naňho ostal iba neprítomne civieť. Nakoniec iba pokrčil ramenami a zamrmlal: „Neviem. Ja vážne... neviem.”

A potom urobil ešte čosi zvláštnejšie, keď k nemu bez varovania pristúpil a mocne ho objal. Harrymu tým vyrazil dych.

„Viem, že som to pokazil. Nikdy nikto ma nemiloval tak, ako ty... Harry, chýbaš mi. Chýbaš.”

„Draco,” oslovil ho, tiež ho už objímajúc. Mal pocit, akoby pred ním odrazu stálo iba stratené chlapča.

„Ak chceš, môžeme byť priatelia, ale...”

Plavovlasý mladík zdvihol hlavu z jeho pleca. Rezignovane. „Určite sa ku mne nechceš vrátiť? Tá noc bola...”

„Jednou z mnohých, ktorým som musel čeliť. Nechcem to viac zažiť," doplnil Harry. Draco si povzdychol. „Uznávam. Máš pravdu. Takže... priatelia?" opýtal sa načiahol k nemu ruku. Harry prikývol. „Priatelia."

Zovrel v dlani podávanú ruku a vzápätí sa ocitol v jeho objatí. Nebolo to však všetko. Draco bol predsa len rodený slizolinčan. Len čo ho vtiahol do náruče, využil to na to, aby ho pobozkal. A bol to bozk, ktorý nebol práve cudný. Harryho to tak vykoľajilo, že nestihol zareagovať a už mal jeho jazyk až v krku.

Dracovo telo sa naňho lepilo a stehnom sa vtláčil medzi jeho nohy. Harryho telo zareagovalo a on zaúpel. Netušil ako, ale podarilo sa mu ho od seba odtlačiť.

„Tak vidíš, stále ma chceš!" zvolal víťazoslávne slizolinčan a provokatívne sa usmial. Harry celý zadýchaný ho prepaľoval nahnevanejším pohľadom. „Ty si... hrozný! Nie nadarmo sa vraví, daj čertovi prst a vezme ti celú ruku!"

Draca to neurazilo. „Vrav si, čo len chceš. Uvidíme sa večer?"

„Nie!" zvolal Harry rozhodne.

„Ja ťa vážne nechápem! Nikoho nemáš! Drew ťa poslal k vode a ak si si nenašiel niekoho iného..."

V tom okamihu obaja začuli nejaké buchnutie a obaja na to zareagovali po svojom. Harry sa strhol a Draco podozrievavo prižmúril oči.

„Alebo našiel?" zaškripal zubami a než ho stihol Harry zadržať, už sa rútil chodbou vpred. „Kde je? Kto to je?!" dožadoval sa svojich odpovedí.

Harry ho nestihol zastaviť. Dvere na miestnosti, ktorú obýval profesor Snape sa otvorili a Draco od ľaku vykrikol. A dvere znova zatresol.

„Doriti! Čo to tam máš za obludu?!" vypískol, bledý v tvári ako stena, navyše s rozježenými vlasmi. *Takže videl hada a nie Snapa*, pomyslel si Harry a nesmierne sa mu uľavilo.

„Domáci maznáčik," odvetil spokojne.

„Ty si bol vždy mimo, Potter," zamrmlal Draco a bral sa preč. Pri vchodových dverách sa ešte otočil. „Aj tak viem, že ma chceš. Prídem."

Zavrel za sebou a odmiestnil sa. Harry v duchu zahrešil a zamkol za ním. Až potom sa odobral na poschodie. Nemal síl na to, čeliť Snapovi. Najmä po tom, čoho sa stal znova svedkom. A po tom, ako ho pasoval na svojho domáceho maznáčika.

8. Kliatba

ooo○○○○oo

Harry najprv napísal krátku správu a poslal ju Minerve. Odpísala mu, že ho rada uvidí, a že si môže vypožičať z knižnice knihy, ktoré ho zaujmú. Presne to potreboval.

Lenže, keď už bol raz tam, nemohol odmietnuť jej srdečné pozvanie na šálku čaju. Zdalo sa mu to nezdvorné.

Keď sa ho však opýtala, prečo práve ich knižnica, odvolal sa na jeden prípad, ktorý práve riešia. Uchýlil sa síce k malej lži, ale nemohol inak. Snapovo tajomstvo bol pripravený udržať do chvíle, kým sa ho muž nerozhodne prezradiť sám, alebo kým to nedovolí jemu.

Dumbledore sa do ich rozhovoru takmer nezapájal, iba si cmúľal jeden z tých svojích citrónových dropsov, kútiky úst mal zdvihnuté do malého, v tej hustej bielej brade takmer strateného úsmevu a v nezábudkovo modrých očiach mu svietili iskričky. Občas mal pocit, že mu riaditeľ na ten špek neskočil a v tichosti húta, aký je skutočný dôvod Harryho návštevy Rokfortu.

Rozhodol sa nevšimáť si ho viac, ako je nutné, hoci ho na druhej strane ani neignoroval.

Do knižnice sa Harry dostal takmer po pol druhu hodiny, po príchode na Rokfort. Otvoril dvere a nazrel dnu. Bolo tam prázdno a miestnosť bola slabo osvetlená.

Fajn, aspoň ma nikto nebude rušiť, pomyslel si a vošiel dnu. Len čo tak spravil, stropné lustre sa okamžite zažali a zaliali miestnosť jasným svetlom.

„Tempus," zakúzli, aby si overil čas. Odbilo deväť. Stále mal čas i na stretnutie s Geogrom, ktorý sa ohlásil v to ráno, len pár hodín po Dracovej návšteve. Dohodli sa, že len čo si Harry vybaví, čo potrebuje, pošle mu patronusa. Bol by sa zastavil i uňho doma, ale George trval na tom, že príde on. Prešiel regálmi patriacimi do oddelenia Kúzených formulí, Transfigurácie, Herbológie i Elixírov a mieril rovno dozadu, k miestam, kde zaručene vedel, že nájde zakázané knihy.

V duchu sa usmial. Severus mal pravdu v tom, keď tvrdil, že Albus svoju rozsiahlu zbierku naozaj venoval knižnici. Zastal až v sekcii s označením *Zakázané tituly* a spomenul si na chvíľu, keď sa sem vkradol ešte v prvom ročníku schovaný pod neviditeľným plášťom, lebo vtedy s Ronom a Hermionou potrebovali zistiť niečo o slávnom alchymistovi, Nicholasovi Flamelovi. Vtedy ho tu skoro načapali, ale teraz sa tu mohol slobodne pohybovať.

Kdesi v miestnosti sa ozvalo tlmené odkašľanie a on sa strhol. Nemal dojem, že by počul niekoho vojsť.

„Ahoj, Harry," podzavrnil ho z ešte nedávno prázdneho plátna obrazu Albusa Dumbledore. Obraz visel na stene, pod ktorou sa nachádzal spomínaný regál s knihami.

„Ach, to ste vy, pane," odvetil a pousmial sa. Mohol tušiť, že mu to neprejde len tak.

„Našiel si, čo si hľadal?" opýtal sa starší muž, zamyslene si uhládzajúc dlhočiznú bradu.

„Ešte som ani poriadne nezačal," odvetil.

„Ak mi povieš, čo potrebuješ, mohol by som ti poradiť," navrhol riaditeľ a Harry naňho uprel svoj zamyslený pohľad.

Veľmi dobre vedel, že Dumbledore mu práve hodil návnadu ako hlúpej rybke a na ňom bolo, aby sa jej chytil. Tiež si uvedomoval, že by mu skutočne mohol poradiť, ale na druhej strane, nemohol dopustiť, aby prezradil Snapovo tajomstvo, i keď by to znamenalo, že Albus vie a aj bude mlčať.

Nie. Toto nedopustí.

Takže sa rozhodol inak. Pokúsi sa prejsť cez rozum on jemu, i keď to bude vyžadovať všetok kumšt.

„Ide mi o zrušenie kliatby," nadhodil a sledoval, čo na to Dumbledore.

Starec odetý vo fialkovom habite posiatom zlatými hviezdikami sa usmial.

„Ako auror iste vieš, že kliatba je dlhodobou uvalené škodlivé kúzlo, ktoré má za svoj cieľ oslabiť, zničiť, prípadne zabiť a viaže sa na objekt, miesto alebo konkrétnu osobu, však, Harry?"

Mladík prikývol. Samozrejme, že mu to všetko bolo nad slnko jasnejšie. Tiež vedel, že kliatby sa delia do troch kategórií.

Do prvej kategórie sa radia neúmyselné útoky, výnimočne najmä tým, že ich na seba človek môže uvaliť i sám, dokonca i mukel. Ich sila je samozrejme nižšia, ak to nemyslí vážne a dajú sa odvrátiť už tým, že vzápätí nahlas alebo v duchu poviete, že to nie je pravda. Majú síce dlhodobý efekt, ale už jednoduché očistenie vás zbaví ich účinkov.

Kliatby druhej kategórie sú už úmyselné a majú za účelom pomerne často „ochranu" predmetu, či miesta. Mnohí si ich pletú s obrannou mágiou a občas majú akúsi podmienku zrušenia.

Kliatby tretej kategórie sú veľmi obávané a aj mocný čarodejník má čo robiť, ak chce podobné prekliatie zrušiť. Sú to kliatby, ktoré majú tzv. *poistku*. V praxi to znamená asi toľko, že ak sa kliatbu niekto pokúsi zrušiť, nepodarí sa mu to a kliatba sa zachová úplne inak. Môže zosilnieť, preniesť sa na jej rušiteľa alebo sa zmeniť na svoju horšiu formu. Je skoro nemožné zrušiť ich bez zaklínacej formulky, v ktorej je nutné nájsť kľučku a... *1

A vtedy mu to došlo.

Začali úplne z nepsprávneho konca! Mohli by prehľadať i celé stohy kníh a nenašli by nič užitočné, z jediného dôvodu. *Nezamerali sa na pôvodcu kliatby.*

Pokiaľ si Harry spomínal, Snape sa pred ním nikdy nezmenil, kto ho prekliat. A niekto to spraviť predsa musel.

Oči sa mu rozšírili vzrušením z tohto náhleho poznania. Pozrel na riaditeľa, po slepiacky vybral z regálu pár kníh, len aby sa nepovedalo a nemusel tak vonkoncom nič vysvetľovať.

„Ďakujem, pane," zamrmal rozjarene. „Práve ste mi vnukol jednu myšlienku."

Starec sa neprestával usmievať. Na jeho prekvapenie sa nič nepýtal, iba si spokojne pohmkával akúsi melódiu a zamával mu na rozlúčku.

Rokfrot opustil náhliac sa cez jeho pozemky.

oooOOOoooOOOooo

Bol trochu nervózny. Bodaj by aj nie. So Snapom prehodil v jeho hadej podobe iba pár slov, aj to, aby mu oznámil, že sa chystá na Rokfort, a že večer znova príde George Weasley.

Snape sykol jediné slovo: „V poriadku.“

Teraz bol nazad doma, nerozhodne postával v chodbe a uvažoval, či vôjst' priamo do hadieho hniezda a pokúsiť sa mu vysvetliť toho maznáčika, alebo to jednoducho nechať tak a tváriť sa, že sa to vôbec nestalo a Snape to nepočul.

Pred konečným rozhodnutím bol ušetrený zahučaním krbu. Obrátil sa a upriamil naň svoju pozornosť. V plameňoch sa objavil George a on ho pustil dnu.

„Dostal som tvojho patronusa,“ povedal, len čo vykročil zo zeleno-modrých plameňov, ktoré sa ihneď potom sfarbili nazad do žltá.

„Dáš si niečo?“ opýtal sa Harry zdvorilo a viedol ho za sebou do pracovne.

George síce prikývol, ale hneď ako si uvedomil, že Harry to nemohol postrenúť, lebo nemá oči vzadu na hlave, odvetil: „Áno. Niečo silnejšie, prosím.“

Harry nalial sebe i jemu a jeden pohár mu podal. George ho bez slova vyprázdnil a gestom požiadal, aby mu dolial.

„Nevyzeráš byť vo svojej koži,“ zamrmlal Harry. „Prekliat' ťa, alebo...?“ otázka neostala visieť dlho vo vzduchu.

Ryšavá hlava sa pokrútila v zamietavom geste.

„Tak čo sa stalo? Vieš, že tu bol? Priletel ako guľový blesk a...“

„Mrzí ma to,“ skočil mu do reči George, zvierajúc v prstoch pohár tak silno, až mu obeleli hánky na ruke. „Vravel som, že neurobím nič, čo nebude chcieť, ale... Trochu sa mi to vymklo z rúk, no svoje slovo som dodržal.“ Vadilo mu akurát to, že sa nechal učičikať teplom toho štíhleho tela a zaspal pri ňom tvrdo ako štolverk, vďaka čomu Draco zistil, že si z neho vystrelil a kto v skutočnosti je.

Harry nechápavo zažmurkal. „Viem, že ste spolu strávili noc,“ prehovoril pokojným hlasom. Ani ho nenapadlo Georgeovi niečo vyčítať. Vedel predsa, aký Draco je. „Vyšlo to z neho samé od seba, i keď bolo vidno, aký je rozrušený. Nečakal, že by som mohol spraviť čosi také.“

Georgov výraz sa na malý moment až desivo vyprázdnil. V tej chvíli pripomínal skôr sochu vytesanú z kameňa, ako toho veselého a zábavného mladíka, akého Harry poznal.

„George?“

Mladík akoby precitol z hlbokého spánku a zaklipkal viečkami. Zadíval sa na Harryho, akoby si len teraz uvedomil, že je tam s ním.

„Vážne medzi vami nič nie je, Harry?“ opýtal sa odrazu, čím ho znova uviedol do pomykova.

Harry pokrútil hlavou. „Nie. Prisahám. Z mojej strany určite, ale čo sa preháňa hlavou Dracovi, nemám tušenia. Prečo?“

George prestúpil z nohy na nohu ako školák stojaci bojzlivy pred profesorom, v očakávaní trestu, keď sa niečím previní.

„Bolo mi s ním... fajn,“ odvetil a pozrel na Harryho. V bledých líkach sa zjavil rumenec. Harrymu napadlo, že to bolo asi prvý raz, čo sa stal čohosi takého svedkom. Ron sa červenal v jednom kuse, Charlie a Percy tiež, ale dvojčatá a Bill iba málokedy.

„Aha,“ zamrmlal. „Iste, Draco vie zapôsobiť. Ale myslíš tým...“ snažil sa mu pomôcť, aby sa konečne rozhovoril.

„Celý večer,“ zašepkal George a znelo to takmer previnilo. „Netušil som, že je taký...“ *Krásny, vášnivý, prirodzený*, napadlo mu, ale nahlas to nevyslovil.

„George, chceš mi tým povedať, že si sa...“ Harry sa odmlčal, pokúšajúc sa schovať pobavenie. „Tebe sa páči Draco Malfoy?“

Sýtosť jeho líc dosiahla zjavne svoju maximálnu úroveň.

„Pozri, mne to neprekáža. Skôr sa bojím, aby ti neublížil. Mňa... podvádza v jednom kuse.“

George prikývol a nastavil mu znova už prázdny pohár. Harry mu dolial a on to do seba kopol na dva hltý.

„Dnes sa mi sem chce nasúkať na neskorú večeru,“ zamrmlal Harry, pričom mu v hlave skrsla spásna myšlienka. „Nemohol by si... nejako zariadiť, aby sa nedostavil?“

A Georgovi sa pery roztiahli do nebezpečného úsmevu. „To by som veru mohol. Lekcia by mohla mať svoje pokračovanie,“ dodal a v hlave sa mu zrejme rodil i nový plán.

Harry bol ochotný poskytnúť mu Dracovu adresu a tak sa George mohol krbom odletaxovať priamo k nemu.

Veril, že to Georgovi vyjde, ale i tak zablokoval krb a zamkol dvere. Myslel i na to, že mu Hermiona poslala sovu a žiadala ho, aby sa jej ozval. Mal v pláne urobiť to, ale akosi nestihol. Nevadí, do zajtra to počká.

Potom sa konečne otočil na päte a pobral sa pripraviť niečo na večeru pre seba i svojho hosta.

V duchu sa popri tom pripravoval na rozhovor, ktorý ho určite neminie.

oooOOOoooOOOooo

Snape vyzeral... ako stelesnenie dokonalosti. A voňal. Harryho citlivý čuch to nemohol prehliadnúť. Jedlo mu evidentne chutilo, ale pohár bieleho vína radšej odmietol. Harry mu miesto toho ponúkol tekvicový džús, ale on si poprosil pohár vody.

Jedli mlčky. V neveľkej kuchyni so svetlomodrou tapetou sa ozýval iba cinkot príbora po tanieroch.

„Takže *domáci maznáčik*?“ ozval sa odrazu Snape, čo spôsobilo, že sa Harry takmer udusil ryžou.

Červený v tvári napokon zo seba dostal ospravedlňujúce: „No.“

Keď sa naňho upreli tie dve uhlíkové oči, mal dojem, že zhorí na mieste, ale na jeho prekvapenie sa Snape nehneval. Vlastne sa mu zdalo, že sa mu kútiky úst dvíhajú v malom úsmeve nahor.

„Nevedel som, ako z toho vykorčuľovať. Draco ma zastihol nepripraveného a vy ste tomu tiež nepoholi, keď...“

Zastavil ho jediným zdvihnutím ruky. „To je v poriadku. Nebavili sme sa o tom, ako sa zachovať v podobnej situácii. Vlastne si myslím, že ste ju zvládli vynikajúco, či už sa mi ten titul *maznáčika páči*, alebo nie.“

Harry sklopil pohľad do taniera. „Počul ste... všetko?“ opýtal sa opatrne.

Snape naňho vrhol krátky pohľad a sotva badateľne prikývol.

Kuchyňou zaznel jeho trpký povzdych.

„Je ozaj veľmi neodbytný. Keby som ho nepoznal, povedal by som, že o vás skutočne stojí.“

„A takto? Keďže ho poznáte?“ nedal sa Harry.

Snape sediac na stoličke vystrel chrbát a uprel si ústa do obrúska. „Takto vravím, že zle znáša stratu jednej zo svojich hračiek. Tá lekcia mladému Weasleymu asi nevyšla najlepšie.“

Harry sa pousmial. „Ako sa to vezme.“

Snape sa na malú chvíľu zamyslel, kým znova prehovoril. „Draco nie je zlý. Iba príliš rozmazaný. A trochu sebecký.“

„S tým môžem iba súhlasiť,“ pritakal.

Snape prikývol. „Doniesli ste z Rokfortu niečo zaujímavé?“

Harry sa v tej chvíli prebral k životu a spomenul si, prečo bol celý večer taký roztržitý. „Nie tak celkom,“ odpovedal a poposadol si. Taniere nechal odlepitovať do dresu.

„Ako mám tomu rozumieť?“

„Išli sme na to zo zlého konca. Dnes mi to došlo, keď som sa zhováral s riaditeľom a...“

Bolo to asi prvý raz, čo videl v očiach Severusa Snape mihnúť sa tieň hrôzy. „Vy ste hovoril s Albusom?“ opýtal sa zvláštne tlmeným, takmer vydeseným hlasom. Ale len takmer. Bol to predsa Snape, či nie?

Prikývol. „Nebojte sa. Nezhovárali sme sa o ničom konkrétnom. Len mi nadpomenul poučku klatby. A vtedy ma to napadlo.“

Tmavovlasý muž sa trochu upokojil. „Čo vás napadlo?“

„Nikdy ste mi nespomenuli, kto vám to spôsobil. Jasne si spomínam, že ste hovorili iba o časovej slučke, na ktorú sa viaže vaša opätovná premena na človeka. Napadlo ma, že by bolo jednoduchšie, keby sme vedeli, kto tú klatbu zoslal. Mohli by sme tak zistiť jej znenie a zlomiť ju bez problému a bez toľkého hľadania.“

Snape uznanlivo prikývol. „Iste, máte pravdu, pán Potter. Má to však jeden háčik.“

Harry sa zamračil. „Aký?“

„Ja nemám potuchy, kto ma prekliat.“

Harry v duchu nepekne zahrešil. Toto bude predsa len ťažšie, ako si myslel.

oooOOOoooOOOooo

A/N: 1. Poučku klatby mám odtiaľto - <http://www.metalhammer.estranky.cz/clanky/klatby.html>

oooOOOooo

9. Spomienka

oooOOOooo

Chvíľu Snape iba zamyslene pozoroval. Musela byť predsa aj iná cesta ako to nekonečné listovanie starými knihami a ich zažltnutými stránkami v márnej snahe nájsť ihlu v kope sena. Tomu sa totiž to, čo robili, podobalo najväčšmi.

Harry si povzdychol a prečesal si tmavé vlasy rukami. Ostali mu stáť na všetky svetové strany, ale bolo mu to jedno.

„Je jasné, že Voldemorta môžeme vylúčiť,“ povedal napokon.

„Nie, on to určite nebol. A nie som si istý, či by sme rozoberaním tej noci a postupným vylučovaním možných kandidátov vôbec dospeli k nejakému, ktorý by sa dal aspoň z časti označiť za pravdepodobného útočníka.“

Harry sa zamračil. „Iste. Smrťožrútov bolo pomerne dosť,“ zamrmal, uvedomujúc si, že táto cesta asi skutočne nikam nevedie.

Tmavovlasý profesor elixírov iba prikývol.

Bez slova sa vrátili ku knihám. Ani dnešný večer im neprial. Snape sa nad ránom vytratil a on sa utiahol do svojej izby.

oooOOOoooOOOooo

Severus stočený vo svojej druhej nevábnej podobe na posteli s hlavou zloženou na vyšívanej prikrývke prehodenej cez posteľ načúval i tomu najmenšiemu zvuku v dome. Mal problém jednotlivé zvuky rozoznať, alebo presnejšie zaradiť.

Ale potešilo ho, že nezabudol na intonáciu Dracovho hlasu. Niečo medzi tenorom a barytónom pretkaný niťou malfoyovskej panovačnosti.

U mladého Weasleyho si až taký istý nebol. Keby ho Potter neoslovil menom, nebol by ho správne identifikoval ani pri jeho dnešnej krátkej návšteve.

Na jeho zlosť z ich posledného rozhovoru nezachytil ani slovo, pretože sa zavreli v pracovni. Občas k nemu doľahol ich smiech, ale nič viac. Napokon sa zameral na vlastné myšlienky, ktoré mu od dnešnej noci a debate s Potterom nedali pokoja.

Musel uznať, že jeho nápad nebol zlý. Mal svoj potenciál, i keď hneď aj narazili na problém.

Naozaj si na nič nespomínal. Na nič, čo sa stalo po tom, ako mu v tú osudnú noc a so smrťou na jazyku predal svoje spomienky, aby konečne pochopil, že všetko robil iba preňho. Potom ho zahalila milosrdná temnota a on mal dojem, že sa prepadá do jej nedozerných hlbín.

No a potom sa prebral v podobe, v ktorej sa nachádzal i teraz. Bol odporným, slizkým hadom s otrasným zrakom a ešte otrasnejším sluchom. Nehovoriac o tom jedálničku, ktorému sa nedalo vyhnúť a tomu, že sa orientovať mohol jedine svojím čuchom.

Keby bol slabšej povahy, už dávno by to vzdal, bol by zaliezol do nejakej diery a celkom by zabudol na svoju ľudskú podobu. Utápal by sa v sebaľútnosti a dookola by sa moril otázkami, prečo sa to všetko muselo stať práve jemu. Neprežil toho dosť na dva životy a neobetoval toho už vari dosť?

Ale toto by nebol on.

Vedel, že ak je tu čo i len malá nádej, má šancu! Len musí byť trpezlivý, ako vždy.

To zvládne.

Pokojne i strojnosť svoju snahu, len aby dosiahol svoje. Má vôľu a má na svojej strane všetky dostupné prostriedky. A má dokonca i mladého Pottera ako svoj najväčší tromf. Takto musí vyhrať. Musí zmeniť svoj osud raz a navždy!

Apropó, Potter...

Naozaj by si ho nikdy v živote, ani v tých najšialenejších predstavách nebol predstavil po Dracovom boku. Alebo po boku iného muža. Pokiaľ vedel, Potter vždy sníval o rodine. O veľkej rodine, ktorá mu bola v detstve odopretá a teraz toto...

Keď za ním chodil každý rok v deň výročia jeho smrti, nahovoril toho naozaj pomerne dosť a jeho monológ bol pôsobivo dlhý, ale to - *s kým žije, alebo či je vôbec zadaný* - nikdy nespomenul. Teraz už chápal prečo. Aspoň čiastočne.

A chápal i Draca, pretože... Potter vyrástol do toho najpríťažlivejšieho mladého muža, akého kedy stretol. A to sa týkalo i Lockharta, ktorému bola udelená päťkrát po sebe cena týždenníka Čarodejka za najčarovnejší úsmev. Och, musel im to uznať. Lockhart mohol byť pokojne ten najväčší korunovaný idiot na svete, ale s ústami vedel ozaj čarovať.

Ale porovnávať zlatovlasého Gilderoya s Harrym Potterom, ktorý bol jeden od druhého predsa len diametrálne odlišný?

V duchu sa nad tým pousmial. Naozaj *desivá* predstava.

Po chvíli napokon predsa len privrel oči a zdriemol si.

oooOOOoooOOOooo

Dvere boli našťastie pootvorené. Preto nemal problém vykĺznuť nimi na chodbu a prezrieť prízemie, volajúc na Pottera. Keď sa mu neozýval, Severus usúdil, že možno ešte drieme a zamieril ku schodom. Nezdolávalo sa mu ich najľahšie, ale dokázal to. Svojpomocne a aj vďaka kovanému zábradliu, pomedzi ktoré kľučkoval šplhajúc nahor.

Jeho izba bola hneď oproti. A našťastie boli dvere dokorán. Vklízol dnu, ale posteľ bola odostlaná a prázdna. Slabým zrakom sa snažil zachytiť i ten najmenší pohyb, ale v izbe rozhodne nikto nebol. Vzduch bol nasiaknutý jeho vôňou, z ktorej sa mu rozochvievali úzke nozdry.

„Pán Potter?“ ozval sa svojím syčivým hlasom, ale odpoveď neprišla.

Usalašený blízko dverí otočil hlavu vo chvíli, keď sa otvorili iné, zrejme v zadnej časti izby, ktoré prehliadol.

Mladík z nich vyšiel takmer nahý, s ručníkom opásaným okolo bedier a s jedným, ktorým si sušil mokré vlasy.

Skôr ako stihol Severus zareagovať, uterák, ktorý mal mladík na hlave skončil na zemi a druhý ho okamžite nasledoval a Harry sa načiahol, aby otvorila šuplík drevenej komody.

Ten sa teda vôbec nehanbí, pomyslel si pobavene. To ho vážne vôbec nenapadlo, že by som sa tu mohol ocitnúť?

Potom sa ozval: „Pán Potter?“

„Sakra!“ strhol sa tmavovlasý muž a bleskovo sa otočil na päte. „Nepočul som vás, profesor Snape.“ Had so svojou ploškou hlavou mierne naklonenou na stranu pozorne študoval jeho telesnú schránku, momentálne absolútne obnaženú a skutočne totálne impozantnú.

„Hmm,“ zasyčal had, „myssslím, ššše terasss sssme sssi kvit,“ prehovoril s náznakom pobavenia v hlase, vďaka čomu sa Harry začervenal a bleskovo sa zohol po jeden z ručníkov, aby sa ním aspoň čiastočne zakryl, „ale kvôli tomu tu nie sssom. Na niečo sssom sssi ssspomenuť.“

„Naozaj?“ opýtal sa Harry, ktorý už zdá sa celkom pozabudol na svoju hanblivosť za nahotu.

„Naosssaj. Poššškám vásss dole," sykol a neodpustil si ešte posledný rozostrený pohľad, ktorý v tej chvíli preklínal zo všetkého najviac.

Pomerne ľahšie zdolávajúc znova tie schody hútal, či môže byť had vzrušený, pretože mu zvláštne brnelo celé telo a jeho myseľ bola podivne omámená ako po dávke opojného elixíru.

Veru tak, mladý Potter bol vážne... viac ako pôsobivý muž s ešte pôsobivejšími *prednosťami*. Ak sa teda čo i len trochu mohol spoľahnúť na svoj nedobrá jašterí zrak, ktorý vzápätí znova škaredo preklíal.

oooOOOoooOOOooo

„Horím zvedavosťou," vychrtil Harry, len čo dorazil do jeho izby a usadil sa v najbližšom kresle.

„To verím," prisvedčil Snape a zadíval sa na Harryho. „Vraveli ssste mi, ššše ssste ma v tú hrosssnú noc vojny hľadali, všššak?"

„Áno," prisvedčil Harry. „Poslal som za vami najprv Hermionu, lenže cestou ju napadol Pettigrew. Poranil ju, hoci ho takmer okamžite odzbrojila a kým sa postarala o to, aby ho odviekli aurori, prišiel som ta i ja. Do búdy som už išiel sám."

Severus chvíľu mlčal. Až potom prehovoril, keď si usporiadal vlastné myšlienky. „Mal sssom dojem, ššše sssom niekoho pošššul, lenššše v ssspomienkach mi hlassy sssplývali v jedno. Hlassy Temného pána sssa zlieval sss hadím sssyčaním, sssviššštaním kliatob a inými zvukmi... a ja sssom v tom mal pochopiteľne zmätok. Ale, ak sssa nemýlim a moje tušššenie je správne..." nedokončil a koniec vety ostal visieť vo vzduchu.

„Tak potom?" naklonil sa Harry na stoličke dopredu. Naozaj horel zvedavosťou.

„Povedzte mi, pán Potter, čo sa ssstalo sss Petrom Pettigrewom?"

Harry vyvalil oči, akoby práve dostal nečakanú facku. „S Petrom... Pettigrewom?" vydýchol v nemom úžase. Ak boli jeho úvahy správne, Snape dospel k názoru, že tým človekom, ktorý ho preklíal mohol byť on?

Nemožné!

Vstal. Nemohol viac obsedieť a začal sa prechádzať hore-dole. „Červochvost je v Azkabane," povedal, nazvúc toho odporného prašivca jeho prezývkou.

„Červochvosst?" ozval sa Snape, nemajúc potuchy, o kom to hovorí.

Harry prikývol. Postoj tela napätý, plecia mierne zhrbené, ruky strčené do vreciek nohavíc. „Spolu s mojím otcom, so Siriusom a Remusom patrili medzi neregistrovaných animágov. Ale to je teraz nepodstatné," zmĺkol a obrátil sa k nemu čelom. „Vy si naozaj myslíte, že by dokázal...?"

Keby Snape mohol, bol by pokrčil plecami. „Tá možššnosť tu je. Chcelo by to pressskúmať moje ssspomienky. Ako ssste na tom sss ovládaním Legillimenssšie? Ssstále tak mizerne, alebo ssste sssa medzičasssom vypracoval aj v tomto odbore?"

Harry sa uškrnul. „Povedzte, že som pokročil. Ak s tým súhlasíte, po vašej premene sa do toho môžeme pustiť. Bola by tu i iná možnosť," odušil, „ale nevlastným žiadnu myslomisu."

Snape zasyčal. „Budem sssa mussieť ssspoľahnúť na vaššše ssschopnosssti, pán Potter."

„V poriadku. Teraz ma ospravedlňte, musím vybaviť jednu návštevu."

„Grangerová?" vytušil Snape a Harry prikývol.

„Potter, buďte v kladení otázok opatrný. Ak sssa o mne dozvie..."

„Nedozvie. Sľubujem."

S tým opustil Snapovu spáľňu a odmiestnil sa preč.

oooOOOoooOOOooo

Tento deň nebol o nič pokojnejší ako ten predošlý. Azda s výnimkou toho, že nedostal od Draca žiadne vrešťaďo a zrejme sa s tým Snapovým problémom konečne niekam dostávali, čo bolo viac ako len dobré.

Aj George, ktorý sa za ním krátko poobede zastavil, aby mu zreferoval, že Draco dostal ďalšiu lekciu sa netváril zničené ako zmok. Naopak, usmieval sa, keď mu opisoval, ako mladého blondiaka ohúrili a po znamenitom večeri a ďalšej strávenej noci opustil bez jediného slova.

Harry musel uznať, že zmena stratégie nebola od veci. Takto sa správal iba Malfoy a teraz dostal ochutnať zo svojej vlastnej polievky. Bude ešte zaujímavé sledovať vývoj celej tej situácie. Avšak, kým bude mať od Draca pokoj, bude spokojný s čímkoľvek.

Zazvonil jej pri dverách.

Štíhla brunetka mu otvorila s novým účesom na hlave, mierne popudným výrazom v tvári a na líci so šmuhou od múky.

„Ahoj, môžem ísť ďalej?“ opýtal sa, nevediac, čo si o jej novom zjavne myslieť, i keď ten účes jej vážne pristal.

Povzdychla si a bez slova ho vtiahla do tuhého objatia. Dala doň toľko sily, až mal dojem, že mu puknú rebrá.

„Harry, tak rada ťa vidím,“ vydýchla uľahčene a len čo sa od neho odlepila, vtiahla ho do bytu.

Harry sa vyzul v predsieni. Nemohol si nevšimnúť, ako sa celý byt priam leskne čistotou.

„Upratovala si?“

Viedla ho do obývacej izby. „Áno. Nejak som musela zabiť čas.“

V jej hlase nebolo ani stopy po nadšení z dobre vykonanej práce, skôr tam vybadal frustráciu a hnev. Obočie mu vyletelo až na vrch hlavy, keď sa k nemu vrátila z kuchyne s podnosom s kávou a dvoma múčnikmi.

„Netušil som, že vieš aj piecť,“ utrúsil poznámku, na čo sa zosunula do kresla a prebodla ho pohľadom.

„Musela som si vziať dovolenku! Čo som mala robiť?!“ vyprskla jedovito a on na ňu pozrel.

„A to vadí? Nevrela si, že sa chystáš za rodičmi?“ nadhodil, ale ani teraz ho neobdarila veselším pohľadom.

„Hej, ale sú na dovolenke. Tuším Fidži,“ povzdychla si. „Chutí?“ opýtala sa, keď si vložil do úst lyžičku so sústom čokoládovej torty.

Prikývol a spokojne mľaskol. „Vynikajúce.“

Iba mávla rukou. „Stačí mať recept a držať sa postupu. Nič zložité.“

Nechcel sa s ňou hádať. To isté by malo platiť i pri elixíroch a napokon bol zakaždým rád, keď ich akotak rok, čo rok zvládol.

Odkrojil si ďalší kúsok toho lahodného zákusku, ktorý sa mu len tak rozplýval na jazyku, keď odrazu zamrmkala: „Vyspala som sa so Zabinim.“

Harry takmer to sústo vyprskol. Trochu sa rozkašľal a tak ho rýchlo spláchol dúskom kávy. Len čo skĺzlo spoľahlivo dolu hrdlom, otreľ si ústa.

„Aha.“

Pozrela naňho. „To je všetko, čo mi na to povieš?“

Myklo mu kútikmi úst. „Mám ťa vari vyhrešiť, alebo prehnúť cez koleno a naložiť ti na zadok, lebo si sa pomilovala s príťažlivým mužom?“

Hermiona zažmurkala tými svojimi veľkými očami farby karameliek. „Asi. Najlepšie jedno i druhé.“

Tvárila sa tak skrúšene, akoby obcovala so samotným diablom. Vstal a usalašil sa na područke jej vlastného kresla, aby si ju mohol vtiahnuť do objatia.

„Nespravím ani jedno, ani druhé,“ odvetil a vtisol jej bozk na vrch hlavy. „Ako dlho si už nikde nebola? Vieš, myslím, že bolo na čase, aby si si začala trochu užívať.“

„To sa ti ľahko povie,“ zamrmkala s tvárou zaborenou do jeho hrude. „Nemala som toľko piť,“ povzdychla si. „Najradšej by som sa prefackala.“

Harry sa pousmial. „Môžem prefackať Blaisa, ak ti to pomôže, ale prezrad' mi aspoň, či za to stál. Počul som, že je fakt dobrý.“

Hermiona sa od neho pobúrene odtiahla a uštedrila mu poriadny štuchanec, kým sa on spokojne smial a chytal za brucho, doberajúc si ju, že sa hreší a trápi iba preto, lebo si trochu užila.

Keď sa nakoniec dostali k tomu, prečo vlastne prišiel, Harry mal v sebe oba zákusky, kávu a ešte i pohár džúsu.

Domov sa vrátil v podstate dokonale sýty a spokojný, lebo Hermiona mu znova iba zopakovala to, čo už vedel a podozrenie, že za Snapovým problémom stojí práve Pettigrew sa stávalo čoraz reálnejším. Výslužku v podobe sladkých maškrt nechal na kuchynskej linke. Dúfal, že sa im Snape poteší rovnako, ako cestovinovému šalátu na večeru.

10. Pozbierať sa

oooOOOooo

Dopekla, pomyslel si Severus, *ten chlap vie ozaj variť!*

A toto nebola prvá noc, čo ostal ohúrený jeho schopnosťami. Potterovi to v kuchyni skutočne išlo od ruky, no i tak za Merlina nedokázal pochopiť, ako bolo možné, že bol pri elixíroch také... drevo. Krajšie slovo mu momentálne na um nezišlo.

Keď ho potom počastoval ešte aj múčnikmi od Grangerovej, Severus takmer zomrel blahom. Ako len miloval vynikajúce jedlo! Dobre pripravené, správne ochutené a nadmieru lahodné. Sladký dezert navyše bol preňho ako odmena po rokoch, kedy sa musel kŕmiť tými nechutnosťami, na ktoré bol odkázaný.

Peter Pettigrew, preblesklo mu myslou a znova zauvažoval, či sa mu iba priveľmi nepomotali spomienky. Bolo by možné, aby ho prekliat taký nímmand? Nieкто, kto nemal ani len polovicu z jeho schopností, nieкто, kto sa mu už vôbec nemohol rovnať bystrým intelektom?

A predsa, na druhej strane Pettigrew už párkrát dokázal, že má v sebe aj temnú stránku a je schopný neočakávaných kúskov. Black a dobrý tucet mŕtvych muklov tomu boli pomerne dobrým dôkazom. Severus blysol po mužovi, ktorý sa objavil vo dverách. Vyzeral trochu nervózne a trochu napäto, ale nemohol sa mu čudovať.

„Pripravený?“ opýtal sa ho, keď práve odložil prázdny pohár na podšálku, dopijúc svoju kávu.

„Na toto by ma zrejme nemohlo pripraviť nič,“ odvetil hlbokým hlasom so štipkou sarkazmu, „ale nič iné nám neostáva.“

„Nie, ak chceme zistiť, čo sa stalo,“ dodal Harry a naznačil mu, aby ho nasledoval. Zaviedol ho do svojej pracovne.

Severus si uvedomil, že v tejto miestnosti ešte nebol. Zastavil sa tu, keď ho minule hľadal, ale nijako zvlášť sa nerozhliadal.

Miestnosť bola zariadená pomerne skromne. Aspoň, čo sa týkalo knižných zbierok. Za to tu nechýbali mnohé bystrozorské taľafatky ako bolo niekoľko druhov špiónoskopov, snímače tajomstiev, všehľady a dvojité zrkadlá, na jednom z nich dokonca bola menovka *Draco*.

Zamračil sa a neuvedomil si, že aj v skutočnosti vystrúhal dosť pôsobivú grimasu, ktorá donútila Harryho zauvažovať, prečo sa tak tvári a aký má na to dôvod. Vedel predsa, že boli s *Dracom*...

Mladík si napokon povzdychol a v duchu nad tým mávol rukou.

„Sadneme si?“ opýtal sa a ukázal na voľné, pohodlné kreslo. Sám si pritiahol obyčajnú stoličku, dosť blízko na to, aby mohol previesť, na čo sa spoločne podujali.

Nasledoval hlboký nádych a výdych, aby sa upokojil.

„Ako auror ste musel absolvovať nejaký kurz, či nie?“ zaujímal sa Severus.

Harry pokrútil hlavou a vzápätí pritakal. „Nebolo to povinné. Sám som sa prihlásil,“ a dodal, „dobrovoľne.“

Snape to zdá sa prekvapilo, ak nie rovno šokovalo a tak Harry pokračoval.

„Viete, základy som mal, takže som sa rozhodol to skúsiť. Ale i tak som mal dojem, že ten inštruktor sa vám nemohol jednoducho rovnať.“

Vážne mu práve zložil kompliment?

„Kto vás školil?“

„Rubinius Marsden,“ odpovedal, vyťahujúc si z vrecka nohavíc prútik.

Snape uznanlivo prikývol. Poznal ho. Bol to postarší pán a uznávaný odborník, ktorý sa z ostrovov odsťahoval pred vojnou a zjavne sa po nej i vrátil nazad. Určite by netvrdil, že sa mu nemôže rovnať, skôr by povedal, že mali na niektoré veci trochu odlišný názor, iné školenie (*ktoré uňho zahŕňalo*

nielen Dumbledora, ale i Temného pána) a iné postupy pri tejto praktike, ktoré si Severus takpovediac prisvojil i od jedného, i od toho druhého.

„Podme na to a zbytočne to nenaťahujme. Čím skôr sa do toho pustíme, tým skôr budeme vedieť, na čom vlastne sme. Sám som zvedavý, čo sa vám podarí zistiť,“ posúril ho.

„Budete teda spolupracovať?“ uisťoval sa Harry, snažiac sa nevnímať vôňu, ktorá ho v tej blízkosti obklopovala a opájala mu zmysly, rovnako ako sa z neznámeho dôvodu snažil necivieť tomu mužovi na ústa a nezaoberať sa malichernou a úplne scestnou otázkou, *ako je možné, že mu tie úzke pery prídu také zmyselné a ako asi chutia...*

„Ak by som nesúhlasil, nebol by som teraz tu, či nie? Vaša neprimeraná otázka pramení z nervozity alebo...“ a nedodal - *vám vlastnej hlúposti, či predsa len neschopnosti zvládnuť túto úlohu* - berúc ohľad na jeho zjavné napätie.

Harry bez problémov pritakal. „Isteže som nervózny. Stále mám na pamäti naše posledné stretnutie. Nebolo to nič príjemné.“

Prikývol na znak porozumenia. „Viem. Zrejme za to môžem sám. Nebol som k vám vtedy dvakrát príjemný. Ale nechajme to. Začnite, som pripravený.“

Snape sa mu zadíval uprene do očí a Harry zdvihol prútik.

„*Legillimens*,“ zašepkal a v nasledujúcom okamihu bol vtiahnutý do profesorovej mysle. Úplne otvorenej a úplne... *úžasnej*.

oooOOOoooOOOooo

Bol ohromený. A chvíľu i celkom ochromený. Videl viac, akoby si asi Snape bol prial, ale neuzavrel pred ním ani jednu zo svojich spomienok a Harry nimi listoval ako stránkami v starom albume.

Nebol však taký necitlivý, aby túto možnosť a situáciu zneužil a nazrel do tých spomienok, o ktorých vedel, že by ho muž za iných okolností do nich nenechal nazrieť a tak sa sústredil na svoj cieľ.

Netrvalo to dlho. Aspoň nie tak, aby po sebe zanechal spúšť a poriadny boľhlav, keby sa bol správal ako bezcitný hulvát. Alebo inak povedané, ako kedysi sám Snape.

Napokon usúdil, že Snape sa zasa raz nemýlil. Mal pravdu. I on počul Čerhochvostov hlas, ale nie celé znenie kliatby, ktoré nasledovalo po tichom piskote, keď hnedosivý potkan blúdil po nevládnom, zakrvavenom tele, len aby sa chvíľu na to premenil o kúsok od tela do svojej ľudskej podoby a prekliat ho.

Harry sa ani nenazdal a bol znova von. Žmúril na muža pred sebou z takej blízkosti, ktorá sa zdala byť až nepatričnou. Odrazu ním prešla vlna podivného vzrušenia, ktorá ho paralyzovala.

Obaja dýchali trochu zrýchlene a obaja vyzerali ako v omámení, ale bol to práve Snape, kto k nemu ako prvý natiahol ruku a pohladil ho po líci azda len preto, aby mu štíhlymi prstami skĺzol na šiju a pritiahol si jeho tvár ešte bližšie.

Ich pery sa dotkli v ohromujúco nežnom bozku. Alebo skôr pohladení mäkkých pier. Mladšia tvár jemne pritlačená k tej zrelšej. Jeho nos usadený vedľa toho kosákovitého, aby sa nezrazili. Kto z nich skôr pootvoril pery a vyslal na prieskum dráždivého špióna, nebolo jasné, ale ich bozk sa zanedlho prehĺbil.

Nebolo v ňom ani stopy po predchádzajúcom váhaní, či vláčnosti. Vášeň v nich vzbĺkla, ako keď škrtne zápalkou pri sude pušného prachu.

Vpíjali sa jeden do druhého a predsa to bolo málo. Bozky, ktoré im ledva dovoľovali dýchať boli tak žalostne nedostačujúce a...

„SEVERUS?!?“

To zvolanie prichádzajúce odo dvier malo účinok ľadovej sprchy. Odtrhli sa od seba, len aby pozreli na štíhle telo natiahnuté na podlahe, kam sa mladý muž zvalil.

oooOOOoooOOOooo

„Čo urobíme?“ spýtal sa Harry, neisto hľadiac na svojho bývalého milenca, stále v bezvedomí a stále ležiaceho na zemi.

Severus si prečesal vlasy prstami. „Toto som nechcel," zamrmlal, keď si všimol, že sa blondiak začína preberať.

„Sem!" zvolal Harry a ťahal ho za ruku ku krbu, kde stlačil akýsi výčnelok a krb sa odchyľil. Odhalil pritom akúsi medzeru, kde mladík Snape bleskovo strčil so slovami - *Nejako sa vyhovorím*.

oooOOOoooOOOooo

Draco sa pomaly preberal, ale to už bol Harry pri ňom. Pomohol mu vstať.

„Si v poriadku?" opýtal sa, keď ho Malfoy odrazu odstrčil a vpálil do miestnosti s vytreštenými očami.

„Kde je?!" vykrikoval v okamihu, keď zistil, že tam nikoho iného okrem nich nenájde.

Harry si strčil ruky do vreciek a snažil sa pôsobiť tak neutrálne, akoby sa nič nestalo. „Kto?"

„Snape! Kde je Severus!" zreval naňho s očami vypúlenými a bledý ako stena.

„Draco, nikto tu nebol. Som tu celkom sám. Ak nerátam teba," dodal rýchlo.

Draco si schoval hlavu do dlaní a chvíľu tak zotrval. Potom vytasil prútik a zamrmlal: „*Homerum Revelio!*"

Nič. Harry sa síce mračil, ale ten Dracov pokus nepreukázal nič. Našťastie, vďaka ochranným kúzlam umiestneným na úkryt dômyselne schovaný za krbom.

„Sakra, už mi asi vážne hrabe," povzdychol si a zosunul sa do kresla, kde len nedávno sedel Severus.

„Ale prisahal by som, že..." zmĺkol, privrel oči a zaklonil hlavu. Takto oddychujúc zamrmlal: „Nenašiel by sa tu pre mňa pohár dobrej whisky?"

Harry mu bez slova prianie vyplnil a nalial rovno i sebe. Merlin vedel, že to potreboval ako soľ, pomerne vykoľajený z predchádzajúcich udalostí a i jeho neohlásenej návštevy.

„Ako si sa sem dostal?" neodpustil si otázku a už vôbec nie zamračený pohľad, i keď sa naň Malfoy stále neďíval.

„Krbom, ako asi?" zahundral.

Harry by si najradšej jednu vyťal. Asi ho nezabezpečil, keď sa vracal od Hermiony. Chyba, ktorá sa nemala stať, a ktorá sa rozhodne nezopakuje. A na tom si dá sakra záležať.

Ale potom upriamil pozornosť na plavovlasého muža sediaceho v kresle. Do tváre sa mu konečne vracala farba.

„Prečo si vlastne prišiel?" opýtal sa, stále postávajúc dosť ďaleko na to, aby mohol vykryť jeho prípadný úskok, ak ho znova prišiel zvädzať.

Draco chvíľu mlčky cival do poloprázdneho pohára, kým z neho vyšlo: „Ten... Weasley, čo o ňom vieš? Aký je?"

Harry sa zdržal v poslednej chvíli, len aby nedal najavo šok. Iba pokrčil ramenami. „Je fajn. Prečo?"

Znova chvíľka akéhosi hlbavého ticha a potom výstrel do tmy. „Rád sa zahráva s ľuďmi?"

Harryho oči potemneli. Takúto otázku by od neho rozhodne neočakával a pocítil chuť vrátiť mu úder a zároveň chrániť Georga.

„A ty si asi robil čo, hm?"

Draco k nemu dvihol tvár, oči nabrali tmavý odtieň popola. Akoby v ňom ten niekdajší životný oheň pohasol a ostal len zmätok, neporiadok a prázdnota.

A napokon prikývol. „Stále si o mne myslíš, že som iba odporný hajzel, ktorý druhých iba sprostou využíva?"

Harry pokrčil ramenami. „Momentálne, keď sa tak na teba dívam si skôr myslím, že vyzeráš pomerne stratene." Ale nestalo by sa, že by bol opomenul jeho preffikanosť a vynaliezavosť. A tiež jeho nepredvídavosť.

„Stratene?" zamrmlal blondiak s nepochybným odffknutím a vošiel si rukami do vlasov. „Ak tak ozaj pôsobím, za všetko môže jedine on!" zahromžil, ale neznelo to ani trochu nenávisťne, hoci mu v hlase bolo poznať hnev.

„Robí si so mnou, čo sa mu zapáči!" zvolal a kopol do seba zvyšok alkoholu, potom vstal a prešiel k barovej skrinke, aby sa sám obslúžil.

„Len si to predstav! Dnes som mal dôležitú poradu. Vôbec mu nevadilo vyrušiť ma uprostred jednania, vytiahnuť zo zasadačky pod falošnou zámkou a potom ma priamo v kancelárii, kde mohol hocikto vojsť pretiah...“

Keď si uvedomil, čo práve priznal, očervenel a zvyšok slov prehltol. Kopol do seba obsah pohára tentoraz na ex a s tresnutím ho zas uložil na stôl, aby sa k Harrymu obrátil čelom.

„Nemohol by si overiť, či nie som pod *Imperiusom*? Pretože inak si to neviem vysvetliť!“ dožadoval sa, k Harryho nemalému údivu.

Ale ten len pokrútil hlavou. „Určite nie si.“

„Tak potom do mňa niečo dostal! Čo ak sa mi dal napiť nejakej tej lásku vzbudzujúcej žbrndy? Ak to spravil, tak ho... ja ho...“

Potom sa pod vplyvom vlastných myšlienok strhol. Prudko sa zvrchol na päte a so zmäteným ospravednením a poprosením o prepáčenie - čo *Harryho nemohlo nevyvieť z miery* - zamieril k dverám. Na ich prahu sa ešte zastavil a otočil sa k Harrymu.

„Vážne to nebol...?“

Harry odhodlane pokrútil hlavou a dúfal, že ho slizolinčan neprekukne za žiadnych okolností.

Draco s povzdychom sklonil hlavu. „Škoda. Bolo by to fajn, mať tu aspoň jeho. Nevieš si predstaviť, aké to je, cítiť sa tak príšerne osamelo.“

Harryho pohľad sa rozostřil. I on do seba kopol zvyšok obsahu pohára a zamrmlal: „Ale viem. Presne viem, aké to je.“

Lenže to už Draco nepočul. Odletaxoval sa tak náhle ako sa zjavil a ako zvyčajne, zanechal v Harryho myšlienkach i pocitoch dokonalý zmätok. Nie, to všetko už nepramenilo z lásky, ktorú k nemu kedysi prechovával. Skôr z obáv, ktoré si oňho začal robiť.

V duchu si zaumienil, že bude musieť Georga upozorniť, aby...

Čo mu vlastne povie? Aby prestal Malfoya preťahovať uprostred dôležitých porád? Nie, radšej sa do toho nebude miešať. Nech už robil George čokoľvek, malo to svoj pozitívny účinok. Draco si ho konečne prestal všímať.

Odložil prázdny pohár a vrátil sa ku krhu, aby pustil Snapa von.

Muž opustil svoj úkryt bez jediného slova. Vytratil sa do kuchyne, aby si doprial šálku kávy a trochu sa pozbieral.

Prvý raz vyzeral, že to naozaj potrebuje. A najhoršie na tom bolo, že sa tak aj cítil.

11. Nedobré správy

oooOOOooo

Káva.

Zdalo sa, že to jediné ho môže znova prinútiť, aby sa dokázal postaviť na zem rovnými nohami, ale nezabralo to. Stále bol omámený a akoby dezorientovaný, ale nie tým nepríjemným spôsobom.

Potterova *návšteva* jeho hlavy, ktorú absolvoval ani nie pred hodinou bola doslova a do písmena príjemnou alternatívou na spôsoby, ktorým bol privykutý z predošlých vlastných skúseností.

Temný pán sa nikdy s nikým nebral, to bol zrejmy fakt. Jeho vpády do mysle svojich prisluhovačov boli vždy účelné a drsné, s úmyslom plieniť a rabovať tým najhorším možným spôsobom z postu paranoidného čiernokňažnickeho mocipána, ktorý zastával na svojom pomyselnom tróne medzi smrťožrútmami.

Dumbledore sa od neho veľmi nelíšil. I jemu išlo vlastne o to isté, o informácie, o lojálnosť. Od Voldemorta sa odlišoval jedine tým, že si vopred vypýtal povolenie na vstup do mysli toho druhého, ale ich štýly boli rovnako precízne ako i pomerne hrubé. No ten podivný starec sa aspoň potom ospravedlnil a ponúkol ho dobrým čajom s kvapkou elixíru, po ktorom mu bolesť hlavy okamžite ustúpila.

Ale Potter... *on bol...* on bol ako závan osviežujúceho vánku. Ako hojivá masť na utŕžené rany. Ako opojná droga, ktorá mu miesto očakávaného ublíženia omámila myseľ a prinútila ho cítiť sa... tak povznášajúco, bezbranne, krehko.

Tak zraniteľne!

Musel si priznať, že Potter predčil v týchto schopnostiach i jeho. Ani on sám nebol o nič lepší ako Voldemort, či Dumbledore, ale ten mladík mal obdivuhodný talent.

Kto vie, či práve tieto zmätené pocity mohli za to, čo vykonal. Mal sto chutí povzdychnúť si nad svojim správaním.

Nikdy predtým by si nebol dovolil to, čo urobil. Ten bozk...

Zjavne nebol pri zmysloch. Ako inak sa to dalo vysvetliť? A ešte ho aj inicioval! *Merlin!* Vari sa načisto pomiatol?

Musí sa za svoj neuvážený čin ospravedlniť. Musí sa ospravedlniť za niečo, čo nechcel, aby sa sta...

Nechcel?

Naprázdno prehltoľ a otočil sa, keď sa mu pleca dotkla jeho ruka. Tak jemne, že to temer prehliadol.

Jeho tvár bola...

Merlin, ako to, že si nikdy predtým nevšimol tú dômyselnú príťažlivosť? Akoby ju vykresala ruka samotného Michelangela. A tie zelené oči... dva smaragdy. Žiarivé, podmanivé, hrejivé.

Zľakol sa vlastných myšlienok. Keby v nich bol zašiel ešte ďalej, keby bol prekročil tú pomyselnú hranicu, ktorá ho delila od zdržanlivej príčetnosti, zrútil by sa do hlbín černo-čiernej priepasti vlastnej zradnej túžby.

Nemohol! Nesmel! To by mal mať na pamäti. Mal vlastne šťastie, že ho Potter neprekliakal hneď po Pettigrewovi za tú drzosť, za tú opovážlivosť.

„Odišiel," prehovoril Potter mäkkým hlasom, čo Severusa prebralo z vlastných protichodných úvah.

„Prosím?" Nemal tušenia, ako sa to stalo, ale nevedel, o čom to hovorí.

„Draco," pripomenul mu mladík. „Už odišiel."

„Ach," prikývol, keď si spomenul, že ich jeho krstný syn vyrušil v tej najnevhodnejšej a zároveň aj v tej najpríhodnejšej chvíli.

„Zdá sa, že mu chýbate," poznamenal Potter.

Severus ledva znateľne prikývol. Už-už mal na jazyku v duchu sformulované ospravedlnenie, keď si to na poslednú chvíľu rozmyslel. Nebude sa ospravedlňovať za niečo, čo nemyslí úprimne, hoci by to ako správny slizolinčan hravo urobil. Nie, toto rozhodne nemal v povahe.

„Ak nemáte žiadne námietky, zajtra by som rád navštívil Azkaban, takže..."

„Chápem. Chcete si oddýchnuť. Nebudem vás zdržiavať."

Harry prikývol. Otočil sa na päte, keď ho zastavil Snapov hlas.

„Pán Potter, všetka česť."

Harry sa k nemu otočil s nechápavým výrazom a tak bol Severus nútený vysvetliť pôvod svojho komplimentu.

„Nikdy, skutočne *nikdy* som nezažil taký citlivý postup pri *Legillimencii*. Urobil ste na mňa dojem."

Harry otvoril úžasom ústa a Severusovi sa dvihli kútiky úst v nepatrnom úsmeve. Keď okolo neho prechádzal, zažlelal mu dobrú noc a stratil sa vo svojej spálni.

oooOOOoooOOOooo

Harry sa zachvel. Na toto prostredie si jednoducho ani po rokoch služby nedokázal zvyknúť. A nechvel sa preto, lebo cítil blízkosť dementorov, ale preto, lebo ho ovanul závan studeného vzduchu. Ešteže cesta loďkou cez to rozbúrené more trvala krátko.

Návšteva Azkabanu sa zdala nevyhnutnou. Skoro ráno napísal žiadosť na úrad a poslal ju po svojej sove. Bolo mu vyhovené a dokonca ho potešilo, že mu nik nekládol zbytočné otázky. Napokon, stále mal dovolenku.

Pri vchode si ho preverili a dnu už vošiel so svojim patronusom a strážcom, ktorý ho sprevádzal. Sám zatiaľ nevedel, čo môže očakávať. Päť rokov väzenia bolo pre slabšie povahy zhubné, nie to ešte pre človeka, ktorý bol odsúdený na doživotie. Spoliehal sa tak trochu na to, že Pettigrew využil svoju schopnosť neregistrovaného animága.

Potreboval však svoje odpovede a ten prašivý potkan mu dlhoval láskavosť. Konečne nastal čas, aby mu jeho dlh pripomenul.

„Cela číslo trinásť, väzeň s označením šestošesdesiat šesť, Peter Pettigrew, auror Potter," zaznelo, len čo sa dostali pred železné dvere s malým zamrežovaným okienkom, ktoré strážnik pohotovo otvoril a nechal ho vojsť.

„Ďakujem, Douglas, počkajte ma prosím vonku," požiadal ho Harry zdvorilo. Nepotreboval, aby si vypočul rozhovor, na ktorý sa chystal.

Aj preto zabezpečil miestnosť proti odposluchu, len čo do nej vstúpil. Pettigrewa, alebo skôr tmavú kôpku špiny chúlajúcej sa v kúte zbadal ihneď. V momente, keď sa jeho patronus ocitol v neútulnej cele, neupravený, strhaný muž vystrčil svoj zvedavý nos.

„Dvanásť...“ zaskučal a kolenačky sa plazil bližšie do jeho priestoru, len aby sa v tej oslnivej, chrániacej prítomnosti vyhrieval aspoň chvíľu ako zmija na slnku.

Až potom vzhliadol zo zeme a zadíval sa na muža, ktorý dosiaľ mlčky postával po boku svojho patronusa.

„Potter, Harry... Potter," zapišťal. „Čo ťa ku mne privádza?"

Harry stál meravo, v očiach ani len štipka ľútosti. Skôr smútku a bolesti z nepochopenej zrady. Ako bolo možné, že tento malý päťročný, niekto taký fádny a nenápadný zničil Záškodníkov?

A nielen ich. Tento muž a jeho zrada mohli za celý jeho spackaný život. Okradol ho o rodičov, o normálne detstvo a predsa sa mu po tom všetkom dokázal pozrieť do očí.

Zľutovanie? Nie, toho sa mu z jeho strany nedostane. Nech si o ňom pokojne vravia, že je občas ako auror a predstaviteľ zákona primäkký, či pricitlivý a do všetkého vkladá srdce. Tu a v tomto momente sa jeho srdce zmenilo na skalú.

„Pred rokmi, v deň vojny si spravil niečo, čo si rozhodne nemal," začal Harry tvrdým hlasom.

Pettigrew rozhodil ospravedlňujúco rukami. Sinavá pokožka naberala v prítomnosti patronusa, ktorý nepokojne pohadzoval hlavou ovenčenou parožími zdravšiu farbu. Ale bolo to asi to jediné, pretože ten prašivec pôsobil tak hrozne odpudivo, ako si ho pamätal zo škriekajúcej búdy v treťom ročníku, keď ho takmer dostali.

„Čo presne máš na mysli... Harry? Ubehlo od vtedy už toľko rokov..." zasípal zaliečavo.

Harry takmer zaškripal zubami, keď ten svinar vyslovil jeho meno. Malé, hnedé očka sa zablypli. Vypočítavo. Vedel, že si má dávať pozor.

„Škriekajúcu búdu. Presne to mám na mysli. A Snapa, ktorého si preklial."

Okrúhla, no pochudnutá tvár s nepekými ryšavými bokombradami a schlpnými trsami vlasov na takmer holej lebke sa zvrátila. Nenávisť. To bol pocit, ktorý z neho vyžaroval.

„Zradil! Dostal, čo si zaslúžil!"

Harryho pohľad stvrdol. „Nepoučil si sa?"

Peter sa pousmial, odhaliac štrbavý chrup skazených zubov. „A ty?"

Toľká drzosť! zúrilo Harry, ale stále sa snažil zachovať pokoj. „Chcem znenie tej kliatby. Dluješ mi láskavosť!"

„Vážne?" odvážil sa provokovať väzeň. „A čo za to?"

„So zradcami a vrahmi nevyjednávam! Máš voči mne dlh a nastal čas, aby si mi ho splatil!"

Peter sa mu otočil chrbtom, čosi si šomrajúc popod nos. Nezrozumiteľne. Mädlil si pritom rukami. Po chvíli sa k nemu potočil a úkosom naňho pozrel. Malé očka sa leskli ako v horúčke.

„Takže... žije?"

„Znenie tej kliatby. Vyber si, po dobrom, alebo..." v ruke sa mu ocitol prútik.

Petrovi sa zúžili oči, hypnotizujúc štíhle cezminové drievko. „Našiel ho, on ho našiel a Snapa... žije!" zavrčal nepričtetne.

A Harry až teraz zachytil z jeho nesúvislého a zjavne i pomäteného prejavu aspoň čosi. Zarazila ho však miera nenávisťi, s akou vyslovoval každé jedno slovo.

Jeho malé očka schované pod hustým obočím kmitali medzi jeho prútikom a tvárou, kým si neprestával mrmlať popod nos. „Zradil, zradil, je to zradca... Tom, môj Tom, môj pán... daroval mi novú ruku, krásnu ruku...”

Harrymu pomaly dochádzala trpezlivosť. Ale v nasledujúcom momente sa zarazil a započúval sa do toho odporne piskľavého hlasu, ktorý čosi... odriekal: „*Hadí jed, čo v žilách ti koluje, nech ťa svojou silou celkom opanuje. Do konca života budeš hltat prach, kým...*”

Zmíkol. Náhle, akoby uťal.

Harry sa k nemu nahol. „Čo kým?”

Petrov kalný pohľad sa odrazu vyjasnil. Potriasol hlavou a odsotil ho od seba. Potom sa presunul ďalej a pomstychtivo sa usmieval. Zlomyselne ho dráždil.

„Kým neskapeš, ty hnusný vrah!” zvolal ako zmyslov zbavený poriadne nahlas.

Patronus zafrkal a hrabol kopytom do zeme.

Harry sa naňho na malý moment díval celkom vyjavene. Nie, toto...nemohlo byť...

Zamračil sa, z očí mu šľahali bleskli. Už mal toho dosť. „Ujasnime si jedno. Nielen, že s vrahmi nevyjednávam, ale nedám sa nimi ani oklamať.”

S tým sa k nemu bleskovo zohol, chytil ho pod krkom a namieril naňho svoj prútik. „*Legillimens!*” zvolal a vynadal si, že s ním vôbec strácal svoj drahocenný čas.

Keď s ním skončil, pustil ho a Pettigrew sa zviezol na zem ako handrová bábika. Chvel sa, z pootvorených úst mu vytekali sliny. Nebabral sa s ním. A rozhodne nebol taký citlivý ako pri Severusovi.

Dokonca urobil ešte čosi. Nechal ho dívať sa na smrť všetkých, ktorým ju zapríčinil. Počul výkrik Lily, videl márný zápas Jamesa Pottera s Temným pánom, smrť Siriusa, ktorého zabila Bellatrix i smrť Remusa.

Nech ho zožerú výčitky svedomia, ak v ňom ešte nejaké ostalo.

Pettigrew sa schúľil na bok a díval sa naň cez štrbiny pootvorených očí, z ktorých sa mu na špinavú podlahu kotúľali slzy. „Aj tak si na mňa krátky!”

Harry sa uškrnul. „Nemyslím. Naopak, mám dojem, že tvoje dni sú zrátané, Červochvost.”

Tomu malému tupcovi to vážne došlo. Nerátal s tým, že po ňom skočí. Zakvačil sa doňho ako kliešť, opakujúc, aby to vrátil späť, aby ho tu nenechával napospas tým hniúcim diablom, aby z neho sňal to kúzlo zabraňujúce mu v premene a...

Omráčila ho dobre mierená rana a ozvalo sa drobné puknutie, keď mu praskla chrupavka nosa. „To máš za Hermionu!”

A s tým opustil celu bez toho, aby o toho človeka vôbec ešte zavadil pohľadom.

oooOOOoooOOOooo

Harry sa ponáhlal domov. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď si pred dverami našiel pochodovať plavovlasého slizolinčana?

Iba si povzdychol a pripravil sa na nevyhnutné.

„Čo je?”

Malfoy nad tým privítaním nadvihol obočie a premeral si ho pohľadom. „Milý ako vždy, čo Potter?”

„Pozri, ja fakt neviem, o čo ti ide. Nemám na teba čas, takže...”

Draco ho schmatol za plece a tresol ním o vchodové dvere. Jeho tvár príliš blízko Harryho. „Pozri! Ja nie som idiot! Čo si spravil so Severusom?!”

Harry naňho ostal iba civieť. „Nechápem, o čom to...”

„Nerob zo mňa debila! Chcem ho vidieť! Hneď!” prikázal s tou svojou malfoyovskou panovačnosťou a konečne ho pustil.

Harry si napravil sako i pokrkváný habit a jeho pohľad sa na moment zastrel. „Prečo si myslíš, že...”

„Harry, dofrasa! Je posledným, kto mi z rodiny ostal! Prečo by sa so mnou nechcel stretnúť?! Menuj mi jeden jediný dôvod!”

Harry o jednom vedel, ale nebol si istý, čo by Draco spravil, keby mu ten dôvod prezradil, takže iba sklonil hlavu a pozorne študoval vzor dlažby pod nohami.

„Prisahaj, že nikomu o jeho existencii nepovieš. To je vlastne i dôvod, prečo som sa včera snažil ho ochrániť.“

Draco naňho iba nechápavo zísal. „Nepreskočilo ti? O čo tu ide?!”

Harry si prečesal vlasy rukami. „Pozri, ak mi to sľúbiš a ak bude Snape súhlasiť, dozvieš sa. Viac ti teraz nepoviem.“

Draco jeho čudnú ponuku chvíľu zvažoval, kým napokon nerozhodne prikývol. Ale pohrozil mu.

„Nemysli si, že sa ti znovu nechám napáliť. Včera som mal trochu vypité, ale dnes mám jasnú hlavu. A viem, čo som videl!”

„Sľubujem, stačí?”

Draco neisto prikývol. „Asi bude musieť.“

„Fajn, ozvem sa.“

Malfoy sa odmiestnil a Harry konečne vkĺzol dnu. Snape naňho už netrpezlivo čakal vo svojej izbe. Alebo teda skôr naňho čakal had.

Mladý muž sa zviezol na stoličku. „Mám dve správy, pane. Ale ani jedna nie je... práve dobrá.“

Snape rozvinul svoje mohutné telo, mierne sa nadvihol a pokynul mu. „Pošššúvam, pán Potter.“

12. Zákerný potkan

oooOOOooo

Harry nervózne podupkával nohou, nevediac, čo si počať, kým Snape iba trpezlivo čakal, kedy a čo zo seba konečne vysype a on sa dozvie, na čom vlastne je.

„Mám znenie tej kliatby, ale nie som si istý, či jej celkom dobre rozumiem," vyhrkol bez toho, aby na hada vôbec pozrel. „Nešlo to vôbec hladko, lebo Pettigrew sa pochopiteľne vzpíeral, ale použil som naňho Legillimenciu a on..." Vošiel si rukami do vlasov. „Na prvý raz klamal, preto som bol nútený ho preveriť. Mohol som si myslieť, že preňho ani splatenie láskavosti nebude nič znamenať. Je to vážne človek bez chrbtovej kosti," odfrkol si znechutene.

„Pán Potter," prerušil ho nedočkavo Snape, „nemohli by ssste prejsstť priamo k veci?"

Harry chvíľu mlčal a iba naňho uprene civel. „Samozrejme," povedal a poslušne pred ním odrecitoval celé znenie kliatby, ktorú naňho zoslal Pettigrew v tú osudnú noc. Snape vo svojom hadom tele vyzeral rovnako konsternovane ako sa tváril Harry, keď skončil.

„Teraz už chápete, prečo sa mi to zdá... čudné?" opýtal sa na dôvažok mladý auror a zvalil sa na stoličku umiestnenú pri malom okrúhlym stolíku, o ktorý sa oprel lakťom a rukou si podoprel hlavu, akoby vážila aspoň tonu.

Had sa chvíľu ani nepohol. Akoby zmeravel alebo čo. Až o čosi neskôr prejavil známky života, keď sa posunul na lôžku, sklóz z neho a zaujal miesto pred krbom, dívajúc sa do tých zlatých poskakujúcich plameňov ako uhranutý.

„Ani nie," odpovedal hádam po nekonečne sa vlečúcich minútach, ktoré Harrymu pripadali ako večnosť na položenú otázku. „Nie je to čudné. Ssskôr dômysseľne prefíkané a zákerné. Ten malý sssviniar! Ako to mohol vedieť?" zasyčal zlostne. Potom otočil ploskú zelenú hlavu k Harrymu a pozrel naňho štrbinami úzkych zreníc. „Ako dobre poznáte Pettigrewa?"

Harry sa nahol na stoličke a pokrčil ramenami. „Mám o ňom len základné informácie z jeho života. To, čo bolo v spise a tiež to, čo som sa dozvedel od Siriusa a Remusa. Prečo sa pýtate?"

Snape si odfrkol. „Žalossstne málo, ale budiššš. Peter Pettigrew sssa celý sssvoj život ssschovával v niekoho tieni. Ale občasss sssa blysssol. Bol to nemotorný a nie práve byssstrý čarodejník, ale mal jednu vlasstnosstť, ktorá ho... povedzme, robila trochu výnimočným. Vedel vdýchnuť kúzlam život. Vedel ich tvoriť. A to, čo on vytvoril, Black sss vaššším otcom prevádzali veľmi radi do praxe.“

Mladík si povzdychol a prečesal si vlasy rukami. „Ale tým ste sa predsa yyznačoval aj vy, nie? Spomínam si na vašu knihu Elixírov a kúzlo, ktoré som použil na Draca a skoro ho..."

„Zabil?“ dodal Snape a Harry s ťažkým povzdychom prikývol. Ruky si zložil do lona, kým Snape vysvetlil: „Moje kúzla boli jednoduché. Petigrewove prepracované a zdĺhavé. Ale fungovali bravúrne. Pamätám sss na príhodu, kedy váššš otec ssspolu sss Blackom nafúkli hlavu mladého Aubreyho Bertrama do dvojnásobnej veľkosssti.“

„Petrova práca?“ odtušil Harry a Snape pritakal.

„Fajn, ale to ešte nevysvetľuje znenie tej kliatby, ktorú si odskúšal na vás osobne. Mám sto chutí sa tam vrátiť a prinútiť ho prezradiť, čo tým vlastne myslel! Veď je to absolútna somarina!“ rozohnil sa spravodlivým hnevom, ktorý ho prinútil vstať zo stoličky a prechádzať sa hore-dolu popod okná s výhľadom do nie práve upravenej záhrady, ktorá sa nachádzala vzadu za domom.

„Nebude to potrebné,“ zaznelo stroho pred rohožky umiestnenej pred krbom, kde sa práve nachádzal Snape a Harry v tom momente zastal a pozrel naňho ako obarený.

„Vám... je to jasné?“ ozval sa najprv spýtavo a potom tú istú vetu v opytovacej forme vyslovil i v jej oznamovacej verzii. „Vám je to jasné.“

„Myslsím, že viac jasssnejššie to už byť ani nemôže, pán Potter.“

„Ale... čo tým potom...“ Harry sa zarazil. „Uvedomujete si, že ak sa zmýlite, môže to mať hrozné následky? Je to kliatba s podmienkou. Predsa by som sa len radšej vrátil a...“ už len vysloviť tú domnienku ho stálo silné nervy. Snape sa málokedy - *ak vôbec v niečom* - zmýlil. Ale ani on predsa nebol neomylným, no nie?

„Nie!“ zasyčal prudko a zdvihol sa do výšky, čo nemohlo nevyvolať svoju odozvu.

Harry sebou prudko trhol a v jeho ruke sa okamžite ocitol prútik. „Prepáčte,“ ospravedlnil sa ihneď Severus za svoje zbrklé chovanie a znova sa stočil pred krbom.

Mladý muž si povzdychol. „To radšej vy mne, pane,“ vložil sa do toho previnilo, znova schovávajúc cezminové drievko s jadrom fénixovho pera do vrečka nohavíc. „Reagoval som neprímerane.“

Snape sa zdá sa uškrnul. „Tak to ssste neboli sssám. Pettigrewov odkaz je jasssný. Ponížil ma tým najhoršším možným ssspôssobom. A užšš vieme aj prečo. Za zradu jeho pána. Asssi mal k Voldemortovi aj iný, ako podružný vzťah.“

Harry ho mlčky počúval a horúčkovo uvažoval nad tým, čo by mohlo byť tým najhorším možným ponížením v Snapovom podaní. Nič adekvátne mu totiž neprichádzalo na um.

„Čo tým teda myslel?“ opýtal sa s pocitom zahanbenia už len preto, že mu azda niekto sedel na kábli. Snape od neho odvrátil hlavu dúfajúc, že to priznanie bude aspoň o niečo menej trápnejšie. „Tak sssi to preberme ešššte raz, pán Potter. *Hadí jed, čo v žilách ti koluje, nech ťa sssvojou sssilou celkom opanuje. Do konca života budešš hltáť prach, kým nenájde sssa niekto, kto z teba nebude mať ssstrach, kto ťa o panictvo pripravý a ochotný sssi ťa bude v podobe tvojej hadej pred Merlinovou tvárou vziať!* Podľa mňa sa tu niet o čom baviť. Sssom nadobro odpísssaný.“

„To je hlúposť! A kolosálna!“ rozčúlil sa Harry spravodlivým hnevom.

„Vážne?“ zatiahol Snape ironicky. „Ak mi ukážete človeka, ktorý tie podmienky splní, vyvážim vás zlatom.“ A zahundral: „Nie, že by sssom nejaké mal.“

„Hovorím, je v tom háčik!“ trval tvrdohlavo na svojom.

Snape by sa bol zasmial, keby mohol. Rozkošný a naivný. „Nie, nie je,“ opravil ho kdesi na rozhraní vlastného pobavenia, zahanbenia a vidiny budúcnosti v tom nenávidenom hadom tele. „Sssom si viac ako issstý, že Pettigrew mal na mysssi presssne toto... Lásssku, obcovanie a manželský zväzok. Pozrite sssa na mňa, kto už len by dotiahol pred oltár nadrozmerného hada? Garantujem vám, že ak by sssa o to aj pokússsil, zavreli by ho pravdepodobne do blázince. Nie nadarmo sa vraví, že pomsssta je sssladká. Pettigrew sssa na mne musí náramne baviť. Jedno mu uprieť nemôžem. Nenávidel ma rovnako intenzívne ako Sssirius Black, ak nie viac.“

„Ob - čo?“ opýtal sa Harry prihlúplo.

Snape naňho po svojom monológú úkosom neveriacky pozrel. Toto mu robil naschvál? „Obcovanie! Sssúlož. Ssstratu panictva, pán Potter!“

Jeho takmer nečujné - *Ach* - sa stratilo v nasledujúcom tichu. A to v takom dokonalom, že by bolo počuť cinknúť i špendlík o podlahu, akoby mal váhu kovadliny.

Potom Harry vybuchol. „Veď vravím, že je v tom háčik! Okrem toho, že to znie takmer prehistoricky, vy nie ste panic! Nemôžete byť. Máte viac ako štyridsať a okrem toho, sám ste vravel, že ste sa stretával s Lockhartom, takže...”

Svätý Godrick, bolo vážne šialené baviť sa s tým mužom na takú chúlolistivú tému, pritom cítiť ako vám horia líca, ale... Ako sa o tom nemali zhovárať, keď sa zdalo, že sa celý problém točí okolo Snapovho... okolo jeho... Pre Merlina, toto bude rozhodne jeho smrť!

Keby mohol, Severus by sa prepadol od hanby do horúcich pekiel. Alebo by tam poslal aspoň toho malého, blchami prelezeného potkana. Ovšem, až potom, akoby ho stiahol za živa z kože! Čert mu bol dlhý, absolvovať tento trápny rozhovor. A nechcel si ani predstaviť, čo bude nasledovať potom...

„Myssslíte sssi, že ja to neviem? Že mi užššlo, aký mám vek?!” ozval sa podráždene.

„Prepácte, len som chcel...” začal sa ospravedlňovať, ale napokon bezradne stíchol. Bolo to ozaj nepredstaviteľné. *Snape a panic?!* Navyše, splniť tie úlohy bude zjavne poriadny oriešok. Vedel, že Snape sa ocitol v štádiu, kedy tento boj s Pettigrewovov kliatbou hodlá nadobro vzdať. Hovoril to tón jeho hlasu, i matný lesk očí. Vlastne, celkový postoj jeho hladkého tela.

Zamyslel sa. *Musí predsa existovať nejaká možnosť... šanca... I keď len mizivá!*

„Povedal sssom, že sssom sa sssretával sss Lockhartom, ale medzi nami nikdy nedošššlo k... pohlavnému sssstyku. Neprial sssi to ani jeden z nás. Pochopte, už len tá predsstava, že by ma... alebo ja jeho...” v duchu ďakoval aspoň za to, že sa hady nedokážu červenat. „Okrem toho, ak sssa to tak vezme, nikdy sssom nemal žiadny milosstný život, hoci viem, aké klebety sssa o mne niessli už i Rokfortom v čassoch, keď sssom ho navštevoval ako ššštudent. Nič z toho nebola pravda. Vždy sssom bol... hanblivý typ a nedôverčivý. To hlavne. Neviem, odkiaľ alebo ako sssa to Pettigrew dossvedel. Dokonca exisstuje kúzlo, ktorým sssa to dá overiť. Možno ho poznal, i keď sssom na pochybách, lebo patrí do kategórie liečiteľsskej príručky a len málokto sssa o to zaujímal, pokiaľ sssi to ovšššem nezvolil ako sssvoje budúce povolanie.”

Harry prikývol s vážnou tvárou. „To by sedelo.”

Snape pochopil, že to nemyslel ako urážku a pokračoval. „Nessskôr, keď sssom sa dossstal k Temnému pánovi na nejaké to laššškovanie nebol čas. Sssússtredil sssom sssa iba na to, aby sssom prežil. S Lockhartom to bol iba malý, pomerne nevinný úlet. Ssstretli sssme sssa sssotva trikrát.”

Mladší čarodejník sa poškrabal po čele a prstom si chvíľu zamyslene prechádzal po starej, vyblednutej jazve. „Čo teda urobíme?”

Had sa k nemu otočil. „Najprv... by sssom sssa rád sssretol sss Dracom. Aj tak už o mne vie.”

„Dobre. Hádám spolu... niečo vymyslíme. Viac hláv, viac rozumu, ako rada vraví Hermiona.”

Snape prikývol. „Ďakujem, pán Potter. Za všetko.”

Harry bol na odchode, keď sa zastavil a obzrel sa za ním cez plece. „Ešte to nevzdávajte, pane.

Prisahám, že vám pomôžem. Zatiaľ ešte neviem ako, ale ja na niečo prídem.”

Snape sa miesto odpovede odvrátil.

Čo už sa tu dalo vymyslieť? V duchu sa mu vybavil obraz odpornej budúcnosti. Toto nepripustí. Radšej zomrie, ako by mal takto žiť aj naďalej...

13. Elixír najmocnejší na svete

oooOOOooo

Draco vošiel dnu a premeral si Pottera spokojným, i keď trochu povýšeneckým pohľadom. Zbavil sa zvyškov popola, keď vstupoval a zhodil zo seba plášť.

„Tak vidíš, že sa so mnou chcel stretnúť,” začal bez pozdravu, „i keď nechápem, prečo v takú neskorú hodinu,” zamrmlal.

Harry potlačil povzdych a zamračil sa. „Kde si nechal svoje povestnú zdvorilosť?”

Iba si teatrálny odfrkol. „Ahoj, Potter.”

Mňa nevytočíš, pomyslel si Harry a nahlas povedal: „Myslel som, že toto už máme dávno za sebou," nadhodil zdánlivo pokojne, i keď to v ňom začínalo vriieť. Ale nie kvôli nemu. Skôr kvôli tomu, že bol na vážkach a nebol si istý, či ten Snapov nápad stretnúť sa s ním je práve najlepší nápad.

Draco sa nad tým ani nepozastavil. Miesto toho k nemu podišiel bližšie a položil mu ruku na plece. Dokonca sa odvážil priblížiť natoľko, že sa takmer dotýkali nosmi. A urobil ešte viac. V ďalšej sekunde sa drzo naklonil bližšie a vlepil mu na ústa nečakaný, rýchly bozk. Išlo síce len o také neškodné cmuknutie, ale stačilo to na to, aby ho Harry od seba ihneď odsotil a rozčúlil sa.

Draco sa nad jeho prehnanou reakciou iba bavil, ale úsmev mu zamrzol na tvári, keď pred Potterom cúvol a odrazu narazil chrbtom do akejsi steny. Otočil sa, aby zistil, že tú stenu tvorí hrudník Geoga Weasleyho, ktorý sa naňho mračil ako boh pomsty. Vyznievalo to o to pôsobivejšie, že Draca o hlavu prevyšoval.

Mladý Malfoy zneistel, keď mu na plece dopadla nie práve najjemnejšie jeho ruka. Modrý pohľad, ktorým ho milenec obdaril doslova mrazil, i keď v ňom horel nespútaný oheň, ktorý dokázal zdá sa vybadať len on a hoci v ňom bublali skryté obavy, i tak sa zachvel túžbou.

„Ospravedlníš nás, Harry?" ozval sa nízko posadeným hlasom George Weasley. „Musíme si niečo vyjasniť," div nezaškripal zubami.

Harry iba nedbalo mávol rukou, baviac sa Dracovým výrazom v bledej tvári.

„Ale to nemôžeš! Mám stretnutie!" začul ešte blondiakove protesty, ktoré prehlušil Georgov hlas.

„Harry, tá druhá hosťovská je voľná, však?"

„Iste, poslúž si," zanôtil a v duchu sa tešil, že to bol vynikajúci nápad pozvať i Geoga. Aj keď sa jednalo o ďalšiu osobu, ktorej sa bude musieť priznať, nespravil tak bez toho, aby sa vopred neporadil so Snapom. Ten kupodivu súhlasil.

„George! Nie je..."

Spokojný povzdych.

„Nemôžeš! Čo keď príde..."

Hrdelný ston.

„Nepočká to?!" posledný Dracov pokus o chabý protest, kým sa dvere za dvojicou zabuchli a stlmili tak Dracove ohnivé námietky, ktoré sa nebál dávať nahlas najavo.

Harry stál v hale a bavil sa jeho bezmocnosťou, ktorá pomaly, ale isto ustávala a tavela sa do vzrastajúceho vzrušenia, kým neutíchlo i to, akoby uťal.

Vďaka merlinovi za tlmiace kúzla, pomyslel si vďačne a vrátil sa do kuchyne, aby dokončil večeru.

oooOOOoooOOOooo

Trvalo to pekných tridsať minút, kým sa obaja znova objavili. Draco sa ešte stále mračil a trhanými pohybmi si naprával oblečenie, ktoré už nevyzeralo ako zo škatuľky. George sa tváril spokojne, ako kocúr, ktorý práve vylízal plnú misku smotany.

Harry sa nad tým obrázkom v duchu pousmial. *Vylízať vylízať, ale určite niečo celkom iné*, napadlo mu bezprostredne, za čo sa okamžite vyhrešil a odsunul tie laxné predstavy do zabudnutia.

Draco sebou žuchol na stoličku a vzápätí ticho sykol, keď ho zaboľ stále citlivý zadok. Napokon sa pohniezdil a aj vďaka tomu si nevšimol ten spiklenecký pohľad, ktorý si Harry s Georgom vymenil.

„Kedy príde?" ozval sa trochu namosúrene, zazerajúc na svojho milenca spod plavých mihalníc.

Harry sa k nemu otočil a ponúkol ho kávou. Kým si tí dvaja *vyjasňovali* isté skutočnosti, mal čas premyslieť si, čo mu vlastne povie.

„Hm, Severus tu bol celý ten čas, ale..." nestihol ani dokončiť, lebo Malfoy ho nenechal.

Draco prudko položil šálku na tanierik až to tak cinklo a nepekne naňho zarezal. „A to mi hovoríš až teraz?! Vieš, ako nerád čaká! Zaveď ma k nemu!" prikázal a zdvihol sa zo stoličky.

Harry vrhol pohľad na hodinky a evidentne zneistel. Bolo pred polnocou a Severus ešte... nebol vo svojej koži. Ale dobre. Aspoň mu Draco potom ľahšie uverí. Alebo skôr zdrhne.

„Tak dobre, pod'," vyzval ho, zatiaľ čo si George sadol na Dracovo miesto a dopil jeho kávu, usmievajúc sa popod nos a očakávajúc, ako jeho milenec zareaguje.

Výkrik, ktorý sa k nemu doniesol ho pobavil a vyvolal mu na perách o čosi širší úsmev. V nasledujúcej sekunde však tresli dvere a Draco sa do Harryho poriadne obul a vynadal mu za ten nemiestny žart, ktorý by skôr očakával od Georga ako od neho.

Ale Harrym to ani nepohlo. Stál opretý o dvere Snapovej spálne a čakal, kým Dracov teatrálny monológ konečne dospeje ku koncu.

Malfoy si vošiel rukami do vlasov a zlostne zafučal: „Akoby si nevedel, ako neznášam hadov! Si vážne idiot, Potter!"

V tej chvíli sa rozhodol zapojiť i George. Pristúpil k Dracovi a vzal ho do náručia. „Si v pohode?" staral sa.

„Chcel ma nechať zožrať tomu svojmu hadovi!" postážoval sa, keď sa mu pretočil v náručí, ale ani u Georga nenašiel pochopenie, lebo ten sa na jeho zlosť ticho chichúňal.

„Čo je?!" vybehol i po ňom.

Ryšavý dlháň iba pokrútil hlavou s tým svojím bohorovným úsmevom a odvetil: „Nemyslím si, že by mal na teba Snape zálusk."

Draco už-už otváral ústa, aby mu niečo povedal pekne od pľúc, keď si uvedomil význam tých slov a očami blysol po Harrym.

„To je... Ten had je *Snape*?!" zvolal o poznanie vyšším tónom hlasu.

Obaja prikývli. George i Harry.

„Ale to nie je možné!" zvolal neveriaco.

„Ale je. Ak sa trochu upokojíš, všetko ti vysvetlím, kým sa k nám sám o chvíľu nepripojí. Si za?"

Draco naňho ohromene civel, kým napokon absolútne konsternovane neprikývol na súhlas. George ho odviezol do obývačky, usadil vedľa seba, chytil ho za ruku a Harry sa pustil do rozprávania.

Než sa k nim Snape krátko po polnoci pridala, bol oboznámený s celou tou nešťastnou situáciou.

oooOOOoooOOOooo

„Takže on vážne nekecal?" opýtal sa vyjavene, keď mu Severus potvrdil Harryho slová.

„To rozhodne nie. Mimochodom, ten tvoj výkrik, skoro mi potrhla ušné bubienky."

„Prepáč. Ja len... neznášam hady od chvíle, keď..." povzdychol si. „No, keď som si myslel, že si zomrel na to uhryznutie."

Snape prikývol, ale nepovedal nič.

„Celý problém je len v tom, že musíte nájsť niekoho, kto by vás miloval, vzal si vás a... no, ved' viete..." habkal George, „strávil by s vami svadobnú noc?"

Snape nadvihol obočie, čierne oči bodali. Baviť sa o tom s Potterom bola jedna vec, ale baviť sa o tom s Potterom, Weasleyom i Dracom, druhá.

„Počul som dobre? *Len*? Myslíte si, že je to také jednoduché? Alebo máte na túto vec hádam nejaké prijateľné riešenie, pán Weasley?" ten hlas rezal ako žiletka.

George pokrútil hlavou. „Ospravedlňujem sa. Nemyslel som to tak ako to vyznelo, pane."

Snape uhol pohľadom. Trápnych situácií mal za toto krátke obdobie nazbieraných v rukáve viac ako dosť a bol si istý, že ešte nie je všetkým dňom koniec.

„V poriadku. Aj vy prepáčte mne moju podráždenosť. Nevidím totiž žiadne východisko z tejto situácie, takže..."

„Ako nie? Stačí si niekoho vziať!" vyhrkol Draco a pozrel na Harryho, hryzúc si spodnú peru, akoby čosi zvažoval, ale ten si ho veľmi nevsímal, lebo civel kamsi do zeme s tým svojím neprítomným výrazom.

No potom sa odrazu prebral, aby naňho zagánil. „A zvyšok tej podmienky ti ušiel, čo?!"

Draco sa iba uškrnul a oprel o Georgovo plece ako o vankúš. „To vôbec, ale nie som taký obmedzený, aby som nevedel vyriešiť taký problémik." Celý jeho zjav odrážal toľko sebavedomia, že by ho mohol pokojne rozdávať a nebudlo by mu.

I Snape spýtavo nadvihol obočie a vykřivil pery. „Vážne? Tak to som zvedavý ako."

„Krstný otec," nahol sa Draco dopredu, lakte si oprel o kolená, „to mi chceš vážne tvrdiť, že ťa ani nenapadlo použiť niečo, čím by sa to dalo veľmi ľahko doceliť? Veď si pre merlina ten najlepší majster elixírov pod slnkom!" zvolal vyjavene a Snape sa zamračil.

„Ak máš na mysli... to, čo ja," vložil sa do toho zdráhavo, pričom Harry nemal poňatia, o čom je reč. George sa zamračil. „Hovoríš tu o Amortencii, Draco?"

Draco spokojne prikývol, znova sa oňho oprel a založil si ruky na hrudi. Snape vyzeral zamyslene, akoby preberal všetky možnosti a Harry... bol asi jediný, ktorý sa rozhodol zaprotestovať.

„Nie som si istý, či je Amortencia dobrý nápad. Čo ak sa to zvrhne a profesor ostane kvôli tvojmu nápadu hadom už navždy?"

Draco si nad tým iba odfrkol. „Netáraj! V tých podmienkach predsa nestojí nič o tomto. Amortencia je dosť silný elixír na to, aby ten cit vyvolala v komkoľvek a stačí to na to, aby sa splnil cieľ. Láska, svadba, sex."

George sa zadíval na Snapa a pokrčil plecami. „Podľa mňa to za pokus rozhodne stojí. Mali by ste to brať ako reálnu možnosť, pane. Draco má pravdu."

Snape vstal z kresla, obišiel ho a postavil sa ku krbu. Chvíľu sa iba mlčky díval do jeho plameňov, kým napokon neprikývol i on.

„Dobre. Za pokus to vážne stojí. Ale... stále potrebujem niekoho, komu ten elixír... dáme vypiť."

Draco sa spokojne usmial. „O to sa postarám. Spoľahni sa na mňa."

Harry sa zahniezdil. Dnešný večer sa mu proste nepozdával od samého začiatku, rovnako ako i celý tento rozhovor. Akoby mohla Amortencia vyriešiť všetko na svete!

Ale Draco pokračoval ďalej. „Jednoducho podám inzerát na miesto asistenta, spravím výberové konanie a hotovo. Samozrejme, za primeranú finančnú odmenu."

Harry sa musel ovládať, aby mu nepadla sánka až kdesi na zem. Toto už vážne prekračovalo všetky medze. *Výberové konanie na manžela?* Ten Malfoy sa celkom pomiatol!

„To ako fakt?" uškrnul sa George, ktorému sa zdá sa celý ten nápad veľmi pozdával a možno mu aj prišiel vtipný.

„Prečo nie?" zamrmal Draco. „Vieš koľko žiadostí o pracovné miesta sa kopí u nás na personálnom? Sú tam dokonca priložené i fotky," usmial sa a pozrel na Snapa. „Krstný otec, pokojne si budeš môcť vybrať podľa svojho vkusu."

Harrymu sa stiahol žalúdok. Otočil sa k Snapovi, ktorý práve uhol pohľadom a prikývol svojmu krstnému synovi, dávajúc mu súhlas zjavne na čokoľvek, čo si ten plavovlasý zmätok pomyslí. Tento večer bol vážne katastrofou. Preňho určite. Preto sa v duchu zaprisahal, že vymyslí iné, prijateľnejšie riešenie.

oooOOOoooOOOooo

George i Draco sa odletaxovali až nad ránom. Harry bol po zvyšok noci podivne mlčky, čo si Severus nemohol nevšimnúť.

„Deje sa niečo?" opýtal sa ho, keď osameli.

Harry naňho pozrel a pokrútil hlavou. Tmavá ofina mu padla do čela. „Nie ja... dúfam, že to vyjde. Naozaj si želám, aby sa tá kľatba zlomila, len..."

„Ďalšie len?" pousmial sa Snape, čo vyvolalo jemný úsmev i na Harryho perách.

Harry prikývol. „Áno. Ďalšie. Len sa bojím, aby sa nestalo niečo horšie. Predsa len, je to kľatba s podmienkou a... ak to nevyjde..."

„Vyjde. Určite. Draco má pravdu. Ten elixír zabezpečí dokonalé dodržanie tých Pettigrewových podmienok. Pán Potter, pripusťme si, iná možnosť pre mňa vlastne ani neexistuje."

„Vždy je aj iné riešenie," trval na svojom.

Snape sa nad jeho naivitou zasmial príjemným, zmyselným smiechom, z ktorého sa zachvel. „A máte ho, ak sa smiem spýtať?"

Zvláštne, ako nádejne znel ten zamatový hlas. Akoby očakával... neočakávané. Bol mu tak blízko, znel tak sladko a voňal... až sa mu zatočila hlava. Mal chuť načiahnuť sa po ňom, pritiahnuť si tú tvár k svojej a znova okúsiť tie poddajné, mäkké pery.

Zažmurkal, preberajúc sa z dočasného poblúznenia zmyslov a sklonil hlavu. „Nie. Nemám.“

Harry sa otočil na päte a dal sa na strategický ústup. Vybehol z obývacej izby a zavrel sa vo svojej pracovni, dúfajúc, že sa zatvára i pred vlastnými zmätenými pocitmi, búšiacim srdcom a roztrasenými nohami.

Márne.

Búrka, ktorá zúrila v jeho vnútri sa nedala utíšiť ani pohárom dobrej whisky.

A kým si on takto spytaval svedomie, Snape si privolal rozčítanú knihu a zaujal miesto v kresle, mysliac na tie zelené oči, na vláčne ústa a na to, čo malo nevyhnutne prísť.

15. Kandidátka

ooo○○○○ooo

Bozkával ho tak náruživ, akoby chcel z toho štíhleho tela vo svojom náručí vysať samotnú dušu. Sladkú, mladú a omamnú spôsobom, ktorý nedokázal opísať jediným normálnym slovom. Jeho zastretý mozog pripomínal momentálne Zakázaný les zahalený mliečnou hmlou takou hustou, že si človek nedoviedel na špičku nosa ani s vynaložením väčšej námahy.

Severus nemal tušenia, ako k tomu došlo. Najprv sa rozprávali a potom...

Potom sa ho Potter snažil presvedčiť o tom, že Dracov nápad je totálna hlúposť. Nikto si nemôže vybrať partnera na inzerát a ešte pri niečom takom dôležitom ako je zlomenie kliatby.

On na to podráždene odvrkol, čo iné mu asi tak ostáva, ak vezme do úvahy nielen tú kliatbu, ale i vlastný nevábny výzor, čo Potter zakontroval vyhlásením, že o krásu tu predsa nejde a keby aj, Snapova charizma je oveľa viac sexy ako celý Malfoyov načančaný ksichtík.

To na chvíľu zobralo Severusovi vietor z plachiet, ale len dovtedy, kým sa Pottera zamatovým hlasom podfarbeným šťavnatou iróniou neopýtal, či sa na to nechce podujať sám, ak je taký múdry.

Ale nedokázal si už spomenúť, čo mu Potter na to odpovedal.

Tie bozky, ktoré si teraz s takým zápalom vymieňali boli horúce a nekonečne slastné. Krásne elektrizujúce. Paralyzujúce jednu jeho mozgovú bunku po druhej. Údy mu malátneli a srdce bilo ako šialené.

Potterove ústa boli sladké ako čerešňový kompót, aróma, ktorá sa držala na jeho šťavnatých perách od večere ako sladký, lepkavý povlak. Nevedel sa ho nasýtiť. Pripadal si ako motýľ, ktorý po dlhom období hladu objavil životodarný nektár a iba hltavo sal a sal.

Severus sa k nemu tisol, zvieral ho v náručí a želal si, aby mu mohol byť ešte bližšie, hoci sa to zdalo byť nemožné. Jeho ruky boli ponorené v hustej záplave tmavých nepoddajných vlasov, prsty blúdili po šiji i pleciach, masírovali, hnetli a potajme obdivovali vypracovanú stavbu silných svalov mladého aurora. Nie, Harry Potter rozhodne nebol žiadne tintítko, i keď bol vzrastom o trochu nižší.

Starší muž bol naňho plne sústredený. Ako na ten najvzácnejší elixír, ktorý si vyžaduje jeho plnú pozornosť, koncentráciu a citlivé zaobchádzanie.

A potom to... skončilo. Tak náhle ako k tomu i zjavne došlo.

Odrazu precitol.

Chvíľu na seba ostali zmätene pozeráť a on sa potom iba vychytil s tichým ospravedlnením, ktoré mu bolo isto sotva rozumieť, len aby sa zavrel vo svojej izbe. Izoloval sa pred ním i pred vlastnými pocitmi, ktoré boli z nejakého dôvodu práve v tejto chvíli až žalostne obnažené.

Severus sa opieral o dvere izby, zadýchaný, so zrumenenými lícami a... vlhkými očami. Zdvihol si ruku k tvári, keď ucítil tú slasnú vlhkosť a dotkol sa vlastného líca. *Slza?* Kedy naposledy sa mu stalo niečo také? Nemal tušenia...

Nikdy predtým sa takto necítil. Rozpoltene. Zničené. Frustrované. Nevediac, čo si počať.

Vždy a na všetko vedel nájsť vhodné riešenie. Vedel zvrátiť škodlivé prekliatie čiernej mágie. Poznal elixír na každý neduh (*teda takmer na každý*). Ale nemal potuchy, čo s pocitom, ktorý spôsobil v jeho

vnútri to šialene divné zvieranie. Akoby mal v duši čiernu dieru a pomaly sa do nej prepadal. Pomaličky a po ukrutne malých kúskoch.

„Toto musí prestať," zamrmal si popod nos, keď sa ako tak spamätal. Odlepil sa od dverí, ktoré mu dosiaľ poskytovali stabilitu a prešiel k okrúhlemu stolu, na ktorom trónila tácka s džbánom plným vody i s prázdny pohárom. Nalial si a vypil ho do dna.

Potom sa presunul k oknu a zažíval sa do tmavej noci. Netrvalo dlho a ocitol sa v záhrade dúfajúc, že mu čerstvý, chladivý nočný vzduch prinavrúti ak nie zvyšky zdravého rozumu, tak potom aspoň kúsok z tých útržkov stratenej rovnováhy. Potreboval to ako soľ.

oooOOOoooOOOooo

„Ty ma vôbec nepočúvaš!" zarazil sa náhle mladý plavovlasý muž, ktorý už hodnú chvíľu hovoril a rozkladal pred ním na stôl akési papiere s priloženými fotkami.

On sa dokázal iba mračiť a nenápadne sledovať Potterov nahnevaný výraz v tvári, ktorý venoval jeho krstnému synovi i jeho kvetnatému prejavu. A tým papierom.

Draco si povzdychol, keď Severus ticho namietol, že počúva. Naklonil sa v kresle a bez zjavného záujmu si prezeral jednotlivé fotky.

„Títo piati sú ochotní splniť všetky podmienky do bodky. Čistokrvní je iba Byron Crown a Baltazar Queen, ale na tom myslím nezáleží. Sú dobre stavaní a hlavne zdraví. Žiadne pohlavné choroby. Vyberal som ich veľmi starostlivo."

„Tým som si istý," zahundral uštipačne Potter. Draco po ňom šľahol pohľadom, ktorý hovoril za všetko - *Aký máš problém?!*

„Nemusíš si vybrať hneď," dodal jeho krstný syn pohotovo. „Preštuduj si podklady a pozri si fotky. Pokojne si ich môžeš aj obzrieť naživo. Zariadim to, nebude to vôbec problém. Byť na tvojom mieste, určite by som neváhal. Aspoň nie potom, čo musíš vyplniť i poslednú časť kliatby."

Severus naňho krátko pozrel, kým znova nesklopil zrak k podkladom o jednotlivých kandidátoch na vhodného životného partnera. *Krátkodobého*, ako to nazval Draco, trvajúc na svojej teórii o možnosti okamžitého rozvodu.

„Keby som bol na tvojom mieste, asi by som zvolil Byrona," ozval sa, ponúkajúc mu svoje neoceniteľné rady. George Weasley, ktorý doteraz iba ticho sedel vedľa neho odložil rozčítaný časopis a blysol po ňom veľavravným varovným pohľadom, ktorý si samozrejme nemohol Draco všimnúť, lebo bol stále zaujatý svojím vysvetľovaním.

„Je vysoký a tmavovlasý, má zelené oči a včera dosiahol tridsať. Aj vekovo by ti vyhovoval najviac. Okrem toho, je skúsený a aktívny, takže by ťa v posteli ľahko viedol."

Harry švihol po Severusovi skúmavým pohľadom. Ten cívil na Draca ako obarený, neschopný uveriť, tomu, čo počuje. Jeho inokedy bledé líca sa postupne sfarbovali jemnou ružovou, oči temneli smolným odtieňom a ústa sa sťahovali do tenkej linky.

Georgeov pohľad sa v tejto chvíli - *keď Draco vyzdvihoval isté telesné proporcie spomínaného muža* - veľmi podobal tomu Snapovmu.

Severus ho rýchlo zarazil. Bleskovo pozbieral papiere, poďakoval svojmu krstnému synovi za námahu a opustil miestnosť, kde sa napätie momentálne dalo doslova krájať.

Draco sa spokojne usmial, tešiac sa z dobre vykonanej práce aj z toho, ako zabodoval. Až kým si nevšimol dva pohľady, ktoré ho doslova prešpikovali.

„No čo zas?!" zvolal frustrované a rozhodil pritom rukami.

Harry bez slova zmizol a George utrúsil: „Takže... má chutný zadok?"

Draco prikývol, nevedomujúci si, že balansuje na tenkom ľade. „Má. Naozaj. Podmienkou bola promenáda v plavkách. Iste chápeš, že by som nemohol krstnému otcovi dohodiť len tak kohosi."

„A čo tá poznámka s tou kladou a mravcom?" pokračoval George nebezpečne nízko posadeným hlasom, ktorý už samotný mohol Draca varovať.

Draco mykol plecami. „Rýmovačka, nepoznáš? Mraveneček v lese, ťžkou kladu nese!"

„Nie, nepozná!" ozval sa a jeho zuby nepekne zaškripali.

Plavovlasý mladík až teraz zbystril pozornosť. „Hej, veď som ich nevyberal pre seba!“ bránil sa.

„Veď nie,“ zahučal George. „Ale tá promenáda v plavkách bola nutná?“

„Isteže! Ako inak som mal čo najlepšie posúdiť kvalitu materiálu?“

George nad tým iba otvoril ústa a zažmurkal. Nevedel, či sa smiať, či plakať, alebo ho rovno na mieste prekliatť.

No stačilo, aby sa Dracovi na tej nádherne anjelskej tvári zjavil previnilý výraz a už cítil, že mäkne ako maslo. Mladší muž sa k nemu prisunul a stočil sa mu v náručí ako mača. Nemohol ho neobjať.

Nemohol sa perami nedotknúť bledého čela a nevtisnúť naň bozk.

„Myslím, že žiarlivosť je fajn...“ začal Draco tmeným hlasom, „a lichotí mi, ale...“ zdvihol k nemu tvár.

„Ale?“ ozval sa George chrapľavým hlasom, dívajúc sa mu priamo do šedých očí.

„Nie je na mieste,“ dodal vážnym hlasom.

„Nie je?“ uisťoval sa George. „Nezdalo sa mi, že by...“

Na perách mu pristál štíhly prst, ktorý ho prinútil nedokončiť. Pohladkal mu ústa v jemnom dotyku a napokon skončila tá ruka na líci. Prinútila ho skloniť hlavu a spojiť ich ústa v nežnom, krátkom bozku.

„Chcem ťa,“ zašlevelil Draco s ústami blízko jeho pier.

„Tu?“ odpovedal otázkou rovnako naliehavý šepot.

„Vezmi ma domov,“ pobozkal ho na bradu, „a pomiluj ma, George Weasley.“

Miestnosť naplnila eufória, vzrušenie a čosi, čo sa Draco bál pomenovať, ale čo sa mu páčilo cítiť. Bolo to asi prvý raz, čo to postrehol a... bol tým čímsi doslova zahltentý. A páčilo sa mu to - k vlastnému údivu.

„Vaše želanie je mi rozkazom.“

oooOOOoooOOOooo

Nikdy predtým nebol Harry zúfalejší. A nebolo to preto, lebo sa mu dovolenka blížila nezadržateľne ku koncu.

Sedel v kuchyni ako taký zmok a listoval v tej Dracovej kandidátke, ktorú vytvoril pre Severusa za jediný deň.

„Byron Crown. Tridsať, zelené oči a tmavé vlasy. Štíhly, ale dobre stavaný,“ čítal stručné poznámky písané Dracovým úhľadným písmom, trochu ostrým a nakloneným doprava. Nad obvodovými mierami iba nadvihol obočie, ale nad jedinou dĺžkovou mierou štipľavo zahrešil.

Papiere si vypožičal od Severusa tesne pred tým, ako sa rozlúčili a on sa mal znova premeniť. Sľúbil, že ich nezničí, hoci bol jasne proti. Iba si ich pozrie a vytvorí si na mužov vlastný názor. Severus súhlasil, ale i tak bol mĺkvy a uzavretý do seba.

Baltazar Queen mal nakrátko ostrihané vlasy farby piesku, priehľadné modré oči a trochu väčšie pery. Jeho postava pripomínala svalovca z muklovského katalógu **Muscle & Fitness**. Ani podčiarknutá poznámka - *iba deväť v stoporení* - by nemusela odradiť. Dracovi sa to však z akéhosi dôvodu zdalo dôležité.

On si na tom nikdy nezakladal. Nebol ako ostatní chlapci, ktorí by sa veľkosťou svojho prirodzenia zaoberali priveľmi a viedli o tom zbytočné reči, či závistlivo by na toaletách alebo v sprchách poškuľovali po spolužiakovom vtákoví.

Podľa jeho názoru nešlo ani tak o veľkosť, ako skôr o techniku. V dobrom sexe určite.

Tretím kandidátom bol Aidan Wright. Bol nižšieho veku, celkom sympatický, čiernovlasý a ochotný v posteli experimentovať. Harry tú stránku musel vyrovnáť kúzlom, lebo ju zjavne Snape pokrčil s úmyslom vyhodiť, ale potom akoby si to bol rozmyslel.

Devon Sullivan mal odfarbené vlasy na červeno, z boku na krku farebné tetovanie hada a neprekážala mu submisívna poloha. I túto informáciu Draco podtrhol ako dôležitú.

Posledným kandidátom bol Howard Falco, mierne zavalitý plavovlasý muž s bradou a fúzmy pod trochu rozčapeným nosom.

Harry si povzdychol. Byť na Severusovom mieste, naozaj by netušil, koho si vybrať. Nechal papiere na stole, vstal a pomasíroval si stuhnutú šiju. Zhasil svetlo v kuchyni a pobral sa na poschodie.

Krátka sprcha, rýchle osušenie pomocou kúzla a vliezol unavený do postele. Dúfal, že čoskoro zaspí. Nezaspal.

Iba sa prevaľoval z boka na bok, premýšľajúc o tom ich poslednom bozku a o tom, kto z tých mužov by mohol Snapovi najviac vyhovovať.

Myšlienky, ktoré sa mu rojili v hlave boli čoraz útočnejšie, čoraz odvážnejšie a možno i bizarnejšie. Povzdychol si, keď sa už znova raz pretočil na chrbát.

Hermiona. Musí to s ňou prebrať. Nemá inej šance. Ak chce Snapovi pomôcť, tak...

Doparoma! Čo vlastne chce?!

Na túto otázku zjavne neexistovala uspokojivá odpoveď. Určite nie tu a teraz.

16. Dobrá rada nad zlato?

oooOOOooo

Harry vypadol z krbu v Hermioninom byte bez toho, aby sa potkol o vlastné nohy. Už ho čakala. Len čo vošiel a odstránil zo seba zvyšky nánosov popola, ktoré sa cestou sem v krbe zvířili a ostali v jeho vlasoch a na odeve, objala ho a pobožkala na líce.

„Vitaj,“ usmiala sa. „Ale nemám na teba veľa času, Harry. O pol hodiny má prísť Blaise. Chce ma niekam zobrať,“ pochválila sa a potom sa zatvárila trochu neisto. „Ale nepovedal kam, vraj sa mám nechať prekvapiť.“

Harry ledva prikývol. Ale nemohol sa netešiť jej nadšeniu, keď sa zdalo, že je nadmieru spokojná. A hlavne, keď sa na scéne objavil niekto, kto mal o ňu taký záujem. Povedzme si úprimne, Ron sa vždy skôr zaujímal o kuchyňu a sex, brániac sa zakaždým tým, že je predsa normálny chlap.

Harry to nikdy nekomentoval, hoci sa párkrát pristihol pri tom, že má na jazyku nie práve priateľskú poznámku na margo tých jeho *chlapských* rečí. Akoby on bol menej mužom len preto, že je na chlapov!

„Neplánoval som sa zdržať dlho, i keď...“ prehrabol si rukou vlasy a zadíval sa kamsi ponad jej plece. „Asi to bude znieť trochu šialene,“ dodal, spomínajúc sa chvíle v druhom ročníku na Rokforte, keď si začínal myslieť, že sa pometol, pretože počul - *hlasy*. Iste, nakoniec vysvitlo, že ovláda parselčinu, ale i tak sa vďaka tomu cítil ešte viac *iný* a nie práve v dobrom slova zmysle. Bolo hrozné mať s Voldemortom toľko spoločného.

Otriasol sa, zaháňajúc zlé spomienky preč od seba.

Hermiona sa naňho vlúdne usmiala, ale to ho už ťahala do kuchyne. „Urobím nám kávu a ty mi zatiaľ všetko porozprávaš, dobre? Sľubujem, že si ťa vypočujem do konca, bez prerušenia.“

„No, káva mi príde vhod,“ poznamenal a zaujal pri štvorcovom bielom stole so svetlozeleným obrusom a vázičkou s kvetmi miesto na jednej zo stoličiek. Bez väčších priesťahov sa pustil do rozprávania, dívajúc sa väčšmi na svoje prsty, ako na svoju dlhoročnú priateľku.

„Okrem mňa o tom vie iba Draco a George,“ dodal na záver monológu a prijal podávanú šálku. Až potom sa na ňu krátko pozrel.

„Prečo George? Draca by som ešte prijala, profesor Snape je jeho krstný otec, ale George? To už by som skôr tipla Rona,“ ohrnula pery a sadla si na stoličku oproti nemu.

Harry bral ako plus už len to, že ho niečím neovalila po hlave, lebo jej čosi také zamlčal, ale naopak, vyjadrila pochopenie a odobrila mu to. Sama by nevedela, akoby na čosi také reagovala v tom rozpoložení, v ktorom sa nachádzala na počiatku nútenej dovolenky.

„George a Draco sú teraz spolu, nevraavel som ti?“

Hermiona pokrútila hlavou.

„Hm, asi to bude preto, lebo sám som tomu vzťahu nedával veľkú šancu. Vieš sama, aký je Malfoy. Ale zdá sa, že George ho hravo zvláda. Draco je pri ňom... ako vymenený,“ dodal zamyslene, miešajúc si svoj nápoj, do ktorého si pridal lyžičku medu a trochu smotany.

„A ty si... v poriadku?“ opýtala sa ho opatrne, zjavne mysliac na to, či na nich nežiarli alebo také čosi. Aj jej pohľad sa stal viac súcitným.

Harry sa pousmial. „Jasné. Nič lepšie sa mi ani nemohlo stať. Nehodili sme sa k sebe, Hermy. Nie som idiot, aby som to nevidel. Mám ho síce svojim spôsobom stále rád, ale rozhodne nie takým romantickým spôsobom ako kedysi.“

Spokojne sa usmiala. „Dobre, takže kde je teda problém?“

Harry sa pousmial a odpil si z kávy. „Potrebujem radu. Ten Dracov nápad sa mi vôbec nepáči.“

Hermiona prikývla. „Musím priznať, že je to trochu pritiahnuté za vlasy, ale napokon, Malfoy bol od prírody pedant. Má to jednoducho v sebe.“

Aj ona sa napila a potom sa zamyslene oprela o opierku stoličky, klopkajúc prstami po doske kuchynského stola.

„Nech nad tým premýšľam akokoľvek, musím uznať, že Dracov plán má svoju logiku. Bizarnú, ale má. Na zlomenie kúzla by to malo úplne stačiť a Snape tak s pomocou Amortencie splní všetky podmienky.“

Harry na ňu nepekne zagánil. „Dúfal som, že mi poradiš a prídeš s niečím... Ja neviem!“ vybuchol podráždene a vstal od stola. „S niečím normálnejším! Nemôže sa predsa takto nechať vmanipulovať do zväzku len preto, aby splnil podmienky tej idiotskej kliatby! Ten človek ho vôbec nepozná a nikdy poznať nebude. Nechápe, aký je a už vôbec ho to nebude zaujímať! Bude to len hlúpa hra, pri ktorej mu pred oltárom iba nadšene prikývne totálne nadrogovaný sprostým elixírom a potom ho pretiahne! Nebude to žiadna svadobná noc! Bude to iba sprostý, obyčajný sex, ktorý...“

„Harry?!“ zarazila ho, keď sa pred ním zčiasa-jasna odrazu objavila, akoby vyrástla zo zeme. „Upokoj sa!“ rozkázala prísne, ale dosť nežne na to, aby ju poslúchol.

Úľava sa však nedostavila. To príšerné zvieranie bolo desivé. Stiahnuté vnútro kŕčovito pulzovalo a bolesť sa šírila do všetkých údov nezadržateľne ako smrteľný vírus.

A Hermiona sa iba vševéduco usmievala. Akoby vedela niečo, čo on nie! Jej otázka - *Prečo si ho teda nevezmeš ty?* - ho zastihla nielen nepripraveného, ale načisto ho odrovnala.

Šok.

Absolútny.

Možno fatálny.

Díval sa na ňu s vypleštenými očami, akoby sa odrazu premenila na bájnu Medúzu, s hadmi miesto vlasov.

„Hermiona!“ zvolal podráždene. „To nie je vôbec vtipné!“

Iba pokrčila ramenami. „Veď som ani nežartovala.“

Harry si povzdychol. Zjavne žiadnu dobrú radu od nej nedostane. S tým sa práve rozlúčil.

„Nevešaj hlavu, Harry,“ snažila sa ho povzbudiť. „Ten nápad nie je zlý. Zrejme chceš preňho to najlepšie, ale toto na zrušenie kliatby bohato postačí. Stavím sa, že Snape netúži po ničom inom a bude mu srdečne jedno, kto mu na otázku - *Beriete si* - prikývne.“

Keď sa vzápätí objavil Blaise, rozhodol sa viac nezdržiavať a vzal roha. Pravdu povediac, bol naozaj sklamaný.

oooOOOoooOOOooo

Crown.

Queen.

Wright, Sullivan a Falco.

„Bodaj to Salazarovu dušu páralo!“ zanádal si popod nos a šmaril papiere na stôl, kde sa rozleteli po celej jeho neveľkej dĺžke.

Vstal, počúval si strpnutú šiju a začal sa prechádzať hore-dolu po spálni. Stále sa nerozhodol a to sľúbil Dracovi, že si do zajtra vyberie.

Mal na to dostatok voľného času a ešte viac informácií. I také, ktoré by rád oželel. Napríklad, ako tých deväť centimetrov Queenovho prirodzenia v stave vzrušenia. Alebo to Wrightovo experimentovanie v posteli. Čo je on vari, dáka pokusná krysa?!

Zastal pri stole za odsunutou stoličkou, na ktorej ešte nedávno sedel. Chvíľu civel na rozhádzané lajstrá a napokon tresol pästou do stola.

Sprcha, napadlo mu a bez rozmýšľania zamieril do kúpeľne susediacej s izbou. Nemal tušenia, ako dlho sa tam máčal, ale rozhodne mu to neumožnilo napäté svaly tak ako dúfal.

Musel uznať, že si rozhodne mal z čoho vyberať. A po ďalšej chvíli uvažovania musel priznať, že problém s výberom tkvie vlastne iba v ňom.

Nebolo tam totiž to jediné správne meno. Ani jeden z tých nadmieru ochotných mužov nebol...
...*Potter*.

Až teraz si naplno priznal, že každého jedného z tých chlapov porovnáva v duchu s Harrym. A zašiel dokonca ešte ďalej, lebo uvažoval nad tým, aké to s nimi asi bude, či sa niečo nepokazí a aké by to asi bolo s ním.

S Harrym.

A hoci sa mu tá samotná predstava páčila, nahlas si ju nedovolil vysloviť už len preto, že rozdielov medzi nimi bolo ako maku a jeden vyzeral byť neprekonateľnejší ako ten druhý.

Vo svetle týchto nových skutočností urobil jediné, čo mohol.

Konečne si vybral s vedomím, že aj tak nikdy nemal vlastne na výber. Toto bolo proste krajné riešenie, ktoré musí podstúpiť, ak sa chce zbaviť neželaného prekliatia. Za päť rokov si aj tak vytrpel svoje. Nesmie sa nechať ovplyvniť vlastnosťami, ktoré mu boli vždy cudzie.

Sebaľútosť? Strach?

Nie. Urobí, čo mu káže zdravý rozum.

Severus ešte v tú noc poslal Dracovi sovu. Potterovu.

Ani Harrymu netrebalo nič vysvetľovať. Zjavne rýchlo pochopil.

Hneď potom sa Severus presunul do obývačky, chvíľu sa prehraboval v sekretári, kým nenašiel odpovedajúci *elixír* na upokojenie vypätých nervov a umlčanie rozdrásanej duše.

Zavrel sa s ním v šere svojej spálne a oddával sa tichému, bezmocnému smútku, ktorý ho naplnil až po okraj.

oooOOOoooOOOooo

Dvere na jeho izbe sa rozleteli a na prahu zastal nie práve upravené vyzerajúci mladík.

Severus si v duchu odfrkol, len čo si ho premeral pohľadom od hlavy po päty. *Ako strašiak do maku.*

Hm, ja mám čo hovoriť, pomyslel si v duchu.

Sedel na posteli, načatá fľaša whisky na nočnom stolíku, poloprázdny pohár v ruke. Bosý, len v čiernych nohaviciach a tielku.

Aj Potter si ho zjavne premeriaval pohľadom, kým nezavadol o fľašu a ukázal na ňu. „Mô-hik-môžem?“ Severus mykol plecami. „Veď je z vašej zbierky,“ odvetil, vďačný za to, že je pri zmysloch viac ako Potter.

Mladík sa k nemu dotackal, štedro si nalial a odpil si dva poriadne hltý. Na dne pohára ostalo toho pomerne málo.

„Tak, kto je ten šťanslic... šťanec...*hik*... šťastli... Kurva!“ zahundral a zamračil sa nad vlastnou neschopnosťou artikulovať.

Snape aj tak pochopil. Postrčil mu pred oči papier s pripnutou fotkou o čosi staršieho muža ako bol Harry.

Ten sa naňho zadíval spôsobom, akoby ho chcel na diaľku prekliatať. Potom sa otočil k Snapovi chrbtom a nacúval si to vyšpúleným zadkom k jeho posteli. Našťastie, nemal to ďaleko. Sťažka sa posadil a povzdychol si, kým Snape naprázdno prelgol, cítiac počínajúce pnutie v istých partiách.

„Hm,“ zamumlal, znova si odpijúc. „Byron. Aj on má tmavé...“ rukou si ukázal na hlavu, „to,“ vyjadril sa veľavravne. „A zelené... oči. Celkom... kus,“ utrúsil, „a Draco tvrdí, že má pekný... kufor.“

„Ako prosím?“ ozval sa Severus, dusiac v sebe smiech.

„No kufor!“ vybafoľ Harry. „Zadok.“

„Ach, aha,“ poznamenal starší muž.

Harry pozrel na Snapa a jeho mútny pohľad odrážal Severusov vlastný zmätok. „Chápem to.“
„Nemám veľmi na výber,“ hlesol odrazu Severus, nespúšťajúc z neho oči. Najhoršie asi bolo to, že mu to samému znelo takmer ospravedlňujúco.

Harry prikývol. „Fakt... chápem.“ Potom sa nevedno prečo rozosmial. Len čo sa mu začalo štikútať, prestal a vysvetlil. „Dnes som... akýsi chápavý, nie?“

Severus sa i napriek tomu tváril vážne a len merlin vie, čo si asi myslel. Harry zahodil papier, ktorý držal v ruke a ukázal k nemu na posteľ.

„Môžem?“

Nevšimol si, ako Snapov pohľad potemnel, ani ako muž stuhol. Napriek tomu, že sa mu ešte nedostalo povolenia si ľahnúť na posteľ vedľa neho a pohodlne si oprel strapatú hlavu o vankúš, o ktorý sa opieral Snape.

„Mám sto chutí - hik - toho potkana prekláť! Prekliať,“ opravil sa okamžite. „Za to, čo vám... urobil. Hik.“

„Tak to sme dvaja,“ zamumlal Snape, vychutnávajúc si blízkosť štíhleho tela, ktoré ho hrialo po pravom boku.

„Nie je to fér,“ protestoval Harry a nemohol vedieť, aký je naňho nádherný pohľad, keď tie zelené oči ešte viac stmavnú hnevom v opálenej tvári, ktorú si nestihol ráno oholiť.

„Nikdy nič nie je fér,“ súhlasil, stále naňho upierajúc pohľad.

Harryho zmĺkol, iba sa do seba vpíjali pohľadmi. A potom mladík natiahol ruku k jeho tvári, pohladil ho po líci a jemne si ho pritiahol bližšie.

Severus sa tou rukou nechal viesť. Dovolil mu, aby ho pobozkal. Dovolil, aby špičkou jazyka hravo poštekľil kútik jeho úst, aby mu od seba oddelil pery a on sa mohol ponoriť do toho vlhkého temna a vychutnávať.

A popravde, Severus na tom sám nebol inak.

Keď sa ich ústa po chvíli oddelili, Harry sa pousmial, privrel oči a zamrmal: „Dokonalé.“

A zaspal v jeho posteli.

16. Mám námietku!

oooOOOooo

„Všetko je pripravené?“ uistoval sa už asi po stý raz Draco a šedými očami prebehol po pripravenej miestnosti. Nič extra, ale Severus i Potter trvali na tom, že na tento účel im bohate vystačí jedna z miestností v dome. V Potterovom dome. On bol samozrejme za Manor, ale prehlasovali ho jednohlasne.

„Isteže, pán Malfoy,“ uklonil sa pred ním jeden z jeho domácich škriatkov. Ak už niečo, aspoň toto si vydupal.

„V poriadku,“ prikývol spokojne pohľadom prechádzajúc po upravenej miestnosti. Gauč a kreslá boli preč. Rovnako i tmavozelený koberec, ktorý ešte pred chvíľou pokrýval drevenú podlahu v izbe. Konferenčný stolík upravili kúzlami. Teraz to bol o niečo vyšší obradný stôl prekrytý zeleným obrusom siahajúcim až po zem a vyšívany striebornými ornamentmi. Na ňom stála nachystaná hrubá kniha a malá strieborná tácka s prsteňmi.

Keď k nemu pristúpil George s nadvihnutím obočím, iba odobril dobre odvedenú prácu škriatkov.

„Je to fajn,“ zamrmal.

Draco stroho prikývol. „V akom je štádiu Severus?“

„Stále v haďom, stále v haďom,“ zamrmal uškŕňajúc sa ryšavý muž popod nos, na čo sa Draco iba zamračil.

„Na srandičky dnes vážne nemám náladu, Weasley. Mám toho ešte veľa. Oddávajúci je už tu?“

George sa neprestával usmievať. „Áno. Práve dorazil.“

Draco luskol prstami a pred ním sa zjavil iný škriatok. „Lucky, čo občerstvenie?“

Škriatok sa hlboko uklonil. „Všetko byť pripravené, pán Draco.“

„Aj torta?“

Škriatok znova prikývol.

„V poriadku, môžeš ísť,“ prepustil ho a mávol rukou, v ktorej sa objavil prútik. „Tempus!“

Vo vzduchu zavibroval obraz okrúhleho ciferníka. Pol dvanástej.

„Sakra! Kde toľko trčia tí dvaja? Už tu mali byť!“ hneval sa na ich meškanie.

Upokojil sa, až keď sa v miestnosti objavil Byron Crown, vyfešákováný, usmievavý, s rozžiarenými očami a Severusovým menom na perách.

Draco spokojne prikývol a zadíval sa do kúta, ktorý si pre svoju maličkosť zbral Potter.

Zamračil sa. Nikdy ho nevidel v horšom stave. Akoby prepil celú noc i deň. Vyzeral poriadne zničené. Akoby ho požul horský troll a potom ho s nechutou vypľul.

„Bude trištvrte na dvanásť! Oddávajúci, na svoje miesto. Ja idem po Severusa!“ zavelil a hodlal sa vzdialiť, keď ho zastavil George a pritiahol si ho nasilu bližšie.

„Si sexy, keď si takýto. Máš v pláne aj rýchly sex?“ opýtal sa zastretým hlasom a lonom sa veľavravne obtrel o milencov bok.

Draco prikývol. „O jednej odtiaľto padáme rozdať si to! Buď pripravený, žrebec!“

George zastonal, keď sa od neho vzdialil s tým, že ho plesol po zadku. Viac mu netrebalo, lebo sa takmer v tej chvíli urobil.

oooOOOoooOOOooo

Harry sa díval na celý ten cirkus ako cez dymové sklo. Všetko bežalo pomimo neho. Tušil, že vyzerá tak hrozne ako sa cítil a zrkadlo v kúpeľni mu to pred chvíľou i rado potvrdilo.

Celý tento frmol bol...

Poposadol si. Naozaj to celé bláznovstvo túžil zastaviť.

Ráno sa prebudil s poriadnym bolehlavom a hadom zvinutým pri nohách. Nebol si celkom istý, čo robil v Snapovej spálni a netušil, na koľko môže veriť svojim pomotaným spomienkam ukrytým za oparom spôsobeným mierou popitej whisky.

Celý deň sa však nezmohol vlastne na nič, lebo hneď ráno do jeho domu napochodoval Draco s armádou škriatkov a zbuntošil ho s tým, že Severus si vybral a nie je nutné odkladať to. Navyše, potreboval ho, ak sa chcel so svojím krstným otcom pohovárať a dohodnúť všetky detaily.

Harry sa k tejto veci vôbec nevyjadril. Zaskočený tým, že Snape si skutočne vybral, ako i celým spádcom situácie sa na veľa nezmohol. Navyše, stále trpel bolesťou hlavy ako kôň, nehovoriac o tom, že denné svetlo mu pripadalo jasnejšie ako kedykoľvek a rezalo mu oči nebezpečne ako žiletka.

Bol aspoň rád, že Severus chcel, aby sa obrad konal tu. I keď... teraz uvažoval, či by nebolo fajn, keby toho nemusel byť svedkom. Sediac na stoličke sa držal ľavačkou za predok habitu, akoby si chcel ten frustrujúci zmätok, ktorý mu víril vnútri vytrhnúť z hrudného koša von.

Najhoršie na tom bolo, že musel ostať. Musel ostať preto, aby mohol v prípade potreby prekladať. Mizerný, naničhodný dar! Ani v druhom ročníku ho tak nepreklínal ako to robil posledných pár hodín. A preklíal pre istotu i Voldemorta s Pettigrewom, nech to para tlačí!

Mykol sa, keď sa v upravenej miestnosti objavil Amortenciou nadopovaný prvý ženích. Byron Crown vyzeral naozaj skvele, to mu nemohol uprieť ani keby ako veľmi chcel. Tmavé vlasy sčesané dozadu, rozžiarené oči a ten prihlúply úsmev, ktorý tak trochu kazil celý jeho pôsobivý zjav.

Mal sto chutí vytiahnuť prútik a prekliat ho nejakým zmrazovacím alebo iným kúzlom, ktoré by mu ten idiotský výraz v tvári zmazalo. Hoci chápal, že je to práve kvôli Amortencii. Napokon, toto už raz zažil, keď mu Ron omylom zjedol dezert napustený práve týmto elixírom, o čo sa postaralo jedno všetečné dievča.

„Vyzeráš hrozne!“ zahundral Draco, keď okolo neho prechádzal. „Pozbieraj sa konečne!“

Harry naňho vyjavene pozrel, ale mladík iba pokrútil hlavou a zmizol za dverami.

Vošiel si prstami do vlasov a rozhladol sa po miestnosti.

Oddávajúci bol už na svojom mieste a listoval v knihe, aby si našiel potrebnú stať a nemusel ju hľadať potom. Hostia boli dokopy dvaja. George a on. Ale zaujímavé na tom bolo, že Draco chystal hostinu ako pre celé davy pozvaných a ich poznámky celkom ignoroval.

Zvláštna nálada a ešte podivnejšie rozpoloženie ho neopúšťali ani potom. V hlave mu to doslova šrotovalo na plné obrátky. Nemal poňatia, či niekedy podal jeho mozog podobný výkon. Znova a znova preberal jasné skutočnosti a nevedel sa odhodlať k tomu, aby...

Zarazil sa. V mysli mu odrazu zaznela Hermiona veta prenesená jasným hlasom a pohľadom, ktorý vravel viac, ako vtedy zjavne pochopil. *Prečo si ho teda nevezmeš ty?*

A odrazu sa prebral. Vzpružilo ho to, i keď sa stále cítil nesmierne neisto.

Mykol sa znova.

Tentoraz vošiel do miestnosti had a Draco. Snape naňho ani nepozrel. Kízał sa po červenom koberci priamo k čakujúcemu ženíchovi navlečenom v slávnostnom habite, ktorý pri pohľade naňho div, že netancoval od radosti a vzrušenia.

Snape zastal presne oproti Crownovi, skrútil chvost a ostal vo vzpriamenej polohe.

Vtedy sa Harry konečne postavil, dvihol ruku a zvolal na plné hrdlo: „Mám námietku!“

Oddávajúci, pán Bradley zdvihol zarazene hlavu a zmätene hlesol: „Ale ja som sa k tomu ešte nedostal!“

Draco ho preklal nazúreným pohľadom a zvolal: „Kurva, Potter, to si snád' robíš srandu, nie?!“

No a George sa na tom kráľovsky bavil a tľapkal ho po pleci.

Snape sa naňho díval jašteričím pohľadom a svojimi uhľovo-čiernymi štrbinami zreničiek a Crown si ho vôbec nevšímal.

Harry ignoroval všetkých. Díval sa priamo na Snapa. Iba naňho. Naprázdno preglgol a vykročil priamo k nemu.

V hlave sa mu prehrávala celá ich minulosť. Spoločné okamihy, hádky, súboje, hodiny i tresty, ktoré absolvoval po vyučovaní. Bolo možné, že Hermiona vedela viac ako chápal on sám?

Chabo sa pousmial. „Môžeme sa pozhovárať? Osamote?“

Snape váhavo prikývol. „Ale nemáme veľa časssu.“

„Budem stručný, prisahám.“

Za jeho chrbtom Draco znova šťavnato zahrešil a okamžite všetkých vykázal von. Dvere za nimi zatresol, keď nasilu odvádzali s Georgeom i Crowna.

„Takže, čo sa deje, pán Potter?“

„Ja... neberte si Crowna, profesor," požiadal ho tlmeným hlasom.

„Musssím, to predsssa viete. Podmienky sssú jasssne ssstanovené," odvetil.

„Nie... ja..." zahryzol si do pery a vydýchol: „Ak vám je jedno, s kým vstúpíte do zväzku, nemôžete si teda... vziať mňa?“

Snape šokovane mlčal.

„Viem, že nie som žiadne terno a naša minulosť je... pestrá, ale... Nedopustím, aby ste si vzali nejakého idiota, ktorý..." zmĺkol a pozrel naňho. „Prosím. Ak je to len trochu možné a vy..."

„Uvedomujete sssi, čo ssste mi práve navrhli, pán Potter?“

Prikývol. „Závazok. Na celý život. Alebo na koľko len budete chcieť.“

Snape naklonil hlavu na stranu a zasipel. „Ssste teda ochotný ssstráviť sssso mnou... noc?“

Harry sa pousmial. „Aj tú ďalšiu a všetky nasledujúce. Vráťane rán, obedov a celých dlhých dní.“

Snape vyplazil rozoklaný jazyk a poznamenal: „Uhovoril ssste ma, pán Potter.“

A Harry sa usmial ako slniečko. Zavolať na Draca a ten sa dovliekol už len s Georgeom a pánom Bradleyem s uštipačnou poznámkou: „No to ti teda trvalo! Je o päť minút dvanásť!“

Ak chceli splniť druhú podmienku, museli si švihnúť.

Harry si zastal oproti Snapovi, nespúšťajúc z neho pohľad ani na okamih. Oddávajúci znova zaujal svoje miesto a začal recitovať, kým ho Draco neposúril a neprikázal mu, aby omáčku láskavo ráčil vynechať.

A tak sa stalo, že Harry zviazal svoj život s hadom a v jeho vnútri konečne utíchla zúrivá búrka, ktorá v ňom vládla posledných pár dní.

O chvíľu neskôr začal meniť had svoju podobu pod ochranným Harryho kúzlom. Ten sa snažil zabrániť tomu, aby jeho novopečeného manžela nikto nepovolaný nevidel s holým zadkom. Keď si pred ním zastal znova ako človek, Harry mu prehodil cez plecia galantne svoj habit a naklonil sa k nemu, priložiac mu ruku na líce v nežnom dotyku.

Krátko sa pobožkali a on spokojne zamrmal: „Dokonalé.“

Snapove oči žiarili ako temný ónyx a úzke pery boli zvlnené v jemnom úsmeve.

17. Na novinky času dost

oooOOOooo

Severus bol rád, keď všetci, čo tu boli, vypadli. Vráťane oddávajúceho i celej hordy domácich škriatkov, z ktorých ho zakaždým stále niekto otravoval a núkal ho koláčikom, chlebičkom alebo kusom ovocnej torty.

Bolo to na porazenie, pretože hoci bol hladný ako vlk, mal taký stiahnutý žalúdok, že v duchu ďakoval merlinovi, že dokázal vypíť aspoň pohár vody. Zvyšok večera sa tváril, že si upíja z pohára vychladené šampanské.

Bol si istý, že keby to do seba kopol na pár hltov, udrelo by mu to okamžite do hlavy. Chvíľu ten nápad aj zvažoval, ale napokon ho zavrhol. V túto noc chcel byť prasto... pri zmysloch.

Kompletne.

Dom sa krátko po jednej ponoril do zvyčajného ticha, prerušovaného iba odbíjaním starožitných stojacích hodín a jeho splašene tlčúcim srdcom, ktoré sa trepotalo ako zúfale vtáča lapené v kletke. Dúfal, že aspoň to nepočuť, lebo svoju mimiku stále ovládal bravúrne. Jeho tvár bola ako maska vytesaná majstrom Michelangelom do žuly.

Osameli a v tej chvíli sa cítil...

Sám nevedel, či zažil niekedy podobne *trápnu* chvíľku. Najradšej by sa prepadol pod zem, ale začaté bolo potrebné i dokončiť a tak mu iné neostávalo, len vydržať.

Napokon, ustál už i oveľa horšie veci. Čo je uzavretie zväzku a prežitie nejakej svadobnej noci s Potterom oproti tortúre mučenia s Temným pánom a hordou smrťožrútov? Prechádzka ružovou záhradou!

Prečo sa teda cítil tak stiesnene a neisto, keď sa díval do tej dychtivej tváre a rozžiarených zelených očí?

„Pôjdeme ku mne?“ opýtal sa po tom ťaživom tichu podivne stiahnutým hlasom, ktorý mu znel hrozne neprirodzene a najradšej by sa za tento prejav slabosti preklial.

Harry pokrútil hlavou a nervózne sa pousmial: „Nie... ja, niečo som pripravil, kým si sa zhováral s Dracom.“ Vtedy sa zarazil. „Hádam, že ti môžem tykať, keďže sme teraz... *svoji*.“

Severus po chvíli ledva prikývol. Ešte stále mu akosi nedochádzalo, že už hodinu a pár minút tvoria pár. Stali sa partnermi. A čochvíľa z nich budú aj... *milenci*.

Naprázdno preglgol a nechal sa viesť na poschodie mladším mužom, z ktorého sálalo nevídané nadšenie.

Harry zastal pred dverami svojej spálne a zahryzol si do pery. „Môžeš,“ povedal, nespúšťajúc z neho pohľad.

Severus sa zamračil na pozlátenu kľučku a blysol po ňom očami, očakávajúc nejakú lotrovinu.

Napokon, bol to predsa Potter, potomok jedného zo Záškodníkov a on by nerád ostal nepríjemne zaskočený v takej intímnej chvíli.

„Hm, dúfam, že tam nenájdem žiadne ružové lupene a záplavu sviec. Aj tak mám dojem, že to už prepískol Draco,“ zamrmal si popod nos, ani sám nevediac prečo, načahujúc sa po kľučke.

Harry zaprotestoval. „Nemyslím si. Draco sa skutočne vyznamenal. Zaslúžil si si to a zaslúžil by si si ešte oveľa viac, ver mi.“

Severus mlčal, ale... vážne mu veril. Jeho slová sa mu dotkli priamo duše uzavretej na sedem ťažkých západov, ktoré boli pripravené povoliť.

Otvoril dvere a vošiel dovnútra. Ovalila ho jemná aróma včelieho vosku zo sviec rozostavaných na policiach, podobločnici i tých, ktoré levitovali vo vzduchu. Našťastie tu neboli žiadne ružové lupene.

Harrymu sčerveneli líca a zamrmal: „Asi by som ťa mal upozorniť, že ja... rozvody neuznávam.“

Toto vyhlásenie prinútilo Severusa uprieť naňho svoje čierne oči, kým neodpovedal: „Asi by som ťa mal tiež upozorniť. Neplánujem sa rozvádzať.“

Až teraz sa zdalo, že mladšiemu mužovi odľahlo, pretože sa správal čoraz uvoľnenejšie a toto zas zaúčinkovalo na Severusov žalúdok, ktorý spravil pri dotyku Harryho ruky poriadne salto, nehovoriac o tom, že starší z dvojice pocítil neskonalú potrebu ospravedlniť sa za svoje unáhlené reči o sviečach a lupeňoch. Bol by nejako zniesol i tie, tým si bol istý, hoci bol na také taľafatky podľa svojho skromného názoru pristarý. Od neho by to bol nielen zniesol, ale i prijal a možno aj prežil.

Naozaj bol poriadne nervózny. Trhanými pohybmi zo seba začal zhadzovať šaty. Habit i vestu. Začal si rozopínať košeľu, ale odrazu nemotornými prstami odtrhol gombík a ten sa stratil niekde v priestore. Harry sa k nemu otočil a bez slova podišiel bližšie. Odtisol mu ruky na bok, na čo Severus zatajil dych, lebo Harry dvihol hlavu a pozrel mu priamo do očí, kým zatiaľ zručne pokračoval v načatej práci.

„Vieš, koľkokrát som si predstavoval podobnú chvíľu?“ opýtal sa ho mäkkým šeptom, rozhaliac mu košeľu. Pomaly ju vyťahoval z jeho nohavíc, kým Severus pokrútil nad tým vysloveným nezmyslom hlavou.

Harry sa chlapčensky pousmial. „Od vtedy, čo som ťa videl kúpať sa v jazere v šiestom ročníku. Prichytil si ma a vyčítal si mi, že ťa špehujem,“ pokračoval zastretým hlasom, keď vkĺzol rukami pod látku košele, pohladil mu plec a zoblíkol mu ju. Košeľa padla na zem k jeho nohám.

Severus mal dojem, že sa k nej o malý moment pridá, tak sa mu chveli nohy.

„Vysmial som sa ti a dostal som trest, ale pravda bola,“ mrmlal, zablúdiac zrakom k pásu jeho čiernych nohavíc, kde sa vzápätí premiestnili i jeho ruky, „že som nikdy predtým nezažil...“ rozopol mu gombík a stiahol zips.

„Čo?“ vydýchol Severus, neschopný pohybu.

„Že som nezažil takú prudkú erekciu. Penis som mal v pozore ešte i vtedy, keď sme sa hádali. Vieš si predstaviť, aké to bolo pre mňa frustrujúce?“

Mal dojem, že pokrútil hlavou. Netušil, ako sa mu podarilo odfrknúť a odvetiť. „To chápem, viem ako vyzerám.“

Harry mu pretiahol rozopnuté nohavice cez boky jedným pohybom a zamračil sa. „Mýliš sa.“

A zbytočne sa podceňuješ.“

Severus uhol, keď sa k nemu naklonil, aby ho pobozkal, ale Harry mu vzal tvár do dlaní a tvrdošijne trval na svojom.

„Hej, pozri sa na mňa! Severus, prosím... dôveruj mi. Pozri sa na mňa a povedz mi, čo vidíš?“

Nepamätal si, kedy mal tak tuho stisnuté viečka. No ten mäkký hlas, jemné bozky, ktorými sladké ústa posievali jeho tvár a nežná naliehavosť ho prinútili poslúchnuť. Otvoril oči a vpil sa do tých smaragdových hlbín, ktoré ho pohltili.

Nechal sa nimi unášať a obklopil ho nekonečný pokoj, bezbrehá neha, šialená túžba...

„Čo vidíš?“ zopakoval Harry svoju predošlú otázku, ale Severus odmietal hneď odpovedať. Napokon zamrmal: „Ja... nie som si istý.“

Ako si aj mohol byť v niečom podobnom istý, keď toto všetko bolo preňho nové?

Harry ho chytil za ruky a preplietol ich prsty. Pousmial sa a šepol: „To nič, láska, o chvíľu si už budeš.“

Bolo to ako čarovné kúzlo, ktoré sa neviditeľným prstom dotklo tých siedmich zámkov v jeho duši.

Ťažké okovy obopínajúce a gniaviace jeho dušu zarinčali a začali povoľovať.

Harry mu vlepil na ústa krátky, vlhký bozk. „Mám ja alebo...?“ opýtal sa, či sa má vyzliecť, alebo či mu s tým chce pomôcť Severus.

Poučený skúsenosťou zo svojho vlastného vyzliekania odmietol tú štedrú ponuku. „Nie, radšej... radšej ty sám...“

Harry prikývol. Sako a vesta šli rýchlo bokom. Košeľa nasledovala krátko po nich a pred Severusom sa znova blysla nahá hrud', ktorú už raz mal možnosť vidieť, i keď nie tak dokonale, ostro a jasne ako teraz. Aj vzdialenosť medzi nimi bola oveľa menšia.

Bez toho, aby si uvedomil, čo robí sa k tej mužnej hrudi posiatej čiernymi mäkkými chĺpkami načiahol. Ukazovákom prešiel po úzkej jazve v tvare polmesiaca, črtajúcej sa nad zdurenou tmavou ľavou prsnou bradavkou.

Harrymu sa zadržával dych, prsným svalom mu myklo.

„To sú... zuby?“ vyjachtal vyjavene starší muž, stojaci pred ním iba v spodnom prádle.

Harry sklonil hlavu a pozrel sa na prst, ktorý stále hladkal zjazvenú pokožku. „Robil som volavku v jednom prípade. Upír z Rochestru, vravel som ti tuším o ňom ešte v ten prvý rok, keď som sa vrátil do Škriekajúcej budy.“

Sotva badateľne prikývol. „Ale nepovedal si, že si bol zákuskom.“

Harry sa uchechtol. „No... vieš, on... vyhľadával predajných mužov, takže...“

Severus sa zamračil. Hrozivo. Tak hrozivo, že Harry pred tým pohľadom takmer zaspätkoval, ale napokon sa predsa tá bledá tvár vyhladila a konečne sa po ňom natiahli i jeho ruky.

Ten nedostupný muž ho pobožkal. Celkom spontánne, i keď najprv opatrne a ostýchavo, kým sa ten bozk v krátkej sekunde nepremenil na vášnivý a on ho neprehlbil. Drvil vo svojom náručí mladšieho muža a vychutnával si pavučinku pocitov, ktorá sa okolo neho pomaly ovíjala.

Keď sa od neho Severus odtrhol lapajúc po dychu, Harry chvíľu premýšľal, prečo to skončilo.

„Pomiluj ma. Tu a teraz. Rýchlo,“ žiadal ho Severus s lícami pokrytými rumencom. „Chcem ťa, Harry. Chcem...“

Harry sa spokojne rozosmial a objal ho v úzkom drieku. „Pravdaže, láska, ale asi ťa sklamem,“ pokrčil nosom. „Nikam sa neponáhľam a hodlám si vychutnať každú jednu minútu tejto noci. Každý jeden dotyk, bozk i pohladenie. Bude to sakramentsky dlhá noc...“

S tým ho znova pobožkal a takto ho pomaly viedol k posteli. A Severus ho nasledoval pokorne a odovzdane ako baránok.

oooOOOoooOOOooo

Severus ležal na boku, hlava podopretá, oči upriamené na pokojnú tvár uvoľnenú spánkom. Nemal ani tušenia, že sa usmieva, keď ukazovákom prechádzal po tých pekných líniách širšej brady, rovného nosa, i po oblúkoch obočia.

Vedľa neho spal celkom nahý muž. Nahý a mladý muž. Navyše, ten muž bol jeho. Patril mu.

Skutočne to bolo neuveriteľné. Presne ako noc, ktorú spolu prežili alebo skôr *premilovali*. Harry bol nežný, pozorný a dôkladný. Inak sa to ani povedať nedalo. To, čo s ním robil, to čo mu ukázal bolo... miliónkrát lepšie ako zázračné ústa Gilderoya Lockharta.

Moment, kedy si pred ním Severus kľakol na všetky štyri, aby ho mohol mladík pomilovať sa mu natrvalo vryl do pamäte a síce kvôli tomu, že ho Harry so smiechom pretočil späť na chrbát, rukami mu rozťahol nohy a priľahol ho.

„Takto, Severus. Dnes iba takto,“ mrmlal mu medzi bozkami, ktorými posieval jeho zmätenú tvár sperlenú potom. „Chcem sa na teba dívať, keď budeš kričať moje meno.“

„Prečo by som mal kričať tvoje meno?“ opýtal sa nechápavo.

Harry pohlol bokmi a nasmeroval svoj vztýčený penis k jeho zvráštenému otvoru. Nežne ho uhryzol do spodnej pery, nasal ju do úst a potom ju uvoľnil, aby mohol zašepkať: „Pretože ťa k tomu prinútim.“

A stalo sa.

Severus teraz ležal vedľa neho, upínal k nemu svoj zrak a v podvedomí očakával prvé lúče slnka, ktoré nad ním mali vykonať svoj súd.

Uspie alebo nie? Zvládli to, alebo to nebolo dostatočné?

Mohol spokojne vyhlásiť, že mu je to srdečne jedno. Ak by teraz zomrel, zomrel by ako ten najšťastnejší muž na celom širom svete.

Harry sa vedľa neho pomrivil, pretočil sa na bok a ticho zamrňal ako malé mača. Usmial sa a v zápätí sa k nemu privinul. Vtisol mu bozk doprostred nahej hrude a pozdravil.

„Dobré ráno.“

Severus sa sklonil, aby ho pozdravil rovnako. Bozkom. Na ústa.

„Aj tebe.“

Bolo to také ľahké a prirodzené ako dýchanie. A predsa čosi nesmierne vzácne. A on si to uvedomoval.

„Svitá,“ zamrmal Harry, keď rozlepil oči a pozrel sa ponad jeho plece k oknu. Potom sa jeho žiarivé, rozospaté oči upreli opäť naňho, naplnené obavami. „Pripravený?“

Sadol si a pokrčil plecami. „To som myslím nebol ani na dnešnú noc.“

Harry sa roztopašne zasmial. „Som rád, že sa ti to páčilo.“

Severus vstal z postele a vrhol naňho dobre hraný povýšenecký pohľad. „To som predsa nepovedal. Potter, priveľmi si namýšľaš!“

Harryho však neoklamal. „Ale povedal,“ protirečil mu. „Nespomínaš si?“ spytoval sa, keď sa i on driapal z postele.

„Nie,“ odvrkol ihneď starší muž, ale v hlase mu bolo poznať skrytú veselosť.

„Napoviem,“ ponúkol sa dobrovoľne Harry a spustil: „Och, svätý merlin! Prosím! To je ono! Ešte! Harry! Si úchvatný!“

Severus sa v okamihu otočil a chňapol po ňom. „To som nepovedal!“

Harry sa usmieval. „Nie, ale myslel si si to! Priznaj sa.“

Severus nemohol odolať. I on sa pousmial, ale nepovedal ani ň. Miesto toho vzal Harryho tvár do dlaní, pohladil mu líca palcami a prisvojil si jeho rozkošné ústa v bozku.

Za oknami sa lenivo trhalo šero. Hmla ustupovala a strácala sa v slnečných lúčoch vítajúcich nový deň, ktoré sa predrali cez vrcholky hôr.

Harry bol stratený v Severusovom bozku, bezpečne lapy v jeho objatí a prial si, aby ich takéto čarovné okamihy sprevádzali každý jeden spoločný deň. V duchu však vysielal k nebu všetky možné modlitby.

Musí to vyjsť! Musí! Splnili predsa všetky podmienky do bodky. Navyše, naozaj sa majú radi. Severus mu to síce nepovedal, ale cítil to. On to cítil a videl v jeho pohľade! A bol si istý, že i na to príde, skôr, či neskôr sa dočká.

Nebolo ťažké opustiť Draca. Ale predstava, že by stratil Severusa bola zničujúca.

Keď sa napokon ich pery od seba oddelili, Harry zažmurkal a spokojne si povzdychol. Severus sa otočil, tvárou v tvár k slnku, s Harrym, ktorý ho zozadu objímal okolo pása.

oooOOOoooOOOooo

Nič sa nestalo. Ani o minútu neskôr, ani o päť.

Harry si oprel bradu o jeho nahé kostnaté plece s úmyslom vážne ho lepšie vykmitiť a prehovoril:

„Závazok, pamätáš?“

Severus prikývol, prekryl svojimi rukami tie jeho, ktoré ho tak majetnícky ovíjali. A jemu sa to do riti vážne páčilo!

„Na celý život.“

„Alebo na koľko len budeš chcieť,“ dodal Harry.

Muž v jeho náručí sa k nemu obrátil. „Hm, myslím, že čím dlhšie, tým lepšie. Aspoň... tak sa vraví. A teraz, nespomínal si v noci niečo o nenásytosti?“

Harry sa rozjarene zazubil. „Myslel som, že potrebuješ trochu vydýchnuť. Nepamätám si, kedy som za jedinú noc prežil štyri úžasné orgazmy, pán Snape.“

Severus nadvihol obočie. „Má to byť vari kompliment?“

„Rozhodne! Ale... na druhej strane, ubezpečujem ťa, že pozvanie do postele od svojho charizmatického manžela nikdy neodmietnem.“

Snape sa uškrnul. „Dobré vedieť, pán Potter. Ráďte ma teda nasledovať.“

A zhodil ho so smiechom nazad do perín.

oooOOOoooOOOooo

„Je to v cajku,“ zamrmlal George a kývol Dracovi, ktorý si od nervozity obhrýzal nechty.

„Ako to môžeš vedieť! Ved' neodpovedajú a navyše použili kúzla proti vyrušeniu, kurvafix! Ako ich toto mohlo vôbec napadnúť! Človek si tu robí také starosti a oni sa chovajú ako nezodpovední fagani!“

George sa oprel plecom o dvere a nadvihol obočie. „Vidíš. Mysleli na všetko. Za to ty nie, keď nás vyrušil cez prestávku v dielni môj mladší brat.“

Draco naňho zagánil. „Nemal tam liezť! Aj tak som neplánoval nechať sa...“

Lenže to už bol George pri ňom. „Čo, pretiahnuť?“ opýtal sa drzo a hneď na to si vtiahol vzpierajúce sa telo do náručia, zalepiac mu tie rozkošné ústa dravým bozkom.

Draco sa prestal metať takmer ihneď. Poddal sa a prispôbil.

„Takže čo?“ opýtal sa George, keď mu konečne dovolil nabráť dych.

Draco na ňom doslova visel. Keby sa ho nedržel, určite by sa mu teraz zvíjal niekde pri nohách. Vrhol na zabezpečené dvere posledný pohľad a uškrnul sa.

„Nemám v pláne vzdialiť sa, kým sa na vlastné oči nepresvedčím, že je v poriadku,“ vyhlásil, na čo sa George zamračil, ale on pokračoval, „ale tá izba, kde si ma zatiahol minule je určite voľná. Čo myslíš?“

George sa rozosmial, prehodil si vyjaveného blondiaka cez plece ako svoj úlovok a zamieril k dverám na konci dlhej chodby. Draco ostal krátko v šoku a vzápätí ho bombardoval štipľavými vyhrážkami s tým, aby ho okamžite zložil, lebo inak... a vymenoval približne desať variácií svojej pekелne rýchlo premyslenej pomsty.

Ale na ryšavca to neplatilo. Plesol ho rozšafne po zadku a zhodil ho až na veľkú posteľ, kde ho vzápätí i príľahol.

A bolo po vyhrážkach.

oooOOOoooOOOooo

„Myslím, že tu nikto nie je,“ ozvala sa mrzuto z krbu, vykúkajúc, pokiaľ jej to zábrany povolili.

„Fajn, tak sa vráť do postele!“

Otočila sa, aby naňho vrhla pohoršený pohľad. „Pst!“ zahriakla ho. „Čo keby ťa niekto počul?“

„Kto asi? Pod' už. Povieš im tú novinu potom. Vychladnú nám raňajky!“

Hermiona prevrátila očami. „Nechcela som im vešať na nos, že som vďaka tebe v tom, ale informovať sa, ako to celé dopadlo.“ Vykríkla, keď sa tmavovlasý muž prihnal k nej, zdvihol si ju do náručia a niesol späť k posteli.

„Barbar!“ vyprskla zlostne.

„Kníhomolka!“ opätoval jej s úsmevom a vtisol jej božtek na nos. „Ja ti poviem, ako to skončilo. Potter odpratal toho nadopovaného fičúrika a vzal si Snapa. Obaja si prisahali vernosť až za hrob a premilovali spolu celú noc. A ráno ako zázrakom ostal Snape človekom. Koniec rozprávky.“

Zložil ju nazad do perín. „Ako to môžeš vedieť? Nebol si tam. A keby som ti to nebola povedala, tak ani nevieš, že...“

„Ale ty si mi to povedala, láska moja, takže sa určite nemýlim,“ ľahol si k nej.

„Ako si môžeš byť taký istý? Vy slizolinčania ste neskutočne domýšľaví!“ durdila sa.

„Nie, skôr sme realisti.“

Prebodla ho pohľadom, ale on sa len pousmial.

„Pozri, keby si si ešte na škole viac všimla toho svojho kamoša a nemala zaborený ten svoj rozkošný nosík stále v knihách, a keby ste neboli stále v niečom lietali, všimli by ste si, ako to medzi naším Snapom a vašim Potterom iskrí. Postaviť ich k stohu sena, vzbĺkne v plameňoch. Akurát nechápem, prečo im to trvalo tak dlho.“

Hermiona sa usmiala. „Ale nevrav," zamrlala a uchlipla si z čaju, ktorý jej naservíroval. Vtedy sa Blaise Zabini tresol celý rozosmiaty po čele. „No, to ma podrž! Ty si to vedela po celý ten čas!"

Hermiona sa iba pousmiala a mykla plecom. A nechala sa ním obškakovať.

Na novinky času dosť. Hlavne, ak sú všetky dobré, no nie?

Koniec